

Thanh Tâm Tuyền

mù khơi

tiểu thuyết

KỂ SĨ

Thanh Tâm Tuyên

Mù Khơi

KẼ SĨ xuất bản 1970

vietmessenger.com

1.

Người đàn ông ấy đã chết. Tôi lặp lại với mình, lặp lại như thế hồi lâu và nhận ra ngấm ngấm tôi vẫn mong ước cái chết ấy xảy đến. Bây giờ người đàn ông ấy đã chết. Thế là xong. Từ bây giờ (không phải nói từ hơn tuần nay) tôi sẽ không còn bận trí về sự hiện diện của ông ta trên đời này, tôi được giải phóng thoát khỏi lòng thù hận đầu độc tôi trong bao nhiêu năm nay. Nhiều lúc tôi tưởng tôi phải chết. Vậy mà tôi vẫn sống, trong địa ngục, tôi sống nhăn, sống kỳ cục và tôi khinh miệt tôi. Nhưng nay thì chính ông chết, và tôi còn sống. Tôi cho thế mới công bằng, ông ta trả lại tự do cho tôi sau khi đã cướp đoạt mấy mươi năm liền.

Tôi đọc lần nữa dòng tin buồn trên báo. Tờ báo cũ hơn tuần rồi. May mắn sao tình cờ tôi lại lần nữa đọc tờ báo cũ này để gặp những dòng ai tít quan trọng đối với tôi. Nếu không, tôi có thể chẳng hề hay biết và có thể bóng dáng của người đàn ông ấy sẽ mãi ám ảnh tôi. Tôi cười bật một tiếng ngắn.

Tiếng cười dội vào trong tôi. Tôi không cười thành tiếng nữa như chuỗi cười đứt tung âm trong đầu. Tôi cười một mình âm thầm dữ dội như vẫn cười trong cơn ác mộng. Xung quanh tôi lặng lẽ không một tiếng động. Niềm hân hoan mọi rợ khiến tôi co rút người, nôn nao như say, bắp thịt trên má, trên ngực giật động liên hồi. Tôi mệt dốc xuống xỉu ngay tại chỗ. Những bông hoa đỏ lóe cắm trong cốc đặt trên bàn chập chờn nhảy. Tôi phải nhắm mắt, cổ dãn cơn xúc động huyền não nhấp nhô như sóng. Rồi những giọt nước mắt tự nhiên ứa ra không sao kìm giữ. Tôi khóc đấy sao? Không đời nào, những dòng nước mắt cứ tuôn trào, cùng chuỗi cười vang vọng đâu xa, làm lắng dịu những thôi thúc trong thân tôi. Sau rốt tôi cũng bình tĩnh được.

Nhưng đàn ông ấy đã chết. Người đàn ông ấy. Tôi không biết gọi cách nào khác. Hiểu giản dị, người đàn ông ấy là bố tôi, giản dị thì như thế. Nhưng giữa người đàn ông mà tôi có thể phải gọi bằng bố và tôi, mối quan hệ không bình thường giản dị chút nào. Về mặt pháp lý, chúng tôi không còn chút liên hệ nào với nhau. Ông chết dưới một tên khác, không phải cái tên tôi được biết ngày nhỏ, ông đã thay đổi căn cước cùng với cuộc đời ông. Và chính tôi nữa, trên

giấy tờ, tôi cũng không phải là con ông, cái tên một thời ông đã khoác rồi vứt bỏ, tôi cũng vứt bỏ luôn khỏi tờ khai sinh của tôi. Về mặt xã hội, chúng tôi không hề sống chung với nhau dù một ngày dưới một mái nhà. Không một ai hay biết ông là bố tôi hay có một vài người biết thì những người ấy cũng làm lơ như không biết. Chứng tích quan trọng về giấy liên hệ giữa hai chúng tôi là người đàn bà sinh ra tôi. Nhưng chứng tích ấy cũng đã biến mất từ lâu. Người đàn bà ấy còn sống, đã có cuộc đời khác, không dòm ngó đến chúng tôi nữa.

Hoá ra chỉ còn hai chúng tôi, hai người đàn ông chẳng liên lạc gì với nhau nhưng lại trót biết rằng mình có liên hệ. Đôi khi tôi tự hỏi không hiểu người đàn bà kia có làm lộn chằng, hay nham hiểm trước khi thay đổi dứt khoát đã đẩy tôi ra trước mặt người đàn ông ấy như một hành động trả thù tai quái. Dù thế nào rõ ràng là người đàn ông ấy muốn quên là có tôi trên đời này cũng như tôi muốn quên ông ta. Ông chưa một lần gọi tôi bằng con và tôi chưa một lần gọi ông bằng bố. Chúng tôi không bao giờ tìm gặp nhau nhưng chúng tôi vẫn biết quanh đâu đó có đôi mắt lạnh lùng theo dõi mình. Và riêng tôi, tôi thù hận người đàn ông ấy.

Tôi biết, tôi dư sức biết, mỗi tình cảm của tôi có thể được giải thích bằng cái lý thuyết gọi là Phân tâm của Freud. Ôi, cái mặc cảm gọi là Oedip kia lồ lộ trong cái khuynh hướng sát phụ. Mọi người muốn hiểu thế cũng được. Riêng tôi, tôi không muốn...

Phải, mỗi tình cảm của tôi đối với người đàn ông ấy không giản dị là của đứa con chống lại với bố nó. Không giản dị thế đâu. Còn cái gì hơn nữa kia, cái gì mạnh mẽ buộc chặt tôi vào người đàn ông ấy khiến tôi nổi điên vùng vẫy. Cái gì buộc chặt tôi? Và bây giờ cái chết cởi thoát cho tôi, với sự tự do vừa tìm thấy, tôi sẽ... phải, tôi sẽ sung sướng hơn.

Trong quán ăn hẻo lánh, tôi đang ngồi, tôi nhớ tôi đang chờ. Không còn ai khác ngoài tôi. Các cửa kính đóng ngăn gió bên ngoài. Tôi nhớ tôi đang ở thật xa Sài Gòn, thật xa cái ngày người đàn ông ấy nằm xuống. Người ta đã chôn cất ông và khi tôi trở về dưới ấy, tôi không còn sợ bất ngờ phải đụng mặt ông nữa. Tôi nhớ lúc này là buổi chiều trên miền cao. Qua cửa sổ trời mây xám ngoét, những

mảnh vườn rau xanh tốt và những ngôi nhà lụp xụp dưới thấp đã le lói ánh đèn. Tôi nhớ tôi đang chờ Hằng, tôi đang chờ một cuộc hẹn đã biết trước khi đến là bất hạnh. Nhưng bây giờ tôi tin tôi sẽ biến đổi được cục diện.

Tôi xốn xang nghe như chuông Giáng sinh đổ hồi khua động trong lồng ngực. Bầu không khí rét ngọt, nhưng hai bàn tay tôi vã mồ hôi. Tôi mong Hằng đến, đến thật mau để cho niềm hạnh phúc mới mẻ chắt chũa trong tôi bùng nổ, bao phủ lấy nàng. Nàng sẽ thất thần, sẽ lao đao, sẽ khiếp hãi nhưng sung sướng. Chúng tôi sẽ uống rượu, sẽ ăn bữa cơm như ngày nào mới gặp nhau và sau đó chúng tôi sẽ cùng đi với nhau ra ngoài. Tôi sẽ đuổi nàng chạy trên những con dốc, trên những khoảng đồi, gió thổi ào ào khắp các rừng cây. Thành phố như đang bay và tôi cũng bay theo. Hằng, Hằng ơi, chúng ta được tự do và em sẽ sung sướng. Đêm thật khuya, rét mướt khi chúng tôi không chạy nữa, tôi sẽ dìu nàng chậm chậm quanh hồ, chúng tôi có thể lột bỏ quần áo xuống hồ bơi lội. Tại sao không nhỉ? Chúng tôi sẽ là những thỏi băng. Tại sao nước hồ bên dưới không thể ám áp nhỉ?

Những tiếng động trên sàn gỗ khiến tôi bốc giận. Người nữ tu của một dòng truyền giáo kiểu mới trông nom quán ăn xuất hiện nơi khung cửa.

"Ông vẫn còn phải đợi?"

Tôi cầm tấm bìa thực đơn che mặt.

"Tôi còn đợi, thưa dì phước, tôi không thể không đợi. Dì hiểu chứ?"

Người nữ tu mỉm cười, tiến vào phòng bật điện.

"Ông bật ngọn đèn trên bàn của ông đi. Ông uống thức gì trong khi chờ đợi?"

"Dì cho tôi một cốc nước lạnh. Và dì sửa soạn cho tôi và một cô bạn của tôi sẽ đến ăn."

Cốc nước lạnh uống một hơi hạ bớt cơn nóng vô lối. Tôi tự nhủ phải thay đổi, bắt đầu từ giờ phút này tôi phải thay đổi. Bắt đầu thay đổi từ sự dịu dàng khi nghĩ về người đàn ông ấy. Lòng thù hận phải tiêu tan đi, tôi phải thoát khỏi căn ngục đen tối chật chội. Ông ta đã chết

rồi. Lần cuối cùng tôi gặp ông vào một bữa trưa nắng, trong rạp chiếu bóng ở Sài Gòn. Ông vào đó kiếm chỗ ngủ, ông đi ngang mặt tôi, cúi lom khom, người gầy guộc, chui tuốt vào chiếc ghế trong kẹt góc. Ông đã đánh rớt xấp báo ôm trong tay, lúng túng xin lỗi và mò mắt trong bóng tối lượm nhặt giấy tờ vương vãi một mình. Ông không hay tôi ngồi đó, tuột hết giày vớ, gác hai chân lên lưng ghế hàng trước. Trong phòng tối vắng vẻ, tôi nghe rõ từng tiếng động nhỏ, ông ho khan, ông chép miệng tốp tốp, hình như ông bóc một bao kẹo hay một gói giấy bóng bọc gói thuốc phiện, ông ngáy khò khè như bị đờm vướng cổ. Những buổi trưa như thế, ông vừa từ một quán cơm bình dân bước ra lủi thủi một mình trong bóng nắng và trốn vào rạp chiếu bóng. Lúc đèn bật sáng tôi thấy ông nằm bất ngựa, đầu ghé một bên, thở thoi thóp yếu đuối, mặt mũi bình thản một cách lạ lùng. Đó là một ông già cô đơn đáng thương, nếu không phải là ông. Vẻ bình thản của ông đâm xóc vào mắt tôi, ông không có quyền bình thản như thế. Cái tấm thân xơ xác thảm hại trong bộ quần áo lôi thôi xập xệ giống như một cái xác.

Có lẽ khi ông chết mặt ông cũng vậy. Có lẽ còn điểm thêm nụ cười khinh bạc. Ông thật có cái quyền cười như thế ư? Tôi không thể không giận. Đáng lý tôi phải thương hại ông mới phải. Có phải không? Tôi đã không thể thương hại. Làm sao tôi thương hại được một cái xác. Nhưng lúc này tôi muốn, thương ông, tôi phải tập thương ông mới được. Cái xác ấy đã chôn vùi rồi, chôn đâu tôi không hay biết...

Người nữ tu trở lại. Bày hai chiếc khăn ăn, dao nĩa trên bàn. Cô dừng tay, ngó chằm chằm:

"Ông đã khoẻ chưa?"

"Ai? Tôi ư? Tôi đau sao, dì?"

Người nữ tu bỏ sang bàn khác, sửa lại mấy cốc hoa. Vẳng lên trong buổi tối tĩnh mịch, tiếng nhạc đĩa kín ỉn, thấp thoáng. Những âm sắc bén đã che dấu đã dần dập bay lượn, khúc nhạc căng thẳng, sợi dây cung phóng vút những mũi tên nhọn. Ngực tôi phờ trổng trải. Tôi muốn la gọi cho im tắt những thanh âm đang xô đuổi nhau ầm ỉ dừng dừng, nhưng rồi tôi kìm được.

Bên ngoài trời đã tối xập. Những hạt mưa thưa quật vào cửa kính. Tôi nghĩ Hằng không đến, nàng cũng sợ cuộc hẹn hôm nay. Càng tốt. Tôi có đủ thì giờ để biến đổi mình, tập dượt làm quen với tình thế mới. Tôi có những ngày vắng lặng, tận hưởng sự tự do và khi tìm gặp nàng tôi đã lột xác. Nàng sẽ ngạc nhiên mừng rỡ đón nhận. Anh không còn quái gở nữa, anh bình thường như mọi người, trước kia anh bị đầy đọa... anh bị đầy đọa, anh bất bình thường... Toàn thân tôi phát ớn lạnh, lẩy bẩy. Trên mặt kính cửa sổ, ngọn đèn chụp trên bàn thờ mờ chiếu hình của tôi. Tôi đưa tay phải vuốt tóc, nghe mặt mũi lờm chờm bản thủ mấy ngày không cạo rửa. Mấy ngày? Tôi không nhớ rõ. Tôi đã nằm lý trong phòng, đợi Hằng đến như mọi khi, Hằng đến khóc lóc vuốt ve, an ủi tôi sau mỗi lần gây gổ, tôi xua đuổi nàng, tôi lồng lộn, xua đuổi nàng, bằng nàng phải ôm ghì lấy lấy tôi cắn xé, khóc than cho đến lúc tôi không còn hơi sức hành hạ người đàn bà nữa mới thôi, tôi đợi Hằng và Hằng không đến, cuối cùng tôi phải nhắn Hằng hãy gặp nhau lần chót. Hằng hẹn ở đây và cũng sẽ không tới. Nhưng không thể là lần chót được. Tôi không thể mất Hằng... Không thể...

Trên đầu dốc dẫn xuống quán, tiếng xe hơi đậu lại và tắt máy. Những bước chân chạy mau trên lối lổn nhổn sạn đá. Tiếng giầy đàn bà bước nhanh qua sân gạch lên cây cầu gỗ tiến vào phòng.

Tôi biết Hằng đến, tôi muốn đứng lên đón nàng xong vẫn ngồi yên. Hằng đứng lại ngoài hành lang, nàng đang phủi bột nước bám trên áo, tôi nhắm mắt tưởng tượng. Tiếng người nữ tu chào hỏi, một người khác, có lẽ là người da đen, tôi đã trông bóng thấp thoáng dưới bếp lúc vào. Giọng Hằng thanh tao. Tôi không nghe gì nữa một hồi lâu, ngoài khúc nhạc mới vẳng lên. Một khúc nhạc thật rồi, thật đây.

Tôi mở mắt. Hằng đứng gần bàn đang quan sát tôi, bên cạnh một người đàn ông lạ mặt. Nàng không trang điểm, vẫn khoác chiếc áo dạ tối.

"Mưa quá. Em phải nhờ anh Phong có xe đưa em đến. Đây anh Phong... còn đây anh..."

Hằng cố lấy giọng tự nhiên nhưng tôi nghe rõ sự giả trá. Nàng không muốn gặp tôi một mình, nàng muốn tỏ sự dứt khoát. Có sao

đâu? Mặt tôi bừng bừng. Tiếng kêu phát nổ ngay.

"Việc gì em phải làm như thế, trò trẻ con em biết không? Em cứ bảo thẳng là em không thích gặp anh nữa. Đừng bắt anh đóng mấy cái trò khỉ này... anh làm sao chịu nổi... Em... Em xoàng lắm... việc gì... em phải..."

Người nữ tu đứng sau lưng khách sững sờ nghe tôi to tiếng. Hằng nhú mày nhưng vẫn tự chủ, gượng cười.

"Kỳ quá anh. Anh mời em ngồi xuống đi. Rồi anh muốn nói gì hãy nói. Em nghe mà".

Tôi nắm chặt thành bàn, cổ dần cơn hung bạo thô lỗ. Đầu óc lao đao, lập lờ, cổ họng nghẹt ứ. Tôi ráng như phải dụi dàng.

"Hằng em ngồi xuống đi. Xin lỗi anh. Anh gì nhỉ?"

"Hằng xin lỗi anh Phong. Tính anh ấy vẫn thế. Mời anh".

Người nữ tu đỡ Hằng, một tay nhắc chiếc ghế cho Phong. Hằng ngồi xuống sau, đối diện với tôi, nói vừa đủ tôi nghe:

"Anh gọi món ăn chưa? Em gọi cho anh nhé. Anh nhớ là chính anh muốn mình gặp nhau hôm nay. Tiện có xe của anh ấy em mới đến, nếu không em đã không đến".

Tôi rút thuốc châm hút, mấy ngón tay run như đuôi thằn lằn đứt. Đêm sáng sánh trong trận mưa đập nặng. Tôi muốn cầm như giải đất bên lối dốc ngoài kia, giải đất chen chúc những cỏ thừa thãi xum xuê dưới lớp mưa phủ. Hư hết rồi Hằng... phải... giá em đừng đến... Tôi yếu ớt hết sức, tôi biết tôi khó lòng kháng cự cơn cuồng lốc vô vấp.

"Anh xin lỗi em. Xin lỗi anh Phong. Cảm ơn anh đã đưa Hằng đến. Xin lỗi dì... Tôi mất dạy quá phải không dì? Tôi xin lỗi hết thầy. Em gọi dùm anh đi. Dì cho tôi xin một chai rượu chát. Bữa nay mình sẽ khao linh đình".

Người nữ tu đưa mắt hỏi ý Hằng, nàng lặng lẽ gật đầu.

"Một lần nữa, anh xin lỗi em. Em thấy không? Chưa bao giờ anh biết xin lỗi em cả. Hôm nay xin lỗi em, anh xin lỗi hết. Anh sẽ xin lỗi mãi

nếu em muốn. Cám ơn em. Em tin đi từ phút này anh sẽ không làm điều gì bậy nữa... Anh biết từ trước đến nay anh đối với em bậy lắm. Anh tệ thật. Anh không chối nhưng anh tin là anh thay đổi từ hôm nay, từ phút này, anh thay đổi..., anh thay đổi thật... anh tin là em hiểu anh phải không Hằng? Nếu em không hiểu được anh... thì chẳng còn ai hiểu anh nữa... Em đã hiểu anh, em hãy cố hiểu anh thêm... Hằng. Hằng em có nghe anh nói không? Em có muốn nghe anh không?... Em còn có tin dù thế nào có một điều thật nhất, điều em không quên là anh yêu em... Anh quái gở nhưng anh yêu em. Anh yêu em quái gở nhưng yêu em. Bây giờ anh sẽ hết quái gở em biết không. Em hãy nhìn anh thay đổi. Anh thay đổi mà... em hãy nhường anh một lần này nữa... một lần này... nữa thôi. Hằng... Hằng..."

Tôi nói mê man, nói không muốn nghĩ. Tôi không thể rời xuống vực trống, tôi nói như thể khúc nhạc hoà tấu dâng tràn gian phòng, như thể trận mưa ào ạt trong đêm mỗi lúc một đầy. Tôi nói, tôi nói hoài, xoá nhoà quang cảnh quanh tôi, Hằng, Hằng hãy để cho anh nói... cho anh nói hết... Nói hết một lần. Một lần như không bao giờ. Không bao giờ anh có thể nói được nữa. Hãy để cho anh nói, anh có buông tung hết thảy những gì ẩn giấu, ngấm chứa... Có thể được không?

2.

Như mạch đã mở, máu chảy xối cho đến lúc kiệt, không sao cầm. Tôi nhìn Hằng ngồi đó, trước mặt, mí mắt chật môi, tránh tia nhìn, lúc lắc đầu, thỉnh thoảng lấp bắp muốn ngắt lời. Tôi cao giọng, hồi hả tranh chạy trước những ý nghĩ vụt sáng vụt tắt. Tôi không cần biết mình nói những gì. Tôi chỉ biết nếu tôi ngừng lời, tôi sẽ chẳng thể há miệng trở lại, tôi sẽ câm như hến và Hằng sẽ bỏ đi. Dường như trong phòng có thêm một số khách, nhiều tiếng xầm xì khó chịu, tôi bất chấp. Một lúc Hằng nắm giữ bàn tay tôi đặt trên bàn, nàng muốn đánh thức tôi. Tôi mở to mắt, giữ chặt tay nàng và cười hực trong cảm giác tê tái điếng hồn: Anh vẫn còn tỉnh mà, anh tỉnh hơn lúc nào hết, để cho anh nói, anh cần phải nói, anh cần phanh phui một lần nỗi lòng anh rồi em muốn quyết định thế nào anh cũng đành... em phải hiểu anh... em phải hiểu người đàn ông... em phải hiểu đời sống này, đời sống này, đời sống u uẩn, đời sống thực của mỗi người, đời sống không nói được, đời sống mù mịt như con đường hầm, em phải hiểu như thế, có thể anh thay đổi, có thể anh chẳng thay đổi gì... như anh hứa... nhưng anh... trừ phi em không muốn hiểu anh nữa... trừ phi...

Dường như mọi người đều chú mục vào tôi, thầy kệ. Tôi biết mình lộ bịch, rò rỉ nhưng tôi sợ sự nín lặng ngập ngựa sẽ chụp xuống và tôi có thể càn rỡ hơn nữa. Nhưng tôi cũng biết tôi chẳng sao lấp đầy nỗi cái miệng vục há ngoác đang đón. Và tôi biết tôi đang nhấp nháp hương vị của sự tuyệt vọng. Tôi không thay đổi được cục diện, trái lại.

Rồi tôi im bật.

Mặt Hằng nghiêm lặng nhợt nhạt như pho tượng đá, đôi mắt bất động cam tuyệt xúc động, cánh môi trên hằn vết răng cắn. Nàng rút tay lại, tôi không còn sức níu giữ.

"Em hiểu anh, không hiểu anh, em đã cắt đứt liên lạc với anh từ lâu. Không phải đến bây giờ. Nhưng mong anh cũng hiểu cho em. Anh... dù sao anh nhớ em vẫn chỉ là đàn bà. Người đàn bà không bao giờ vượt nổi một số giới hạn... dù nông cuồng cách mấy. Em hiểu anh nhưng em cũng hiểu em. Em không thể làm gì hơn..."

Giọng Hằng trầm ấm, nhẹ nhàng không một nét hờn giận. Tôi nghe thanh thoi lắng dịu như đám mưa bay đều ngoài trời. Hằng thật quyết tâm, mắt nàng đỏ hoe, đỏ thật thà khiến tôi muốn khóc. Trong phòng tiếng động rì rã như làm nền cho sự tĩnh lặng rất đầy, sự tĩnh lặng tôi đã sợ, mơn man êm ái. Tôi đứng lên rót hết rượu vào các cốc.

Anh chàng tên Phong suốt từ lúc vào giữ thái độ nhẫn nại tội nghiệp và lúc ấy anh ta trông thẳng vào mắt tôi, muốn cho tôi hiểu tôi chỉ là thứ quái vật anh mới gặp đầu tiên trong đời. Tôi ngồi xuống ghế, nâng ly, tổ dẫu mời hai người lần thứ nhất trong buổi tối. Tôi mỉm cười, mơ hồ chợt nhớ đến vẻ bình thản trên gương mặt người đã chết.

"Anh là người sống với những bóng ma nào đó, những bóng ma nào đó, những bóng ma em không làm sao biết được. Có phải thế không anh? Ngay cả em, em cũng là một cái bóng. Em nghĩ như thế không biết có đúng không. Em nghĩ thật lâu lắm rồi, chín lắm rồi... chúng mình chỉ có thể là bạn. Em cảm ơn anh những gì anh đã dành cho em, em cũng xin lỗi anh về tất cả... Anh luôn bảo với em phải sống thật, sống đến hết, đừng nửa chừng, có phải không anh? Anh hãy để cho em được sống thật. Yêu anh lúc nào em cũng có cảm tưởng em sống ở cõi nào khác, không phải trong cõi này. Em có thể hiểu anh, nhưng hiểu là một chuyện..."

Buổi tối đã tàn lụi thừa thãi. Chẳng còn gì lưu luyến. Thần trí tôi lên đèn quanh quẩn như hơi gió khuất. LOOKING... AT... THE WINDOW... SMO... KING... MY SAID... CIGARETTE... Giọng hát rạn vỡ đấng chất u sầu như điếu thuốc tôi ngậm trên môi. Tôi cầm chiếc dao ăn, gõ nhẹ vào thành cốc theo nhịp lời. Những âm không trống trải ném được trên đầu lưỡi. SMO... KING... MY... SAID... CIGARETTE. Hằng vẫn nói đều giọng những lời dỗ dành từ biệt. Nàng trở về với nàng, về với đời sống thực mà không thực, không thực mà thực, đời sống giản dị những chẳng chịu được chấp nhận, nàng trở về với người con gái trước khi gặp tôi, nhưng đó là một người con gái đã khiếp hãi mọi mộng tưởng... Phải, cõi tục đó, cõi hoang tịch đó, nàng cũng vẫn chỉ có một mình, nhưng gần tôi nàng nghe như ở trong địa ngục. Những lời của Hằng tôi nghe ra như những tiếng động ru hờ một giấc ngủ sẽ tới, những lời tôi đã nói với

nàng cũng thế. Tôi không muốn tưởng tới gì ngoài những vang động trống không bởi vượt khỏi những vang động kia tôi sẽ cười hộc lên. Sặc mùi văn chương màu mè vậy mà cảm động. Có sao tôi không thể nói những lời như nàng? Những lời mơn trớn như liều thuốc an thần mọi người đều cần. Tôi còn kịp để giữ Hằng, tôi chỉ việc hoà theo nàng không nhiều, một vài lời đệm hợp với điệu du dương đang bao phủ. Biết thế có sao tôi không làm nổi? Nàng sẽ khóc tức tưởi và tôi sẽ cười sặc hoặc sẽ cúi kính thô lỗ.

Người nữ tu đến bên bàn, nhắc lấy chai rượu.

"Ông nên dùng gì đi chứ. Ông chưa ăn chút gì cả. Lúc này ông nói mê say. Ông làm chúng tôi sợ".

"Xin lỗi đi một lần nữa. Dì cũng hiểu hai kẻ yêu nhau..."

Người nữ tu ra cửa tiễn khách. Phòng ăn giờ chỉ còn bàn chúng tôi. Tôi nghĩ đã đến phút phải chia tay và nhìn sang Hằng. Nàng quay mặt về phía cửa sổ. Ở ngoài mưa đã ngớt hạt. Dưới hũng tối, đèn đóm hiu hắt. Phong ngó quanh các bức tường trong phòng.

Chỗ lò sưởi xây bằng gạch còn giữ cảnh bài trí tích Chúa Giáng sinh. Trong lò sưởi, các góc củi được xếp chụm như sắp đốt vẫn quán nguyên những dây giấy màu xanh đỏ. Cảnh vật rút vào trong sự thăm thẳm mưa những ý nghĩa, ngay cả những cử động, di chuyển của hai người nữ tu đang dọn dẹp bàn ăn cũng là một phần của cảnh.

Tôi tự hỏi: tại sao tôi vẫn còn ngồi nán ở đây? Tôi còn chờ đợi điều gì xảy tới? Hằng sẽ nói tiếp, Hằng sẽ bật khóc, bỏ chạy, Phong theo hộ vệ nàng, còn tôi ngồi trơ trơ như đoạn kết một cuốn phim, khuôn mặt tôi bơ phờ, lạc lõng hiện lên trong một gros plan chụp qua ống kính là đôi mắt của người nữ tu từ phương xa đó. Đôi mắt mà đầu tưởng tượng, tưởng tượng như sản phẩm của tất cả những gì đã thấu nhận, phóng lớn hình ảnh của tôi với những nỗi niềm phơi trải. Nhưng thật sự tôi đang bình yên. Mọi sự đã xong, không xong cũng phải xong.

"Mai em về Sài Gòn. Anh đừng tìm em mất công. Anh sẽ không thể nào gặp em đâu".

"Hằng về Sài Gòn ngày mai đây à?"

Phong hỏi, ngạc nhiên, đó là câu nói đầu tiên của anh chàng này tôi nghe thấy. Tôi không nói gì cả. Đáng lẽ tôi phải nói một câu gì mới đúng phép nhưng lời lẽ trốn biệt đâu cả. Tôi chỉ đang nghe tiếng gió hú thổi trên đồi cao và sự vắng vẻ thênh thang của mặt đường dốc ngoài kia. Hằng gật đầu, liếc tôi có ý chờ xem phản ứng.

"Vâng, mai Hằng về sớm".

Tôi mừng tượng đến bầu trời mù sương đục sáng mai, bóng dáng Hằng đứng ở bến xe buổi sớm, quang cảnh những con đèo xanh ngút mắt, xe lao xuống, con đường cuốn gió bị hút dưới bụng xe những cây cầu ì ảm chán động lẫn trong tiếng nước chảy ào ạt trên các ghềnh đá, ánh nắng non tươi lấp loáng trên kính xe cùng những con bướm bay đập toì tả trước mũi xe trong một đoạn đường chen giữa rừng, cái quán nghỉ dọc đường gần những tảng đá chông, con đường đã xuống thấp phơi trong ánh nắng già có những quãng tối mát của rừng cao su và những thị trấn buồn tẻ những con sông rộng liền... Tôi tưởng tượng đến Sài Gòn ở đó Hằng sẽ mất hút. Nhưng cái dáng mảnh mai của nàng vẫn sẽ lẫn khuất như cái dáng khẳng khiu của người đàn ông đã chết. Phải như thế không?

Bây giờ tôi không còn thể ngồi thêm phút nào nữa. Người nữ tu da đen đã đưa giấy tính tiền với lời xin lỗi lịch sự quán ăn đã đến giờ nghỉ. Chúng tôi phải đứng lên. Phong kéo ghế lấy chỗ rộng cho Hằng rời bàn. Hai người đã ở khoảng trống gần cửa ra. Trong một phút, hai cẳng chân tôi như tê dại không nhấc nổi, tôi cố gắng đứng dậy và tưởng chừng sắp khụy. Tôi đã ngồi chôn chặt trên ghế từ lúc trời chưa tối. Hằng đi bên cạnh Phong phía trước, tôi như kẻ đưa tiễn hai người. Gặp người nữ tu lúc sắp bước lên cây cầu gỗ ra sân, tôi đưa tay bắt, ngỏ lời xin lỗi lần cuối.

"Rất hân hạnh lại được tiếp ông lần khác".

"Thật không, thưa dì? Nhưng lần sau dì sẽ thấy tôi đứng đắn, tôi khác".

Trận mưa đã tạnh. Những giọt mưa đọng trên cành lá rớt lộp độp thưa thớt. Leo hết con dốc nhỏ lên đến mặt đường, tôi thấy Hằng còn đứng bên cửa xe. Phong rồ máy bật đèn nhấp nháy, ngó đầu ra

ngoài, gọi với một cách thân thiết cố tình: "Anh về đâu, tôi đưa anh về". Tôi cũng bắt chước là: "Cám ơn anh, anh đưa Hằng về dùm tôi". Tiếng la vang đem cho tôi sự thoải mái dễ chịu. Tôi đứng im trên đầu dốc, giơ tay cao chào Hằng và tiếp tục la lớn: "Bonne chance cho tất cả mọi người. Kể cả tôi".

Chiếc xe hơi quay đầu vòng trở lại, đèn pha quét rọi vào chỗ tôi đứng. Ánh đèn chói loà cả mắt, tôi che tay cười rỡ: đâm vào tôi đi coi nào, đâm vào tôi đi... Trên xe không ai nghe tiếng cười đùa vô duyên ấy. Rốt cuộc tôi nghe một mình. Tôi nghe chuỗi cười cố rướn rộ lên giữa quãng đường vắng trong cơn gió nổi rào rào lan xa trên đồi âm u, làm chóng mặt rồi trùng dần đứt quãng và im tắt trong khoảng trời đêm như đang đông lạnh.

Giờ tôi mới thật còn một mình. Một mình tôi bước đi...

3.

Không một tiếng gì khác ngoài tiếng gió thổi ù buốt tai. Cây cối rậm rịt trên cao, dưới thấp lay động những hồi dài không ngớt. Thỉnh thoảng tôi nghe vọng tiếng chân tôi bước trên mặt đường, một vài chiếc lá cuốn chạy gần quanh trong đám cỏ tối. Mặt mũi bị ướp giá, căng thẳng. Thật buồn bã, tôi không biết phải làm gì lúc này. Tôi cứ đi theo con đường mở trước mặt, mở vào vùng bóng đen mông lung nhồn nháo.

Người đàn ông ấy đã chết. Và tôi sung sướng được giải thoát, Hằng bỏ đi quyết liệt và đau khổ. Và tôi... dường như cũng sung sướng. Thôi cũng xong... phải không? Cũng xong hết. Giờ mới thật là lúc khởi đầu mọi sự. Khởi đầu mọi sự không chút vướng víu, khởi sự... khởi từ đâu? Từ chỗ nào đây? Từ phút này, chỗ này. Phút này, chỗ này, ta khởi sự... khởi sự bằng cách dừng chân, đốt một điếu thuốc, đứng trong lòng gió nhốt, gió lung lay ngọn lửa trên tay, điếu thuốc trên môi, dán sát chiếc áo choàng vào người và cười. Nụ cười cho mình, cho người đã bỏ đi, cho người đã chết, một nụ cười dịu dàng... phải không? Hết sức dịu dàng như chưa bao giờ dịu dàng đến thế... tôi sung sướng thật chẳng? Có thật tôi cũng muốn Hằng bỏ đi cho rồi?... Có thật? Có thật tôi đang vui, đang buồn, đang sướng? Phút này này, phải, cái tôi gọi là phút này. Có phải... tôi sống chậm quá và mau quá, không khi nào ngay lúc... Vì nghĩ tới Hằng bây giờ tôi muốn khóc. Quả tôi có làm khổ nàng vì cái đầu trực trặc khật khùng. Quả tôi có bị ám ảnh bởi những bóng ma như Hằng nói. Tôi đã không yêu nàng như nàng cần và tôi hối hận.

Hằng bỏ tôi là phải, như người đàn ông ấy chết là phải. Tôi có thể khởi sự bằng cách tìm đến nơi nàng trú ngụ, ngay bây giờ, nếu không sẽ chẳng còn bao giờ nữa, gõ cửa gặp mặt nàng. Tôi sẽ nói cho nàng hiểu về những bóng ma nàng đã đoán biết. Tôi sẽ nói về người đàn ông ấy, người đàn ông đã chết cách đây một tuần lễ. Người đàn ông đã biến vào hư vô rồi. Tại sao tôi đã không nói với nàng về người ấy? Tại sao?

Hằng có thể không chịu, nàng không ra mặt hay nàng đóng sập cửa vào giữa mặt tôi. Anh chỉ là một thằng điên làm khổ tôi. Đừng làm khổ tôi nữa. Tôi sẽ đứng ngoài đường ngồi trước thềm nhà suốt

đêm và tôi sẽ kể lể ngọn nguồn, kể lể hết về đời tôi... Kể lể hết những điều tôi đã sống, tôi đã tưởng sống. Những điều nào? Những điều vụt đến vụt bay như những tiếng kêu thảng thốt biến hút vào đêm như cánh chim hốt hoảng. Mai sớm chúng ta sẽ trở về miền dưới, anh sẽ cùng trở về với em, rồi anh sẽ sống lại... Sống lại nhưng mọi sự có chắc chắn sẽ không bao giờ tái diễn nữa không? Hay rồi tôi lại làm khổ Hằng.

Tôi lại gặp những phút tràn ứ, những phút này bỗng rạn nứt tan hoang. Người đàn ông ấy đã chết, nhưng dường như ông đã bắt đầu sống một đời khác nơi tôi.

Tôi chợt hình dung rõ rệt dáng người đàn ông cách nay ngoài hai mươi năm. Lần thứ nhất tôi nhìn thấy ông. Mẹ tôi, người đàn bà lúc ấy còn là mẹ tôi, dắt tôi đi lần dưới mái hiên hàng phố trong buổi tối mùa đông, gõ cửa một ngôi nhà, len lách giữa những đồ mộc bừa bãi ngang dọc không thành hàng lối (đó là một gian hàng bán đồ gỗ) len lên cây cầu thang dốc ọp ẹp run rẩy chui vào một gian gác hẹp không nhìn rõ mặt người. Mẹ tôi đẩy lưng đứa trẻ tám chín tuổi, chỉ người đàn ông đang đứng nép bên cửa sổ tấm bảng hiệu dựng chắn ngang tầm mắt: "Bố con đấy". Người đàn ông nghe động quay lại hỏi: "Ai thế?"

Người đàn bà đáp: "Em và con đến thăm mình". Tôi nghe người đàn ông gắt: "Ai bảo đến đây, lại con mang con nữa". Rồi người đàn ông quay lưng không thèm nhìn người đàn bà và đứa trẻ. Người đàn bà vẫn thúc vào lưng đứa trẻ nhất định cưỡng lại: "Mình nhìn con một tý, nó hỏi mình luôn, con ngoan lắm, bố con đấy, bố con đi từ ngày con mới hai tuổi..."

Người đàn ông vẫn không ngó lại, ông gắt nữa: "Mình về đi, tôi sắp có khách, hôm nào tôi sẽ về nhà thăm mình, thăm con". Người đàn bà nấc thút thít, nắm tay con dõ: "Con lại ôm bố, chào bố rồi mình về, nói bố hôm nào về chơi với con". Đứa trẻ lắc đầu, phải, tôi đã đắc đầu, người đàn ông đứng trong gian gác ấy không phải là bố tôi, không bao giờ là bố tôi cả. Người đàn ông ấy là cái bóng đen bất động trên nền cửa sổ mờ nhạt, khi tôi quay nhìn lại, cái dáng xương xẩu lạnh lùng khô héo đứng sững trong tiếng gió bắc rít chạy trên

những dây điện giăng ngoài đường, tiếng lá khô lăn trên mái thiếc dưới cửa sổ.

Phút này, cái phút này, không là khởi điểm của gì ráo. Nó quay lộn tới lui và biệt tích như gió bủa vây hoài. Tôi đã dùng chân lưng chừng một đường dốc, bên một ngọn đồi bị chém vạt, người chập choạng lao đao trong khi men rượu đã rã bay theo gió lạnh. Tại sao tôi đứng đây? Tôi ở đây? Tôi trực nhớ, tôi cứ trực nhớ như thế này mãi sao, một tuần lễ đã qua. Hằng lên đây nghỉ, còn tôi đuổi theo Hằng. Tôi tưởng chúng tôi sẽ có những ngày hạnh phúc thần tiên ở một nơi không sợ ai dòm ngó. Vậy mà hư hết, tôi làm hư hết, làm hư luôn cuộc tình của chúng tôi. Phút này, trong đời tôi biết bao nhiêu phút này, tưởng như khởi điểm rút cuộc nhìn cho kỹ là lỗ trống hoác cổ lấp đầy... Hằng bỏ đi là phải, trừ phi chính nàng tự nhiên lại tìm về... Chính nàng, Hằng. Có thể như thế chăng?

Tôi làm bầm trong miệng: "Xong, xong hết". Tiếng âm lưng bùng nổ tai. Buồn thật, làm gì bây giờ. Gió thốc mạnh đằng sau lưng như đẩy tôi xuống, con dốc nghiêng hút kéo bước chân mau thêm. Một vài giọt nước lớn bay quất rớt má. Trời sắp đổ mưa trở lại. Tôi ngửa mặt hít thở, thấy mình đứng dưới chân dốc, trên vệ đường.

Bên kia bãi đất trống có mấy xác xe cũ. Qua khỏi bãi đất là con đường vòng bọc dưới một chân đồi um tùm rậm rịt. Những ánh điện lượn từng lớp cao mãi, đột ngột xuất hiện chập chới giữa khoảng tối bùng, mặt sau của những dãy nhà trên lưng đồi phờ vờ huyền hoặc. Phố tuốt trên cao ấy, xa vời, tôi như kiệt lực không thể leo tới.

Lúc ấy mưa rây bụi trắng quanh các bóng đèn vàng lủi thui bên đường. Tôi không biết làm gì hơn là tiếp tục đi, băng qua cây cầu xi măng trắng bắc ngang một vũng cạn, leo ngược những con đường dốc bọc chân đồi theo dấu tủa ánh sáng và tiếng động, mặt mũi đầu tóc ướt mềm.

Tôi đẩy cánh cửa một phòng khiêu vũ bước vào. Gió khuất tắt sau lưng bầu không khí ấm trong tiếng nhạc phà vào mặt như một hơi thở quen dễ chịu. Đám vũ nữ ngồi gần quầy trông bóng tường khách quen, tíu tíu kêu gọi. Tôi ngồi vào trong xô khuất núp mình như con mèo ướt, nhắm mắt cho đầu óc yên nghỉ. Nhạc tắt, sự trống trải của bàn ghế trong phòng nổi rõ. Tôi chột thiếp một lúc không rõ bao lâu.

Và choàng thức vì tiếng kèn đồng trời ré. Tôi thấy người ngồi trong bàn tôi. Một người đàn bà, hình như một vũ nữ ở đây. Tôi toan nhắm mắt ngủ nữa, tỏ ý không bằng lòng về sự xuất hiện bất ngờ không nhằm chỗ của người vũ nữ. Anh bồi đến, tôi gọi rượu và hỏi:

"Ai đưa cô này đến đây?"

Anh bồi đưa mắt hỏi cô gái. Cô ta không tỏ một dấu hiệu nào, ngồi im đối diện tôi một cách tự nhiên. Anh bồi đành quay lưng, đi ra quầy. Tôi chòm người, nhìn sát tận mặt cô gái một cách sỗ sàng.

"Em nhìn kỹ lại xem, kẻo lầm, anh không quen em đâu".

Cô gái không nhúc nhích, mỉm cười ngoan ngoãn. Tôi không thể nhìn ra mặt mũi cô gái, chỉ ngửi mùi nước hoa thân mật thường dùng của vũ nữ. Tôi dí trán mình đụng trán cô gái, ngó sâu trong mắt nàng, ngó thật sâu để chỉ còn bóng tối đen thấp thoáng chòng chành như trong thần trí nhoài mệt. Tôi buông mình xuống ghế duỗi dài hai cẳng, đầu nghẹo trong hốc ghế da không thiết gì nữa. Anh bồi mang rượu lại bàn.

"Thôi được. Em thích ngồi cứ ngồi. Bảo để cô ấy ngồi đây cũng được".

Tôi bưng cốc rượu uống một hớp, tay vụng về làm đổ ướt một bên ngực áo. Người vũ nữ vói qua mặt bàn chìa chiếc khăn tay của nàng cho tôi phủi áo, nhưng vẫn không nói một lời nào. Tôi nắm bàn tay mềm mại của người đàn bà như bốc một nắm đất dẻo nhão. Nàng kêu thảng thốt, tiếng kêu cố kìm giữ vụt bay lẫn trong tiếng trống chiêng hỗn loạn ngoài sàn nhảy. Sàn nhảy trống trơn.

"Tại sao em không sang ngồi bên này?"

Người vũ nữ đứng lên, bóng mảnh mai di động nhẹ nhàng. Tôi bật cười dài một mình.

"Em đẹp như tranh vẽ ấy. Em là con búp bê. Em có câm không?"

Tôi nốc ực mấy hớp rượu liền, rồi cười sặc phun phì phì như con rắn hổ. Cười xong tôi thót trong bụng như vừa bước hụt. Người đàn bà lặng thinh không hưởng ứng một cách đáng giận.

Tôi cố ngồi thẳng người dậy và tôi nghĩ tôi sắp sửa xô hẳn té sắp xuống sàng. Đầu óc tôi lập lờ chao động như nước trong bồn thả cá mà mấy con cá bỗng dưng hốt hoảng quấy lộn.

"Anh Trường. Anh không nhớ em?"

Anh Trường. Tên tôi đó ư? Anh Trường. Anh Trường. Cái âm ấy lặp đi lặp lại mãi trong trí tù mù.

"Anh đang cố nhớ em đây".

Anh Trường. Tôi bỗng như bị một nhát búa đập mạnh trên ngực. Anh Trường. Gần mười năm nay không ai gọi tôi bằng cái tên ấy cả. Tôi chụp vội mặt người đàn bà, bắt ngựa lên soi nhìn.

Đó là gương mặt lạ hoắc chưa hề thấy, trên đó nụ cười hé nở buồn bã như một con bướm đen bay lạc khuấy rối ký ức.

"Cô biết tôi?"

Người vũ nữ gạt đầu, gỡ tay tôi, lúc lắc mái tóc cắt ngắn và cười khế:

"Thật anh không nhớ em... Anh không nhớ em cũng phải, chỉ em là nhớ anh rõ thôi. Anh còn nhớ anh Hoạ không?"

Hoạ... Hoạ... tên nghe quen nhưng không gợi được một hình dung nào. Giữa những lớp sóng chông chênh của men rượu, thần trí dật dờ lặn ngụp không thể níu bắt... Hoạ... âm trỗi lên như một tiếng động vu vơ thu gọn một buổi chiều đã sống, như một ánh đèn hiu hắt của một buổi tối đã đi qua không sao nhớ, như một câu nhạc tách lìa rên rỉ bên tai bị phủ lấp bởi những chuỗi âm kết tiếp dồn dập.

"Hoạ, Hoạ à. Anh đang nhớ..."

"Anh Hoạ, anh Hoạ ngày còn ở Hà Nội ấy. Anh nhớ chưa?"

"Cái áo anh đang mặc đây là từ thời Hà Nội đấy... Hà Nội, Hà Nội là cái quái gì. Anh ghét nhắc đến... Em hãy nói về Hoạ đi... Và cũng khỏi cần... Em nói về em hay hơn".

"Em là Châu, em của anh Hoạ..."

Tôi ngã người tựa vào lưng ghế. Hoạt... Đầu tôi quay như trái cầu ngoài sàn nhảy, tung ra những giọt sáng lấp lánh bay lượn. Tôi nhắm mắt, những giọt sáng lao nhanh hơn trộn một màn đen. Người tôi bỗng bênh. Tôi dò dẫm tìm nắm bàn tay của Châu.

Em gái Hoạt. Người vũ nữ ngồi đây là em gái của một đứa bạn ngày nào, đứa bạn đã chìm mất tích không để lại một dấu vết nhỏ nào trong trí nhớ. Châu, cả cái tên này nữa cũng chỉ là một âm của buổi nay.

"... Ở đây em tên là Xuân Hồng".

"Em cũng có nhiều tên thế kia à... Xuân Hồng. Anh thích gọi em bằng Xuân Hồng. Tên này hay hơn chứ. Em chọn hay ai chọn cho em tên này. Xuân Hồng... Hỡi Xuân Hồng, anh muốn cắn vào em..."

Tôi cười ngả nghiêng hết sức khả ố. Ngụm rượu uống tiếp đã loãng, nhạt thếch. Tôi biết tôi phải uống thêm đến bất tỉnh. Mọi sự phải ngập ngụa, tan biến vào cơn say mềm sắp tới.

"Em muốn anh gọi em bằng cái tên cũ... Em là Châu, với anh em là Châu không phải là Xuân Hồng".

Tôi búng tay chóc chóc gọi bồi: "Rượu, rượu".

"Châu hay Xuân Hồng cũng thế thôi... Em sợ anh cắn em thật hay sao? Đừng sợ. Anh hiền, anh cắn không đau đâu mà sợ... Châu hả, không ăn thua gì cả... Em phải biết như thế chứ. Rốt cuộc không có cái gì là quan trọng đâu em... Em không phải là Châu nữa cũng như anh, đâu còn là Trường nữa. Anh không còn là Trường đến cả mười năm nay rồi. Anh không thích ai gọi anh là Trường... Gọi anh bằng gì hả? Chẳng bằng gì cả... Bằng anh, bằng ông, bằng thằng, bằng nó, bằng mày... Thích gì gọi nấy... Mà anh ngồi đây này, em nói là em nói với anh chứ với ai mà còn tên với tuổi... Em không khác gì đâu. Tại em muốn khác thì nó khác... Xuân Hồng.

Tại sao anh lại không được gọi em bằng Xuân Hồng? Em không thích... cũng được. Thì anh gọi bằng Châu. Cũng được, có khó gì... Châu thì Châu, nhưng em chớ gọi là Châu mà anh cắn, anh vẫn cắn... Chớ như thế.

Đừng tưởng anh sợ Châu... em dại lắm. Anh không còn là Trường nữa đâu. Em thích anh là Trường thì cứ tưởng. Anh nói thật nhé... anh không nhớ một thứ gì về cái tên Trường cả. Nếu em cứ muốn kiếm tên Trường là em dại vô tả. Nó mất rồi... thật mà... nó mất lâu quá rồi. Anh nói thật anh chẳng nhớ tí gì về Hoạt... Em cũng chẳng kiếm thấy gì ở anh đâu... Ờ, ờ rớt cuộc chỉ trơ có anh với em... và đêm nay thôi... Cả anh với em nữa... ờ... rớt cuộc cũng chẳng là cái gì ráo trọi... thật mà... em tin đi... mình cũng là thứ gì thuộc về cái đêm nay... Mình cũng là thứ đêm mò mẫn thế thôi. Ừ, anh thuộc về cơn say, đúng. Không sao cả. Còn em, thế em biết em thuộc cái gì không nào? Em thuộc về một cái tên Hoạt, một cái tên Trường nào đó... em thấy không?... Thuộc về cái tên Châu... Châu... Châu, Trường là cái quái gì đâu... Em nên quên hết đi, em sẽ sướng... Đừng làm khổ mình, dại... Kinh nghiệm bản thân mà... anh không nói dấu đâu, thật mà... thật mà... Mai, một em quên nốt em... thế là xong.

Xong hết... Mình chôn vùi hết em chịu không? Chôn vùi hết mọi bóng ma... Hết, hết không để sót món nào, em chịu không?... Chôn luôn anh, chôn luôn em... chôn tuốt luốt... Mình mà không chôn mình thì mình chẳng chôn ai ráo... Anh đang chôn anh đây, em sợ không? Nếu em sợ em nên tránh... để anh chôn một mình... nói thật đấy em ở gần là em bị chôn luôn... thật mà... chôn luôn. Cái huyết bên cạnh toà án Hà Nội ấy... Đẩy xuống một lượt... a lê... pằng... pằng... pằng... cho tiện.

Em chịu không nào? Tại sao em tin?... Em ngán rồi hả?... Em rút lui còn kịp... Cũng không chịu rút lui? Vậy thì mình ra nhảy vậy, chịu không Châu?... Em bằng lòng chưa, Châu? Thấy chưa? Thấy chưa, anh gọi Châu. Châu, mình nhảy rồi em đưa anh về... em bằng lòng không? Ừ, anh đưa em về rồi mình tiếp tục bàn chuyện chôn cất hả... Đồng ý? Em đứng lên đi..."

4.

Tôi không nhớ đã uống đến cốc rượu thứ bao nhiêu nữa. Châu bảo tôi uống như hũ chìm, không còn vẻ nghiêm trang đạo mạo ngày xưa. Tôi nói ngày xưa... ngày xưa... là cách bắt đầu của cổ tích, cổ tích để kể cho trẻ con, người lớn không ai nghe nổi cổ tích cả. Tôi đi lại giữa sàn nhảy, loáng thoáng màu ánh sáng đục, và cái hốc tối rợn tiếng thì thào, len lỏi giữa những bàn ghế và lưng người. Tôi ôm trong tay một tấm thân ấm áp, sẵn sàng chiều chuộng. Tôi gục đầu trên tóc trên cổ, trên vai của Châu bỏ mặc nàng điều khiển bước đi lui tới quanh co. Tôi hát ngheu ngao như tên lính Lê Dương nhớ nhà. Chốc chốc Châu bám vào lưng tôi ra hiệu dừng, tránh xô vào người khác hoặc xô nhẹ giữ một quãng cách khi tôi quá sàm sỡ. Nhưng có lúc Châu ghì chặt lấy tôi đứng im một chỗ, vuốt ve đầu tóc tôi, thân như ngọn lửa đong đưa theo nhịp. Tôi không có gì phải tội nghiệp nhau, chẳng có gì đáng phải tội nghiệp. Phải chăng có gì đến phải tội nghiệp. Em không hiểu tình cảm là thứ triệt hủy, đó là đầu mối của mọi sự biến dạng kỳ quặc, tình cảm sẽ biến người ta thành quái vật khủng khiếp. Em mà tội nghiệp anh là em biến anh thành quái vật nữa. Thử xem... Tôi ôm hôn Châu ngay giữa sàn nhảy, hôn được một lần tôi làm tới mãi. Có lúc tôi tưởng như Châu tan chảy trong tay và tôi ngấu nghiến muốn nuốt chửng người đàn bà.

Đến một lúc tôi ngã sóng soài xuống sàn, mắt mở trợn trừng nghệt thờ. Tôi nhìn rõ mặt ván trơn, ngọn đèn giấu dưới mặt kính dày, những ống căng, những chân ghế và nghe những tiếng ồn ào xung quanh sau tiếng rơi đổ của ly tách. Nhạc trỗi huyền ảo. Khi cử động được, tôi áp má xuống sàn vẫn nằm im. Tôi muốn nghỉ, tôi muốn ngủ, tôi muốn khóc.

Châu cúi xuống vực tôi đứng lên, tôi loạng choạng bước thấp bước cao, xô nàng chạy chúi nhủi nhưng nàng cố gượng và chúng tôi ngã được vào một chiếc ghế. Tôi hỏi: "Ai đánh tôi? Ai đánh tôi đâu?" Châu lắc đầu: "Không có ai cả, anh say quá rồi, thôi mình đi về". Châu đẩy tôi đứng lên, xin lỗi xung quanh, dìu tôi đi. Tôi vẫn lải nhải: "Ai đã đánh tôi, ai đã đánh tôi..."

Qua quây rượu, Châu bảo tôi đứng tựa đợi, nàng vòng vào trong lấy máy món đồ. Tôi gục đầu trên mặt quây, ngực bóp thắt, hai chân

mềm nhũn không vững. Tôi tụt dần xuống, hết tự chủ, muốn nằm lăn dưới chân quày, ngủ một giấc là yên.

"Anh Trường".

Châu vòng tay ôm xốc ngang lưng, chiếc sắc tay của nàng rớt xuống gạch. Tôi cúi xuống định nhặt chiếc sắc, bị Châu giữ chặt không cựa nổi. Một người khác nhặt chiếc sắc trao cho Châu.

"Buông tôi ra. Tôi đi được mà..."

"Anh Trường. Mình về".

Tôi gạt tay chân, cố sức bước một mình, vài bước lại dựa vào tường nghỉ. Châu đi sát bên. Tôi xua tay đuổi Châu ở lại, em ở lại, anh còn đi nữa... em không thể theo anh hết đêm nay. Không thể theo anh suốt đời mà... cứ mặc anh. Châu lẳng lặng, đẩy mở cửa phòng. Gió rét ùa đập vào mặt. Những vết thương trên mặt bấy giờ mới tê rất đau đớn. Tôi sờ mó các vết trầy trụa hai bên má và biết một mắt sưng húp như hết mở nổi.

"Tôi làm sao thế? Anh đánh tôi có phải không?"

Tôi không nhớ tôi đã ngã vì rượu hay đã làm gì càn rỡ bị người ta đánh. Tôi không làm sao nhớ nổi. Châu lắc đầu, nàng đã mặc thêm chiếc áo khoác che kín cổ, đứng sát tôi sẵn sàng đề phòng mọi bất trắc.

Gần đây một đũa nhỏ co ro trên chiếc ghé đầu giữ cửa, đội chùm hụp chiếc kết đỏ, ngược mắt tò mò. Tôi nhếch mép, cười giấu mình với thằng bé. Châu mỉm cười theo nhưng thằng bé lại ngoảnh mặt vào trong cửa kính. Có lẽ cái bản mặt của tôi trông không còn ra hồn. Tôi lục túi, móc thuốc châm hút.

"Bây giờ anh về đâu?"

"Chưa biết".

"Anh ở đâu? Anh lên trên này chơi hả?"

"Anh lên trên này hưởng tuần trăng mật... nhưng vợ anh đi mất biệt... Em tin không?"

Đèn hiệu xanh đỏ nhấp nháy trên đầu. Ngọn điện vàng treo trên lối vào chỉ soi sáng mấy bậc thềm, bên dưới bóng tối phủ đặc. Ngang tầm mắt con phố cao với cây đèn sừng sững xào xạc. Dưới xa cây cầu trắng xoá và mặt hồ ẩn hiện giữa các thân cây như bốc khói lạnh. Tôi ném điều thuốc dở dang, đóm lửa đỏ bị gió thổi lăn chạy. Tôi đã tỉnh chỉ còn phải mang cái đầu nặng nề chuech choáng và cái mặt nhức nhối. Trong người chắc cũng bị xây xát, tôi nghe ê ẩm đau xót cùng mình.

"Anh tỉnh rồi hả? Sao anh tỉnh được nhanh thế?"

"Rốt cuộc trước sau cũng phải tỉnh. Anh vẫn thế. Đêm còn nhiều quá, phải tỉnh để còn say nữa chứ".

"Anh khác trước quá đi".

"Em không thích anh khác trước hay sao? Anh thấy cũng thế..."

Tôi bước xuống thềm, chân rời rã mỗi mệt chưa vững hẳn. Tôi chỉ thềm chỗ nghỉ lưng và những cốc nước lạnh. Cổ họng tôi khô cháy, tôi há miệng hớp hớp những ngọn gió đêm lùa và càng nghe miệng giá cứng. Tiếng giày cao gót gõ nhịp. Châu khoác cánh tay, níu tôi dựa vào người như muốn truyền cho tôi chút hơi ấm.

Xuống hết mấy bậc thềm, cơn mệt dội đập thành linh giữa ngực khiến tôi loạng choạng. Châu đẩy tôi đứng dựa gục vào một chiếc cột tháp. Một luồng gió buốt luồn trong thân, tôi run rẩy ớn lạnh, mặt mũi tối sầm không còn hơi sức. Tôi cố níu ôm chiếc cột, nhưng người vẫn rũ đổ xuống như cái cây tróc gốc. Tôi nghe tiếng kêu rú hãi hùng của Châu vắng vắng. Tôi muốn bảo: Đừng sợ, không sao đâu, anh vẫn thường như thế... Qua hết... cái gì rồi cũng qua hết.

Một người nào phụ lực với Châu đẩy tôi vào trong chiếc xe hơi kín gió. Tôi nôn thốc tháo, nôn đến quận thắt ruột gan, nước mắt nước mũi đầm đìa. Tôi nôn tới độ không còn gì để trút, có lẽ học cả mặt xanh mặt vàng miệng đắng chát. Sau đó tôi mệt lả, nằm ươn như cái xác hấp hối trên nệm xe chạy rầm rì. Gió động ào ào ở ngoài và một lúc hình như trận mưa trở lại đổ rào rạt trên mui xe. Tôi chợp thiếp nhẹ nhõm, bông bênh tưởng như mình chỉ còn là chút hơi hoi hóp nhất trong lồng kính. Chút hơi đó lúc nào cũng sắp sửa tuột bay mất. Một lúc tôi xoay trở được, nhận ra mình gói đầu trên đùi Châu.

Chiếc xe đã ngừng, máy vẫn nổ đều lẫn trong tiếng mưa trút dữ dội vật vã.

"Xe đỗ hả?"

"Về đến nhà rồi".

"Nhà ai?"

"Nhà của em chứ nhà của ai?"

"Sao không vào?"

"Mưa thế này anh định đợi mưa vào để chết à? Hay em đưa anh về nhà anh nhé. Chỗ anh ở đâu, xe ghé sát vào được không?"

"Anh chẳng nhớ anh ở đâu nữa".

Lúc này thật tình tôi chẳng muốn nhớ tưởng bất cứ điều gì. Người đàn ông đã chết. Hằng đã bỏ đi cũng như cơn say khốn nạn đã qua rồi. Người tài xế hỏi bây giờ tính cách nào, không lẽ cứ ngồi hoài. Châu bối rối không nghĩ ra cách giải quyết. Tôi chống tay vịn vào lưng ghế trước, nhìn đám mưa trắng xoá bên ngoài.

"Chú cứ cho xe chạy. Chừng nào tạnh mưa chúng tôi xuống".

"Đi đâu? Tôi cũng còn phải về ngủ chứ, ông ời".

Nhưng rồi người tài xế vẫn cho xe chạy. Chiếc xe bây giờ lăn chậm trên những con đường dốc mù mịt không thể thấy xa. Gió hú thổi lồng lộng, nước đập trên kính, bắn xoá dưới bánh xe lăn. Dưới sàn xe nước đổ nhầy nhọt bốc mùi hôi nồng bay thoát. Châu mở sắc tay, tìm chai dầu Nhị Thiên Đường xoa thêm cho tôi hai bên thái dương, dọc theo cần cổ và trong ngực. Bàn tay người đàn bà mơn man êm ái.

Trong bóng mờ của khoang xe trôi lập lờ, tôi lặng ngắm gương mặt người đàn bà lạnh lùng. Nàng mệt nhọc, ngả đầu trong hốc. Gương mặt buông thả mơ màng. Tôi bắt đầu thấy mình lạc lõng bên cạnh những giấc mộng người đàn bà ủ ấp. Tôi đánh thức nàng: Châu, Châu. Tiếng dạ nhỏ thoáng.

"Bây giờ em nói đi".

"Em nói gì? Anh không thích nói gì?"

Hình như xe đã quay trở lại trung tâm thành phố, đang chạy bên bờ hồ. Mưa đổ chạy lan trên một vùng xa rộng, hoang tịch như trong tâm trí tôi. Những ngọn điện bên đường tù mù nhoà nhạt sau lớp mưa dày. Tôi cúi xuống hôn Châu, môi nàng lạnh ngắt nhưng hơi thở ấm ngọt.

"Thật sự anh không nhớ em, không nhớ em, không nhớ anh Hoạt tí nào?"

"Thật, quả thật... Anh không thích nói dối".

"Anh không nhớ anh còn nợ em? Nợ tiền hẳn hoi kia... Em nhớ hôm ấy các anh rủ nhau đi chơi thiếu tiền. Anh Hoạt không dám vay em, đùn anh vào vay. Anh nhớ không? Em đã cho anh mượn hết cả món tiền mừng tuổi em vẫn dấu cất để dành... Toàn tiền mới. Món tiền em đã nhất định không cho ai mượn thế mà em đã đưa cho anh. Em không nhớ cả thầy là bao nhiêu nữa. Nhưng em nhớ rằng đó là món tiền mừng tuổi cuối cùng trong đời em. Em không quên... Có lẽ anh đã quên ngay, nhưng em thì không bao giờ quên được. Ít tháng sau anh biệt luôn không đến chơi. Em có hỏi anh Hoạt anh đi đâu? Anh Hoạt cũng không biết. Mười mấy năm em vẫn còn nhớ mặt anh như in... không nhớ sao được... cái mặt con nợ của mình. Anh không nhớ chủ nợ là phải. Hồi ấy... em là cái con bé Châu còn cúp tóc ngắn nhảy quăng hai chân mỗi bận chạy mua thuốc lá cho các anh..."

Một cô bé tóc Nhật Bản. Tôi cố mừng tượng nhưng chỉ nghe rền một điệu mưa đã dịu nhưng dai dẳng lây nhây như không thể dứt. Cô bé tóc Nhật Bản đã trở thành người đàn bà ngồi bên. Tôi có một nón nợ kỳ cục. Tôi có thể bị nhận làm chẳng? Trường, Trường. Đó là tên tôi, đó đã chắc là tôi ư?"

"Dạo ấy anh bỏ đi đâu?"

Tôi đi đâu? Tôi đã đi những đâu? Dạo ấy... ôi thật là mơ hồ, mơ hồ như chính lúc này vậy. Tôi bỏ đi từ chỗ này đến chỗ khác, từ tỉnh này đến tỉnh khác, từ miền này đến miền khác... Tôi rời chỗ hoài bất cứ lúc nào chợt thấy không thể ngồi yên, tôi bị xô đẩy vào sự xê dịch bởi chỗ nào tôi ngồi cũng không thấy yên. Làm sao tôi nhớ dạo ấy

tôi đã đi đâu? Chỗ nào cũng giống chỗ nào. Như bây giờ, tôi có thể mở cửa xe, đi thục vào cơn mưa, mặc Châu ở lại ôm lấy những kỷ niệm riêng mình... Tôi có biết tôi đi đến chỗ nào đâu, tôi cũng không biết Châu sẽ dẫn tôi đến chỗ nào.

Châu với tay âu yếm đặt lên má tôi, móng tay nhọn sắc vô tình đụng đến vết thương. Tôi kêu lên một tiếng đau đớn.

"Em làm đau hả? Anh còn đau nhiều không? Máy lúc anh ngã, em sợ không thể tưởng được. Anh vẫn ngã như thế đấy à? Thế nào cũng có bữa..."

Châu vẫn ngã đầu, hé mắt nhìn lên, tay duỗi như muốn nắm níu tôi xuống gần. Tôi ngã lưng vào ghế. Giác ngủ trống đang ùa tới làm rữ liệt dần mặt mũi. Chân tay như mưng lên nhức nhối cùng cơn buồn ngủ. Tiếng mưa đổ xa gần. Người tài xế càu nhàu. Người tôi nghe khô héo với những vết dơ dáy nổi hiện rõ và bốc lên mùi tanh tưởi khảm thối như một tử thi bắt đầu bị trùng đục khoét.

"...Mới lớn, em đã có lúc điên... đi tìm anh đòi nợ... nhắc anh món nợ... biết anh ở đâu... Anh Hoạ không chịu về nữa... chắc cũng chẳng còn nhớ đến anh... Các anh đàn ông vô tình ghê đi... (Anh Hoạ làm sao?)... không ngờ... hôm nay em lại bắt gặp được anh... bắt gặp được anh (bắt được cái xe xinh thúí...)... thay đổi hẳn... không thể làm... Em không còn cắt tóc ngắn... mai, mai... em cắt tóc ngắn... Trường..."

Tiếng mưa bắt cùng tiếng nói. Hơi thở thổi nhột nhạt trong tai. Tôi bật choàng người đụng trán vào thành ghế trước. Mưa tạnh chỉ còn tiếng nước chảy róc rách trong đường mương dốc ẩn dưới cỏ.

"Anh ngủ có lâu không?"

Châu chỉ mỉm cười, không đáp. Nàng đóng chiếc sắc thay, tiếng khoá tách gọn, vuốt những sợi tóc loà xoà trên trán mở lấy cửa xe. Nàng đứng ngoài, khom người, chìa tay vào cho tôi.

"Xuống chứ. Liệu anh đi nổi không?"

Tôi nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn tê cóng, xích người ra gần cửa thò chân đặt xuống đường xong mới đứng. Châu đề phòng ôm giữ hai vai tôi bắt tôi đứng một chỗ. Gió lộng bủa xung quanh giá buốt.

Những khoảng đồi trọc hiện mập mờ dưới nền trời nhếch nhác. Dưới các hũng, nhà cửa vườn tược nép im. Châu cúi đầu dòm vào xe cảm ơn người tài xế. Xe chạy thẳng lên đầu dốc, ánh đèn đỏ mờ dần.

Tôi nhắc tay Châu ra khỏi vai, hít hà trong miệng lấy hơi sức. Tôi hơi chóng mặt vì gió mạnh.

"Mấy giờ rồi? Anh ngủ một giấc tốt quá".

"Hai giờ".

Tôi bước loạng choạng và Châu kẹp giữ một cánh tay tôi.

"Anh đi đâu đây?"

"Vào nhà".

"Nhà em ở phía đằng này cơ mà".

Châu cười thành tiếng, tiếng cười kè sát bên má tôi. Tóc nàng gió thổi bay phất cả lên mặt tôi. Xoa gọt các vết trầy trọt đã tê rần. Tôi đưa tay rờ mó chỗ sưng trên mắt. Chúng tôi chậm dò từng bước, men theo bờ cỏ tìm lối sáng mương. Đám cỏ ướt sũng.

"Anh cẩn thận, không thì..."

Tôi bước thụt xuống rãnh đầy nước. Tôi giẫm chân, ngửa cổ cười sặc như con đười ươi. Châu hốt hoảng.

"Anh... sao không? Có việc gì không?"

Nàng kéo tôi lên nhưng tự nhiên tôi trì tay khiến nàng nghiêng ngã hụt bước. Cuối cùng tôi lên được bờ, một ống quần ướt sũng, vẫn cười dài.

"Suyt. Khẽ, khẽ chứ..."

Chúng tôi bước lên bờ thềm xi măng hẹp chạy quanh một ngôi nhà gạch. Tôi dứt cười, miệng khô chát vì hớp vào quá nhiều gió. Châu dựa lưng tường nghỉ thở, một tay đè trên ngực. Tóc nàng xổ tung, bầu quanh mặt. Tôi đến gần, áp người lên nàng và tôi cũng nghỉ.

Xong tôi hôn lên trán nàng như hôn lên đứa em gái. Châu nhắm mắt rúc vào ngực tôi. Tôi ôm lấy nàng, hôn nàng như hôn một người đàn

bà. Châu ghì chặt vì tôi hôn nàng say sưa tuyệt vời, chân nàng khuyu dần như sắp ngã.

"Coi chừng em không được ngã".

Tôi nói thì thào. Và tôi lại hôn nàng như chưa bao giờ được hôn ai trong đời.

5.

Tôi gục đầu xuống vai Châu, muốn ngủ luôn như thế. Sau một cánh cửa, ánh đèn bật và tiếng chân người lệt xệt.

"Xuân Hồng. Mà về đây à?"

"Ừ. Mở cửa hộ tao với..."

Cửa mở hé, đầu đàn bà rối bù ló ra, rồi thụt vào ngay. Tôi gọi bõn: "Xuân Hồng... này". Châu suyt, bước vào buồng. Gian buồng phơi lộ liễu dưới ánh đèn sáng, chật hẹp tồi tàn. Hai chiếc giường lớn kê lệch sát nhau, hở một lối đi chỉ vừa một người lách qua, buồng hai chiếc mùng trắng màu nước dưa, đã choán gần hết gian buồng.

Châu vậy tôi còn đứng ngẩn ngơ dưới bức thềm:

"Ông anh tao. Ông ấy say rượu bị du đãng đánh".

Người đàn bà ở chung buồng đứng giữa kẹt hai chiếc giường mặt mũi lem luốc vì giấc ngủ dở dang. Châu cũng đứng ở đầu cái kẹt ấy. Tôi đứng giữa khoảng trống giữa chiếc giường ngoài và cửa vào.

Khoảng giữa chiếc giường trong và bức tường ngoài, một chiếc tủ gương và một bàn nước với hai cái ghế nệm cũ. Trên lưng ghế cả sợi dây kẽm mắc dọc giữa hai chiếc giường quần áo treo vắt bừa bãi. Tôi lúng túng ngây ngô, ngó vào chiếc tủ gương. Mặt mũi sưng húp thảm hại, râu tóc tua tủa đến kinh tởm. Châu đóng cửa buồng, không khí ngột ngạt bưng bít.

"Thôi mà đi ngủ đi. Nhìn cái chó gì mà nhìn".

Người đàn bà chưa quen lảng lạng vén mùng chiếc giường trong chui vào. Châu đẩy lưng tôi lách vào kẹt. Người đàn bà trong mùng nằm quay lưng co quắp ôm chiếc gối dài. Từ chân giường ngoài vào đến tường còn một khoảng hẹp, chỗ kín đáo nhất, dùng để rửa mặt, thay quần áo. Châu tắt ngọn điện chung, mở bóng điện nhợt gấn trên đầu giường nàng. Ánh mờ làm cho gian buồng như nở rộng thêm một chút. Tôi đứng dưới chân giường Châu, không biết phải làm gì. Châu thay quần áo ngoài bàn nước. Tôi ghé ngò xuống trông, thấy lò mờ sau màn giường bên nửa chiếc căng duỗi của

người đàn bà. Trong giường Châu, tấm mền lớn tung mở xô lệch như có người nằm ngủ.

"Anh Trường".

Tôi bật lửa đốt thuốc thay câu đáp. Người đàn bà ở chung cửa mình lên tiếng:

"Đừng hút thuốc, ông anh ơi".

"Nga, mà nói cái gì vậy?"

"Tao sợ mùi thuốc lá thì tao nói. Mà cho tao nói một câu không được sao?"

"Không được, mà ngủ đi".

"Thì tao ngủ".

Tôi dụi tắt thuốc. Giọng người đàn bà nhõng nhẽo tức cười. Cô ta lăn tuột vào trong, kéo chăn phủ trùm. Châu chịu vào giường bạn lật chăn, vỗ vỗ vào người đàn bà bảo khẽ:

"Cho tao gửi..."

"Tao không cho gửi... Để nó bên ấy..."

"Chóng ngoan. Ông ấy cần gửi..."

"Tao cho nằm nhờ giường tao".

"Bậy nào... Tao không đùa đâu. Nga... Giúp tao..."

Tôi không nín cười nổi nữa. Đột nhiên tiếng khóc ré của một đứa trẻ ngay sau lưng tôi làm tắt tiếng cười của tôi. Châu trở sang giường mình, nhào người trên chăn, đỡ đứa trẻ nằm ở trong. Nàng ôm đứa trẻ vào người, nựng nịu âu yếm. Đứa trẻ nín ngay ngủ tiếp. Nàng chuyển đứa trẻ sang giường bạn. Người đàn bà đặt đứa trẻ nằm sát trong tường. Châu kéo tấm màn hoa dày ngăn che hai giường rồi vào với tôi.

"Anh rửa mặt đi. Để em lấy quần áo anh thay".

Nàng chỉ cho tôi trong chiếc lavabô trong bóng tối, xoay người trở ra ngoài mở tủ lách cách. Tôi như bị nhốt trong gian buồng chật, chân

tay bị trói chặt, thụ động hoàn toàn. Tôi tới đứng gần lavabô, ngây ngất chóng mặt.

"Anh thay quần áo đi anh".

Tôi muốn hôn Châu nhưng nàng ngăn giữ, lắc đầu, lần mở cởi cho tôi chiếc áo choàng ngoài và cái quần ướt bẩn. Nàng ném vào tay tôi bộ đồ ngủ đàn bà, mở vòi nước chảy mạnh. Nước lạnh giá vỗ lên mặt làm trầy các vết thương, lạnh toát toàn thân. Tôi rên rỉ đau đớn. Tôi run lập cập, nghe chừng cơn sốt có thể chụp xuống đầu thành linh trong những phút sẽ tới. Châu vực tôi vào giường kéo chăn đắp. Tôi yếu nhược quá thể, nước mắt ràn rụa tự nhiên, tôi tưởng mình rồi tan thành vũng nước mắt. Châu ôm quặp tôi. Tôi mặc người đàn bà áp ủ vuốt ve.

"Anh Trường, anh đau lắm phải không? Anh ngủ đi. Anh khổ lắm phải không? Em cũng khổ như anh... Em khổ lắm, anh hiểu không?... Không ai hiểu em cả, em không thể nói với ai. Em còn có ai đâu... Em không ngờ em lại gặp được anh. Em không buồn vì anh không nhìn ra em... Em đâu có quyền buồn anh phải không?"

Mười mấy năm rồi... Mười mấy năm rồi... Anh ngủ đi. Đêm nay em làm sao ngủ được. Em sẽ thức... em không ngủ, em chỉ muốn nhìn thấy anh. Em sợ nhớ anh biến đi mất... Em biết nếu anh không say, không đời nào em giữ nổi anh, đúng không nào? Mai anh tỉnh... mai anh khỏe... anh lại biến đi chắc chẳng bao giờ em còn hy vọng gặp lại anh.

Chẳng bao giờ có phải không anh? Lúc này đó, em đã tưởng anh bỏ đi rồi. Em hiểu lúc này nếu anh không vào, em sẽ như thế nào... Em đâu có thể theo anh suốt đời... em biết chứ... nhưng đêm nay, anh là của em... anh ngủ đi..."

Người đàn bà khóc, nước mắt rỏ ấm. Cơn sốt hầm hập kéo đến muện chìm tôi vào hôn mê. Tôi không còn hơi sức chống cự. Tôi đòi uống nước. Châu phải trở dậy, lịch kịch. Cốc nước lạnh tanh. Người tôi như bãi cát bỏng hút nước hoài không ngọt. Châu nhúng khăn ướt đắp lên trán tôi. Dường như đến một lúc, Châu mất bình tĩnh mở đèn sáng cầu cứu người bạn ở chung. Tôi chìm trong cơn mê mọi thảng thốt, miệng ú ớ rên la... Dường như cửa buồng bị

mở, gió lạnh thổi hút vào đầu giường muốn cuốn bay mừng ngủ. Tiếng Châu quát gọi bạn đóng cửa. Thoáng lúc tỉnh, tôi nghĩ mình sắp chết, không sao qua khỏi, tôi sắp chết... Gương mặt đàn bà nào nhìn thấy như nổi chết lợn lờ.

Tôi bị vùi trong cơn sốt nóng rẫy không biết bao lâu. Tỉnh lại, tôi thấy mình nằm dưới mấy lớp chăn dày ngộp. Châu còn thức, nằm bên quay mặt nhìn tôi. Nàng mở mắt nhưng có lẽ đầu óc thiếp mệt. Gian buồng lạnh tanh, ngọn điện trên trần bật sáng. Cơn gió lạnh của khí hậu len lườn cùng hơi ấm của thân đàn bà sát cận. Cơn sốt đã lui, thân thể tôi khô héo nghe rõi đến xương xẩu. Các vết thương ẩn khuất ngấm máu. Sự đau đớn như được ủ dầy.

"Anh. Anh bớt chưa? Em sợ quá..."

Tôi cười nhếch nhác ra dấu tắt ngọn điện chói. Gian buồng chìm hẳn vào bóng tối đặc. Đêm như vẫn còn dài trong tiếng gió thăm thẳm ngoài trời.

"Mấy giờ rồi em?"

"Hơn bốn giờ. Anh ngủ đi".

Hơn bốn giờ, Hằng có lẽ đã thức, thu xếp hành lý, sửa soạn ra bến xe đón chuyến xe đầu tiên. Có thể Hằng cũng trải qua một đêm không ngủ. Châu nằm gọn trong tay tôi và như đang nghe ngóng hơi thở của tôi.

"Anh. Anh thấy trong mình thế nào? Lúc này em lo quá. Nói đại anh mà chết... thì thật..."

"Chết thì chôn".

"Mới lúc này thế, bây giờ đã thế rồi..."

Trong bóng tối, Châu xoa đầu tôi. Giường bên, người đàn bà mê ngủ lăn trở. Chiếc màn dày ngăn che hai giường không lay động, những chiếc vòng treo rung chạm vào sợi dây kẽm.

"Anh ngủ đi. Mai mình nói chuyện..."

"Lỡ mai anh hết nói được thì sao?"

"Anh chỉ được cái đùa nhảm".

"Không nhầm đâu... Lúc này anh cũng tưởng chết ngắc rồi. Tại sao... chốc nữa anh lại không thể chết nhỉ? Làm sao em biết được".

Tôi biết theo thói quen sau mỗi cơn say điên đảo tâm thần, sẽ là sự tỉnh thức tráo trôn. Như lúc này. Cơn sốt bốc cháy một hồi qua thiêu luôn giấc ngủ. Tôi chỉ thiếp một từng lúc, và từng lúc mở banh mắt lơ lảo bần thần.

Trong bóng đêm còn vây bọc tôi còn thể nằm yên một chỗ, nhòa lẫn kỷ niệm của người đàn bà, rã rời buông thả không còn là tôi. Một cơn say khác, một cơn say ngấm qua ngày tháng và một lúc nào thật xa bất ngờ dấy men trong ký ức. Tôi ôm Châu hững hờ như chính nàng là kỷ niệm và nhớ Hằng. Hằng đã thật là một kỷ niệm xa hút như những ngày trôi mất.

"Nói đùa. Thật đấy. Anh cũng không ngủ được đâu. Em nói lại cho anh nghe những gì em đã nói hồi tối... Em buồn ngủ không? Hồi tối anh say quá. Em đã nói những gì nào?"

Châu không muốn tôi ôm nàng hững hờ, nàng xích gần mò mẫm trên mặt tôi. Người đàn bà lắng nghe sự lạnh nhạt thờ ơ trong hơi thở hâm hấp ngưng điều hoà của tôi. Nàng khẽ kêu rít trong răng và tôi tưởng nàng bóp nát tôi như một cục đất khô. Một cục đất khô ran, bời rã ném tung thành bụi trong không khí cơn dục tình dần dà điện loạn của người đàn bà khiến thân tôi lao đao, lưng tưởng chừng nhấc bổng khỏi mặt nệm, mặt mưng nặng vồ vập những trào máu dồn sắp thoát bùng qua các vết rách. Tôi chỉ còn là một cái mặt đáng thương, cái mặt bị đóng nẹp cứng trong những ghì siết không dám kêu. Cổ họng tôi tức nghẹn. Tôi thương người đàn bà đang phải vùng vẫy. Một người trong cơn cô đơn tuyệt đối trước mắt người khác. Tôi vui mặt trong đám tóc vương vãi, vênh tai đón hết những tiếng động trong buồng. Tôi nghe cả tiếng mút tay chùn chụt của đứa nhỏ ở trong giường bên, như nằm sát nữa một bên tôi: ngủ đi con... má mày... Tôi tự mắng mình ngu dần đã không nín thinh, đã đánh thức cơn tình của người đàn bà. Cơn tình hốt hoảng tuôn từ nguồn dốc chập chùng của những đỉnh mù quá khứ. Tôi cũng đang là một kỷ niệm, một kỷ niệm đang phôi pha mòn mỏi hay đang dồn đẩy huyền hoặc... Sau rốt sự lịm tắt cũng phải tới. Từ cực điểm của căng thẳng đứt thở, mê sảng và rối rít những tiếng thốt kêu

không hồn vía, rớt xuống vùng sâu uất nghẹn dẫy dựa từng chập và trải ra trong bằng phẳng bề bồng.

Châu xa vắng như những ngọn đồi trọc ngoài kia trên đó gió sớm đã bắt đầu vi vu. Nàng không dám buông rời tôi, nàng không thể buông rời tôi. Chúng tôi đang cùng ủ chung với nhau nỗi trống trải hoang tịch trong một buổi mai mờ mịt đang lên ở chốn nào. Tôi bắt buộc phải hôn Châu từng chút nhỏ như đám sương bụi rơi trên cỏ. Mắt trĩu nặng, tôi tả tơi như tấm liếp sau trận bão cuồng:

"Em. Nói lại cho anh nghe. Anh Hoạt ra sao? Bây giờ là lúc anh có thể nhớ hết. Anh muốn nhớ là anh nhớ, anh muốn quên là anh quên. Ốc anh nó buồn cười là thế đấy. Em đừng buồn. Anh không muốn em buồn, em nghe chưa. Một mình anh buồn là đủ. Một mình.... Xuân Hồng này. Em nghe anh nói không?"

"Dạ".

"Đừng giận anh. Anh vô tâm như thế. Anh bắt buộc phải vô tâm như thế. Rồi đến một ngày nào em sẽ thấy em cũng vô tâm như thế. Không thể em chỉ còn cách tự vẫn. Em không thể tự vẫn được vậy, thì em phải vô tâm. Không còn cách nào khác. Em không vô tâm được thì em cũng phải đóng trò vô tâm. Em phải quên em là Châu đi, em là Xuân Hồng. Mai một em có thể không là Xuân Hồng. Như anh là Trường. Từ mười năm nay anh là Phúc, người ta gọi anh là Phúc và em cũng nên gọi cho thân, nếu thân hơn nữa thì Phúc khùng, Phúc điên, Phúc 'xi ních'. Phúc, mai một anh sẽ không còn là Phúc. Anh chẳng là cái gì... thật tình..."

"Em không dám giận anh. Em biết cái số của em... nhưng em chỉ xin anh lúc nào em cũng được coi anh là anh Trường để em được là Châu..."

"Em không còn là Châu... nếu em còn là Châu làm sao anh gặp được em đêm nay. Em đã là Châu, anh đã củng đầu em rồi ngay lúc mới gặp. Em có chịu như thế không?"

"Anh không thể củng em được. Em lớn rồi".

"Anh không củng được em thì anh sẽ... anh sẽ..."

Tôi bỏ rơi câu nói, không kiếm ra điều nghĩ. Tôi cũng đang tự hỏi tôi sẽ làm gì. Châu áp tai vào ngực tôi, hơi thở của nàng đầy chìm như vẫn còn bị nén. Tôi mơn man cái cổ chất chứa những tiếng nấc đang rình rập.

"Ờ, anh sẽ... đó em biết anh sẽ làm gì?... Em không thể tưởng tượng nổi. Anh sẽ giết em chết, em biết không? Anh bóp cổ em chết ngay lập tức... Anh đủ sức... nếu anh không vô tâm".

"Anh có thể bóp cổ em chết bao giờ cũng được... Em mong thế, em sung sướng".

"Anh đâu còn đủ sức. Anh không thể làm vậy được. Anh đâu còn là Trường, em đâu còn là Châu".

"Không. Anh vẫn là anh Trường. Em chỉ biết anh là Trường từ bao nhiêu năm nay".

Những tiếng nấc vượt thoát khỏi cổ, ngực Châu giật động càng lúc càng mạnh. Rồi nàng khóc một cách ngon lành, nước mắt thấm ướt vai áo tôi. Vừa mệt vừa giận, tôi chỉ biết buông tay nằm thờ. Tiếng khóc của đàn bà bao giờ cũng khiến tôi tức bực. Đó là lỗi thống trách vô lý khó chịu. Tôi muốn rút lại cánh tay kê dưới đầu người đàn bà nhưng bị giữ chặt. Mấy móng nhọn bám vào cánh tay đã tê cứng. Tôi sắp sửa muốn la cho im tiếng khóc đang làm nổi gai ốc cùng mình, sau đó trối dẫy bỏ đi thẳng một mạch.

"Anh... Em làm anh bực mình lắm phải không? Em xin lỗi anh... Anh biết em không có quyền gì với anh. May mắn gặp anh, em mừng. Em chỉ muốn được nói hết với anh. Em không có ý gì khác đâu. Em khóc vô lý quá phải không anh? Em nghĩ tủi thân thế thôi... Em vẫn thường hay khóc một mình. Anh đừng để ý... khóc đấy rồi cười đấy... chẳng ra cái thứ gì cả..."

Châu cười, tiếng cười hư nguy kéo quá dài. Cơn giận đang ngấm ngấm của tôi bị khuấy ngàu thêm khó mà lắng. Cơn giận khờp chặt miệng và tôi cứ phải nuốt những hơi thừa dồn ứ. Tôi tự hỏi: Có sao tôi không đùa được đến cùng. Có sao cứ bỏ cuộc vào phút chót? Nào có gì quan trọng đâu những tiếng cười khóc ấy của người đàn bà dày dạn, tôi biết thế chứ. Sự nghiêm trọng cũng chỉ là một hồi

cần thiết của trò đùa cho thêm đậm đà màu sắc. Có sao không đừng tôi tự tránh ra phá thói cuộc chơi vào lúc hấp dẫn nhất.

Có phải là đừng là không hay... Đừng không như thế chẳng? Tôi nghiệp Châu. Tôi nghiệp người đàn bà muốn đóng một vai tuồng vẫn mơ ước. Tôi là diễn viên dở ẹc đã làm nàng thất vọng đã làm hư hết. Tôi xẹp dí xuống như chiếc bóng thùng xì hơi, não nề và chán chường quá đỗi.

"Anh còn ở trên này lâu không?"

"Cũng chưa biết nữa".

"Em cần gặp lại được anh không?"

"Em muốn, tại sao em lại không muốn? Còn anh..."

Bây giờ Châu ngửa mặt trông lên đỉnh màn. Bóng tối đen trong buồng hình như loãng hơn. Ý nghĩ của tôi cũng loãng trong giấc chập chờn. Tôi phải khổ nhọc để trôi khỏi cơn buồn ngủ ngày càng quánh mắt. Tôi không thể ngủ được, bởi trời sắp sáng và tôi cần rời khỏi gian buồng này. Với những vết thương của đêm qua, tôi cần ngủ vùi ở chỗ nào biệt tịch trong quên lãng của hết thảy mọi người, không muốn ai dòm ngó tới. Tôi nghiêng trở mình, bỏ chân ra ngoài chăn ấm để mặc cho khí lạnh ướp giá hai bàn chân. Bất ngờ tôi nghe rõ tiếng nói của người đàn bà ở giường bên, tiếng nói như kè sát bên lỗ tai.

"Xuân Hồng... Ông anh mày bớt chưa?"

Tôi quay nhìn Châu đã ngủ không nghe thấy. Người đàn bà lồm cồm ngồi lên, vén tấm màn dày ngăn che, ló đầu sang.

"Để cho Xuân Hồng ngủ".

"Anh thức sớm nhỉ? Anh bớt chưa?"

"Cám ơn cô... Đêm qua tôi làm phiền các cô".

Ngoài đường đã bắt đầu hiện rõ sự im lặng quen thuộc của buổi sáng miền cao. Tôi rút tay khỏi đầu Châu, và cũng ngồi dậy trong giường. Người tôi bập bồng giống như con lật đật. Người đàn bà buông hai chân xuống đất quơ tìm đôi dép.

"Anh chú nằm nghỉ. Không có gì phiền cả đâu. Em với Xuân Hồng như một vậy... Hôm qua em cũng sợ cuống cả lên. Thấy anh khoẻ lại em cũng mừng.

Anh nên thương nó, nó đáng thương lắm. Lúc nào em cũng chỉ cầu mong nó gặp được người yêu thương nó thật sự. Nó tội lắm. Em chắc nếu anh bỏ đi, không thương nó chắc nó khó sống. Em nói thật đấy. Em hiểu nó. Trông thế, nó hay làm tàng bắt nạt em nhưng nó yếu xìu à. Dễ trị lắm. Tại em thương nó nên mặc nó...

Anh đừng sợ, anh cứ thẳng cánh với nó và em cam đoan nó sẽ ngoan ngoãn. Đừng bỏ nó, tội nghiệp..."

Người đàn bà bật ngọn đèn nhỏ, lò mò ra bàn rề sô đun nước. Ánh điện mờ cũng làm tôi choáng váng xây xẩm. Khuôn mặt Châu xanh mét, nhăn nhó trong giấc ngủ.

"Anh nằm xuống cho khoẻ. Em pha cà phê cho anh uống nhé? Anh cứ coi em như là Xuân Hồng. Anh đừng ngại. Em là Nga".

Tôi đành nằm xuống bên Châu, nhắm mắt chờ đợi. Người đàn bà xê dịch loay hoay trong khoảng hẹp. Tôi có cảm tưởng như lúc nào nàng cũng đứng sát trên đầu tôi, rình rập những cử động của tôi. Nàng hát nho nhỏ một khúc hát phổ thông tại vũ trường. Đường về đêm đêm... mưa rơi ướt bước... chân em...

"Anh uống cà phê nhé".

"Cũng được".

"Anh cứ ở trong ấy. Em mang vào cho".

Người đàn bà chui vào giường, đưa cho tôi cốc cà phê, rồi ngồi luôn dưới chân. Nàng bó gối kéo chân phủ ngang ngực, nhìn tôi chăm chăm. Đôi mắt hiện vẻ tinh quái, nhưng nét mặt lại khờ khạo một cách kỳ quặc. Trông người đàn bà như một chú hề giả gái.

"Anh cho em ngồi đây nha".

"Cô đã ngồi rồi mà".

Tiếng cười của người đàn bà đượm vẻ khác thường nửa như giễu cợt nửa như ngây ngô. Châu cựa mình, chép miệng, co người.

Tiếng cười nín ngay.

"Anh trông nó có thương không?"

"Cô không đáng thương sao?"

"Em ấy à?... Em không đáng kể chi... Em là đồ bỏ mà..."

Người đàn bà bụm tay cười khục khục. Ngụm cà phê đắng chát, nóng ran trong ngực.

"Anh cứ duỗi thẳng chân cho thoải mái. Hôm qua lúc anh lên cơn lạnh, em với con Xuân Hồng mỗi đứa nằm một bên ôm lấy anh. Anh có biết không? Nó không ghen với em đâu mà anh sợ. Mà em với anh làm sao có thể có gì... với nhau được. Không khi nào em làm khổ nó, em mong cho nó sung sướng".

Tôi tròn tròn mắt ngắm người đàn bà và không thể tưởng tượng cái cảnh đã qua. Thân người đàn bà gầy như que củi. Và tôi bật cười.

"Tại sao cô cứ gán chuyện nhằm nhí hả? Tôi là anh của Xuân Hồng".

"Ông anh quý ơi, ông đừng bịt mắt em. Suốt đêm qua anh chị du dương thế nào, em nằm nghe hết... Đừng xạo nghe cha".

"Cô tầm bậy... như thế không được".

"Sao lại không được? Bộ anh không thương Xuân Hồng sao? Anh không tin là nó thương anh sao? Anh tưởng mặt mũi anh đẹp trai lắm hả? Anh thử soi gương lại coi..."

Người đàn bà vênh váo khiêu khích. Sau mỗi câu, chân lại đạp vào chân tôi. Tôi nhột nhạt cùng mình, trao cho nàng tách cà phê bắt phải cầm.

"Chuyện đó không ăn thua gì... tới cô..."

"Sao không ăn thua? Ăn thua lắm chứ. Anh Trường, anh không thể hiểu nó yêu anh đến chừng nào. Bữa nay em mới gặp mặt anh nhưng thực ra em đã được nghe nó nói về anh mỗi lúc nó khóc. Anh Trường, chỉ có anh Trường mới cứu vớt được tao. Tao chỉ còn một hy vọng là gặp lại anh ấy. Nó nói như thế đấy. Nếu không nó đã không còn sống đến hôm nay. Anh thử vạch cổ tay trái của nó lên

xem. Anh đếm coi có mấy vết sẹo trắng là mấy lần nó chết hụt rồi đấy. Anh nhìn kỹ xem... Một lần nó tính giết luôn cả thằng nhỏ kia. Anh coi nó kinh không..."

"Thế lúc Xuân Hồng nói về tôi, cô tưởng tượng thấy tôi thế nào? Bây giờ cô gặp tôi, có thấy có đúng không? Tôi đâu phải là Trường như Xuân Hồng vẫn kể với cô..."

"Em đã nói em không đáng kể mà... Xuân Hồng nó bảo anh là Trường thì đúng anh là Trường rồi".

Đứa nhỏ thức dậy đòi sữa. Người đàn bà tụt nhanh khỏi giường, ra bàn pha sữa. Thằng bé khóc ngất. Tiếng khóc đánh thức Châu.

"Sao anh ngồi đấy anh? Nga ơi... mà cho nó bú hộ tao với..."

"Mày ngủ đi. Tao đang pha cho nó đây".

Người đàn bà lách mình qua chỗ tôi, ghé thì thầm vào tai tôi, trước khi vào với đứa nhỏ:

"Anh đừng cho nó biết..."

Châu không mở nổi mắt, với tay kéo tôi bắt nằm.

"Anh ngủ đi. Tại sao anh không chịu ngủ?"

Trời đã sáng tỏ. Bên ngoài vẫn vắng ngắt hiu quạnh. Người đàn bà vừa cho đứa nhỏ bú vừa hát ru. Vẫn chỉ một bài hát quay đi quay lại.

"Ngủ chưa anh? Em mệt quá..."

6.

Người đàn ông ấy tự vẫn. Ông ta chết chẳng tự nhiên chút nào. Ông ta xếp đặt, sửa soạn kỹ lưỡng cái chết của ông trước mắt người khác. Trong những người ông nhắm tới không có tôi, nhưng tôi vẫn phải nhìn. Và lúc này tôi chỉ cười thầm, tôi đang nắm ông qua một người khác. Tôi nghĩ đó là đứa con của ông, chính ông ta đã sinh ra hắn, không phải tôi.

Hắn là hiện thân của ông. Cái tác điệu cao kỳ tới cùng, ngay trong lúc khốn nạn nhất của đời người cái dáng vẻ bí mật, phủ lên mọi cử động một ý nghĩa bí nhiệm dành riêng cho một số kẻ được ngầm lựa chọn để gửi gắm, cái giọng nói như giấu giếm những xúc động thường tình, nhưng tuôn như bị cuốn hút bởi một sức lực mạnh mẽ nuốt chửng cả tâm trí, bởi những ý tưởng chế ngự một đời mình. Hắn chính là ông, chính là người đàn ông ấy đang sống trong cái chết ngoạn mục và bắt tôi sống cùng theo những bước chân của ông trong những ngày chót của một đời người. Một đời người khác thường với một vẻ tầm thường, như trong cổ tích ông bụt hiện xuống trong bộ áo ăn mày và chỉ chịu lộ chân tướng sau khi đã thử lòng người. Tôi không thể nào chịu nổi một sự ức hiếp kiểu ấy. Chẳng khi nào ông loà mắt nổi tôi.

"Đó là những buổi chiều ngút nắng cuối tháng Tư, các anh biết chứ cái không khí chính trị sau cái ngày... đáng chán nản tuyệt vọng biết nhường nào... Anh Khả, anh nhớ chứ, anh xuống gặp tôi, anh hỏi: Phải làm cái gì chứ? QUE FAIRE?... Phải làm cái gì chứ? Tôi gặp ông ở vườn hoa bên bờ sông, gần chỗ người ta đánh cù. Tôi đã đứng với ông suốt cả buổi chiều chẳng còn chuyện gì để nói với nhau. Có lẽ lúc ấy ông đã có ý định chọn cái chết... mà tôi không hay. Lúc bắt tay từ giã, ông nói với tôi một câu mà đến bây giờ tôi mới hiểu là lời trời trăng: Hy vọng là ở lớp các chú... chỉ còn các chú.

Hắn ngửa cổ, phà thuốc lá. Hắn đợi câu nói ngấm vào người nghe. Không ai nhìn hắn cả, trừ tôi. Nhưng mọi người chắc chắn đều thấy lớn vồn trước mắt hình bóng của ông già ngoài năm mươi tuổi, sự hiện diện của hắn qua hình bóng ấy vì hắn là kẻ thừa kế của ông. Còn tôi, tôi trông chính hắn là ông già kia. Hắn là ông đồng cho

mượn xác và tôi định lên tiếng. Người đàn ông ấy không để cho tôi kịp lên tiếng.

"Ông biến mất cả tuần lễ. Ông vẫn như thế nên không ai chú ý. Người ta nghĩ là ông đã ẩn trú ở một nơi kín nào đấy không muốn liên lạc với bất cứ ai... Người ta đang mượn cơ hội đó làm một mẻ lưới lớn, xét hết những ai không chịu thần phục. Ông không thể ra mắt".

Đến lúc biết thì không còn nhìn ra nổi xác của ông trương sinh nằm trong nhà xác công cộng. Đòi mà đến thế thì thôi... Ông chết không nhắm mắt. Nghĩ đến ông tôi cũng không sao nhắm mắt nổi...

Hắn lại ngựa cỏ thổi phà liên tiếp khói thuốc xanh um. Không ai chen được lời nào. Hắn đang bày cái xác chưa nhập quan của một nhân vật cao vợi và mọi người bắt buộc phải cúi đầu tưởng niệm. Chỉ riêng hắn nằm cùng với xác ấy, hắn không phải tưởng niệm ai hết hay hắn chỉ tưởng niệm chính hắn. Thật buồn cười và cũng thật đáng giận. Tôi không sao có thể là con đẻ của người đàn ông ấy, bởi lẽ chẳng bao giờ tôi đóng nổi vai tuồng đang được trình diễn.

"Có lẽ ông đã nhảy xuống sông chỗ chiếc phi cơ rớt... chỗ anh chàng phi công bị bắt ấy... Xác ông lúc nổi lên tấp vào bờ gần đấy, ông vận quần áo mới nhất, bộ quần áo của một người vừa tặng ông... Trước khi tự tử, ông đã đi hết thảy những chỗ quen, ngồi trò chuyện rất lâu. Ông không gặp tôi. Đó là điều tôi ân hận hết sức. Ông có nhắn tôi đến chỗ ông ở. Mãi sau khi chôn ông xong, tôi mới đến gian buồng của ông. Tôi đã đọc hết các giấy tờ ông để lại cho tôi.

Đọc xong, tôi càng thương ông hơn, càng thấy mình thật có lỗi. Tôi còn giữ hết cái di sản ấy. Tôi sẽ cho đánh máy, gửi mỗi anh có mặt ở đây một bản, giữ hộ. Đó là những tài liệu lịch sử không thể nào để tiêu hủy. Tôi phải nhờ các anh giữ cho sau này. Một mình tôi giữ e không chắc chắn... Rồi đến một ngày, mọi sự đều phải phơi ra dưới ánh sáng. Không ai bưng bít nổi sự thật hết.

Hắn ném tẩu thuốc lá xuống sân và lần này im lặng thật lâu. Ngoài trời mảnh trăng non toả ánh biếc trên những đồi xa như một bức phong cảnh vẽ trên sân khấu.

Không khí bỗng dưng huyền hoặc thêm. Trong hành lang dài rộng của ngôi nhà gỗ những người hiện diện biến thành những bóng mờ bị trói chặt vào chỗ ngồi của mình. Tôi nghe rõ mình đang bị đẩy loại ra ngoài vòng thân mật. Tôi không quen biết một ai ngoài Khả. Khả ngồi sát bên tôi, duỗi dài trên chiếc xích đu. Chiếc ghế đong đưa nghiêng khể trên mặt gỗ bào nhẵn.

"Các anh đọc, rồi các anh sẽ thấy như tôi... Ông quả thật là người sáng suốt... sáng suốt nên tuyệt vọng... Không tuyệt vọng sao được... Nếu ông còn chút mờ tối, tôi nghĩ thế... phải chi ông còn chút mờ tối, một chút thôi... người ta sống với một chút mờ tối nào đó, tôi nghĩ thế..."

Tôi càng lúc càng bực bội. Tôi nghe mình cất tiếng hỏi:

"Tôi tự hỏi người ta có thể nào lấy cái chết của chính mình để đổi gạt kẻ khác hay không?"

Câu hỏi của tôi vang lên như một viên đá ném lăn lách cách trên một mái ngói. Tôi ném tiếp không thể để tiếng động rơi không trở trên.

"Cái chết như sự tự do độc nhất trong đời người được sử dụng để vẽ cuộc đời theo một ảnh tượng nào đó. Vẽ mình và vẽ người. Tại sao không nhỉ?"

Tôi cười. Tiếng cười của tôi đáp thẳng vào mặt hiện thân của người đàn ông ngồi cách tôi một người. Tôi muốn lòi cổ hấn dậy.

"Anh có bao giờ nghĩ như thế hay không?"

Sự xác láo của tôi khiến mọi người ngỡ ngác. Sự khó chịu lan rõ, nhưng vẫn không ai phản ứng gì.

"Ông bạn quá hoài nghi..."

"Cứ cho là như thế. Thế anh không bao giờ hoài nghi hay sao? Anh vừa nói đến cái chút gì mờ tối ấy và người ta lấy cái chết của mình để làm như rằng không có sự mờ tối nào cả?"

"Nhưng ông bạn có biết người đã chết không cái đã?"

"Tôi không biết. Nếu tôi biết thì..."

"Ông bạn đã phỏng đoán cả một đời người dễ dàng quá... nếu không muốn bảo là đọc đoán. Tôi hy vọng tôi sẽ gửi anh một bản những giấy tờ của ông ấy để lại và anh sẽ thay đổi ý kiến".

"Tôi cho là vô ích. Có lẽ tôi sẽ hiểu được một người nếu người ấy còn sống. Tôi không tính vào những gì được viết ra. Văn chương là thứ mặt nạ, không tiết lộ điều gì ráo..."

Tôi cao giọng lúc nào không hay. Tôi tưởng như tôi đang gây gổ với chính ông. Ông muốn nói gì, muốn làm gì cũng không thể bịp tôi. Ông chỉ có thể bịp những tên cao ngạo một cách ngu muội. Một người nào đó can thiệp:

"Tôi chắc ở đây không có chuyện văn chương chỉ có cuộc đời kinh nghiệm và những ý nghĩ được ghi chép... Tôi chắc thế phải không anh Bảo? Ông là một người hành động mà... Tôi đã được gặp ông một lần. Lâu lắm rồi... nhưng tôi, tôi không thể nào quên ông".

"Anh nói đúng. Các anh đọc và các anh sẽ thấy. Anh gặp ông hồi nào?"

Rõ ràng người ta đang dùng chiến thuật gạt tôi ra ngoài câu chuyện. Người ta muốn chôn vùi những câu hỏi của tôi. Tôi không thể chịu. Tôi thấy rõ nụ cười khinh bạc nửa miệng của ông ngày nào, nụ cười như được khắc trên đá thay cho mọi câu trả lời. Ông lẩn tránh đôi mắt tôi, dáng điệu hèn mọn, nhưng nụ cười của ông thắm bảo: Con không hiểu gì hết thầy, con sẽ không bao giờ hiểu nổi bố... Trong khi tôi hiểu ông, tôi hiểu ông đóng vai người bố bị đưa con không hiểu mình. Tôi làm sao chịu để cho ông đóng vai bố tôi. Không bao giờ. Người ta lại tiếp tục câu chuyện về ông không có tôi. Tôi quay hỏi Khả:

"Ai đấy?"

Khả bóc gói thuốc mới trao cho tôi, đáp: "Bảo", rồi không nói thêm gì nữa. Tôi đốt thuốc hút, buông mình trong ghế nhìn thẳng trước mặt.

Những chiếc cọc gỗ trắng đóng dấu khoảng sân lò mò trên nền xâm tới của rừng cây thấp. Con đường hiện dưới ánh trăng như một dòng sông cạn. Trong rừng cây vắng tiếng hót khoan nhặt đơn độc của loài chim không rõ tên. Người ta vẫn tung hứng những câu nói

liên hồi, những tiếng động tạp nập phô bày lòng kiêu ngạo, sự giả
ngụy phô trương của sự trống rỗng say sưa theo hấp lực của bóng
ông già đã chết thối rữa dưới lòng đất... Mấy người phụ nữ bị đẩy
lùi vào vị trí trang hoàng cho khung cảnh. Một anh người làm từ sau
nhà bưng khay cà phê ra. Trước dãy chỗ ngồi bày sẵn những chiếc
bàn nhỏ, ánh trắng soi nửa mặt bà. Một phụ nữ đề nghị: "Chủ nhân
cho nghe nhạc". Hấn gạt ngang ý kiến. Vẫn hấn, vẫn cái giọng trống
không chắc nịch trong những câu ngắn. Rồi đó sự im lặng dồn né.
Sự im lặng vẫn đục hư ngụy và hèn nhát, tôi phải đập vỡ.

"Anh Bảo này. Anh là Bảo phải không? Tôi muốn hỏi trước anh một
câu: Trong những trang ghi chép của... cái ông gì đó anh đã đọc, có
trang nào ông ta viết về cái chuyện... hồng nhát trong đời không?"

"Có chứ, ông thú nhận đời này là thất bại. Ông bạn có hiểu được
tâm sự của kẻ bằng lòng thất bại không? Bằng lòng thất bại để..."

"Tôi hiểu... tại cái câu không thành công thì thành nhân... tôi hiểu...
Xin lỗi anh, tôi muốn hỏi đúng ra là... ông ta có viết trang nào về một
sự bản thủ... xấu xa nhất trong đời ông... Vâng, bản thủ nhất..."

"Tôi không hiểu rõ ý ông bạn..."

"Tôi muốn nói bản thủ... chẳng hạn như... xin lỗi các bà có mặt ở
đây... bản thủ hèn hạ đại khái như trong một truyện của
Dostoievsky, một phụ nữ bị xã hội coi là không đứng đắn đã yêu cầu
các vị khách của mình mỗi người phải kể chuyện ấy ra trước mặt
mọi người. Kể ra... có người chết ngất... chắc quý vị ở đây đều đã
đọc truyện ấy".

"Nếu thế thì không có... không phải ông viết tiểu sử của ông... Và
lại... tôi không hiểu tại sao ông bạn đặt câu hỏi kỳ vậy? Ông có ý gì
thế... Với người đã chết?"

"Tôi thành thật xin lỗi... Tôi chẳng có ý gì với người chết... Có lẽ với
người sống, may ra có. Tôi nói may ra có... Anh không nghĩ có
nhiều lối viết tiểu sử lắm sao? Lối hay nhất là bắt người khác phải
viết... Thí dụ như tôi phải viết về ông ta..."

"Ông là một nhà văn? Một người đàn bà xen lời. Thế mà anh Khả
chẳng chịu giới thiệu..."

"Không, không phải thế. Nếu tôi là nhà văn, tôi viết tiểu sử của tôi chứ ai lại mất công viết tiểu sử người khác, nhất là người khác đây chẳng có dây mơ rễ má gì với mình. Anh Khả đây mới là nhà văn này..."

"Chắc tôi là nhà văn raté..."

Vợ Khả cười khanh khách vui tươi hết sức tự nhiên. Đó là một người đàn bà trưởng giả lịch thiệp thừa tình khôn khéo léo phá tan bầu không khí gay go do tôi tạo nên. Tôi nghe một giọng nói dịu dàng tiếp theo tiếng cười của vợ Khả:

"Anh Phúc đang nói dối đấy nhé..."

Tôi quay đầu bắt gặp đôi mắt sáng như mắt mèo của Hồng chiếu thẳng về phía tôi. Đã lâu tôi không gặp Hồng. Tôi đã nhận ra Hồng ngay lúc mới đặt chân đến đồn điền này nhưng tôi chưa nói chuyện với nàng. Suốt buổi chiều, tôi ngủ hoài trong phòng riêng và trong bữa cơm đông người, tôi lại ngồi cách xa nàng mỗi người một bàn. Tôi không hiểu ý Hồng, tuy nhiên tôi vẫn cười to.

"Tôi nói dối. Đúng tôi đang nói dối. Chị có biết là tôi đang bắt chước muốn bày trò chơi yêu cầu mọi người ở đây kể câu chuyện... nhằm nhí nhất đời mình cho vui. Không, tôi không dám đề nghị chuyện bản thủ... chỉ cần nhằm nhí thôi..."

Tiếng một người đàn bà giọng lên vẻ giận dữ: "Ông là ông gì mà ăn nói kỳ lạ thế nhỉ? Trò đùa của ông... hơi vô ý thức đấy". Tôi hướng về phía người ấy cười to: "Cám ơn bà, bà đã quá lễ phép với tôi... tôi mất dạy mới đúng. Thưa quý bà, tôi mất dạy, đúng quá phải không quý bà". Hồng can thiệp, giọng nhỏ nhưng rạch ròi từng tiếng:

"Anh Phúc... anh nhằm nhí quá".

"Chị Hồng... thì tôi nhằm nhí mà... Chị biết tôi quá sao chị còn mắng tôi".

Cơn phát khùng làm tôi lố bịch. Những phút này tôi không thể không làm trò hề, trò phá thói cuộc họp mặt trưởng giả đáng ghét. Khả kéo tay tôi đứng lên, xuống đây xem cái máy điện đi, tôi cúi gập đôi người chào: "Thưa quý bà, kẻ đê tiện nhất xin được phép lui..."

Chúng tôi bước xuống sàn. Sau lưng tôi người ta đang nói lớn phủ lấp sự sững sốt tôi nén lại.

"Xin lỗi nhé... Bậy quá".

"Cậu làm sao thế?"

"Cái đầu mình không hiểu sao cứ trục trặc mãi..."

"Cậu cứ thích làm cho nó trục trặc".

"Cũng là một lẽ".

Khoảng sân rộng còn vẻ hoang vu. Tôi ngừng nhìn mảnh trăng treo trên cao trên đỉnh đồi mờ biếc, đầu óc dịu trong gió trổng mặc dù những nhịp máu còn bốc trào lên mặt.

"Vợ tôi nó thích mấy cái trò này. Tôi phải chiều. Tôi không ngờ cậu lại lên trúng vào giữa đám này. Hồng hết cả dự tính của tôi. Tôi định cho cậu sự yên tĩnh hoàn toàn để nghỉ ngơi... mà không xong. Đàn bà có những ý muốn chịu không thấu... Cậu như thế là sướng..."

Tôi đứng lại ngoài sân trăng. Khả bước vào trong nhà chứa máy điện một mình, nhà chỉ có máy không có vách. Tôi nhìn bóng Khả lúi húi quanh chiếc máy điện như thấy một người chưa từng quen biết. Khả thay đổi nhiều, mập mạp nặng nề hơn, đầu tóc húi ngắn cố giữ vẻ mạnh mẽ gân guốc của một người hoạt động. Từ trên hành lang vắng bay tiếng cười vui của đàn bà. Trong khu rừng cây đã sát gần, tiếng chim lại khoan nhặt rành rọt như hót cho mình tôi nghe dưới các khóm bụi xào xạc tiếng lá động do các con vật nhỏ rút nhanh.

Khả giật máy nổ chạy inh tai. Tôi bị choáng váng bất ngờ, tự động sắp giật chạy như con ngựa chững. Tiếng lịch xịch ngừng ném trả sự bàng hoàng xa vắng. Tiếng ồ oà của đám người trên nhà lúc điện bật tắt như một thứ nhịp quái dị.

Khả bước ra sân xoa tay khoan khoái, ngửa mặt hít thở. Trên nhà ánh vàng đục nhấp nháy thấp lẽ loi. Nền rừng phía sau đen nghịt to sững đầy cao đỉnh trời. Tôi rời xa tiếng máy động.

"Bảo... Anh chưa gặp nó bao giờ cả. Tên ấy khó chịu thật. Đầu nó cũng đã từng sang Tàu. Hồi xưa nó là..."

Khả chặc chặc trong miệng, bỏ dở chừng câu nói:

"Đêm nay thật tuyệt phải không? Mình bỗng dưng thèm lãng mạn như hồi trẻ..."

Trên hành lang, vợ Khả gọi chồng. Tiếng gọi lãnh lớt vang ngân. Khả làm như không nghe, tiếp tục bước cạnh tôi. Có cái gì ngập ngừng không thốt được ở Khả.

"Nghĩ buồn cười phải không?... Bảo nó là người yêu cũ của "en". Đàn bà nó dễ xáo động lắm, không làm cách gì nói cho hiểu. "En" tưởng tôi không biết. Tôi biết rõ cả... Nhưng cậu bảo tôi phải làm thế nào... Không lẽ mỗi lúc mình cứ phải dứt khoát chỉ vì một thứ *caprice* như thế mệt quá... "En" nhìn tôi là thứ *raté*... mà có lẽ mình thế thật... lắm lúc tôi cũng muốn đập phá tan hoang, muốn ra sao thì ra nhưng tôi lại thấy để làm gì mới được... Rồi mình trở thành "hiền giả" không hay..."

Khả cười, tiếng cười chua chát dứt rời lẫn trong tiếng gọi còn ngân. Khả... Anh... Khả... Khả...

"Có thật không nói gì hết không?"

"...Đời tịch mịch lãng lẽ... Mỗi người một cách sống, thế thôi. Một ngày nào, "en" sẽ bỏ đi, chắc chắn như thế rồi... Tôi chẳng làm gì cả... Như nước trôi xuôi... Vô vị mà. Mình tự hỏi mình hết cả tham vọng rồi chẳng? Rồi mình lại tự hỏi có sao mình cứ tự hỏi mình?... Tôi nhất định không muốn cái đầu mình trục trặc... Trục trặc mất công quá chừng..."

Khả lại cười, lần này tự nhiên ròn rã, tiếng cười cời bỏ những phiền lụy, mở ra một nền thăm thẳm dưới chân trời hút mắt giữa lũng đời. Tôi không chịu nổi sự bay bổng thoát tục ấy. Có thể Khả đang quên lãng mình một cách hiền giả như thế thật. Nhưng tôi không sao chịu nổi.

Tôi quay nhìn bờ rừng để khỏi trông thấy Khả. Tiếng gọi của vợ Khả lại vọng tới.

"Thôi cậu tiếp khách đi".

"Ừ, phải về thật... "En" đang trói tôi đây, "en" tưởng như thế mà... Mình cứ giả đờ như chẳng có sự gì cả... mà thật ra cũng chẳng có sự gì... nhằm nhí hết phải không?... Tôi lên trên kia nhé. Cậu coi chừng có thể có rắc..."

Tôi nghe rõ tiếng chân Khả rời xa. Trong nhà người ta mở nhạc, khúc mở dồn đầy những nhịp mạnh vỡ nghe xa vẫn hắt hiu như ảo giác. Như ảo giác cả. Tôi đang còn trong tầm mắt của những người trên hành lang. Trong rừng đêm, tôi nhìn thấy ánh trăng rớt rải loang lổ trên mặt đất rồi mất, gây hoang mang như tiếng gọi thấp thoáng: Anh Phúc... Anh Phúc...

7.

"Anh Phúc. Anh mơ mộng thế..."

Hồng đứng cách vài bước. Người bạn gái gầy gò mỏng manh như một tờ giấy, mặc chiếc áo hồng nhạt. Màu hồng như tiêu tan giữa khoảng không. Phía sau khoảng không vẫn sự rung ngân mơ hồ biêng biếc. Tôi vừa tỉnh giấc, vẫn ngồi trên đầu chiếc cọc gỗ.

"Xin lỗi chị nhé".

Hồng bước quanh mấy cục đất lớn, tiến đến một cây cọc khác ở gần. Nàng đứng tựa đất, khoanh tay như ủ lầy mình, hướng mặt về phía tôi. Giữa khung cảnh chập chờn những huyền hoặc, Hồng vẫn khô cứng tách rời như đôi mắt to sáng nổi bật trên khuôn mặt nhiều nét thẳng cạnh. Đôi mắt long lanh như đôi mắt cú mèo.

"Ngồi đây dễ chịu thật... ở trên kia nhức đầu quá, chịu không thấu. Tôi chúa ghét âm nhạc".

"Chị vẫn khó tính. Thế mà chị còn mắng tôi nhảm nhí..."

"Anh nhảm nhí đáng mắng quá, còn kêu oan cái gì... Còn tôi khó tính nên cứ ế chồng, anh thấy tôi có kêu ca như anh đâu".

Lối nói chuyện của Hồng từ ngày nào tôi vẫn thích. Tôi cười giấu cợt người bạn gái một cách thật thú vị. Chúng tôi tìm lại được ngay không khí thân mật ngày còn sinh viên hoạt động chung với nhau.

"Tôi không gặp chị mấy nay rồi nhỉ?"

"Năm sáu năm gì đấy... Anh mà cũng để ý đến thời gian à? Tưởng chỉ loại gái gả như tôi mới lo đến năm đến tháng thôi chứ..."

"Chị chưa già mà... yên chí, tôi vẫn nhìn thấy chị như ngày trước... Lâu không gặp, tôi tưởng chị rộng luôn rồi. Một dạo nghe nói chị xuất dương kia mà. Rồi cũng có nghe chị gặp được tình yêu lớn, đồn tình yêu vĩ đại lắm... đúng không?"

"Đi thì bây giờ mới sắp đi... Phải đi chứ. Ở đây không ai chịu lấy mình thì phải sang Tây sang Mỹ may ra bắt được một anh chàng ngỗng đực nào đó mà sống chứ. Đàn ông Việt Nam khôn tổ mẹ".

"Tôi có khôn không?"

"Anh cũng khôn lắm. Nhưng chắc là tôi khôn hơn anh... Dạo ấy mà tôi chụp anh thì có lẽ được phải không nào? Nhưng tính tôi lại cứ thích người khôn hơn mình nên tôi cứ thấy anh nhảm nhí... Bây giờ tôi nghĩ lại... tôi sẽ bắt mấy anh chàng ngu..."

"Nghĩa là tôi lại có thể bị chụp..."

"Anh sợ không?"

Tôi rời chỗ ngựa cổ cười thành tiếng khoan khoái, bông lơ: "Tôi sợ lắm, lúc nào tôi chẳng sợ chị".

Trên hành lang hình như không còn ai, người ta kéo vào trong phòng khách. Trời bắt đầu khuya lặng, nhạc nghe rõ thêm, không hiểu sao tôi có thể nhớ ngay chẳng chút khó nhọc khúc nhạc ấy, khúc lãng mạn kỳ quặc của Wagner.

"Chị chưa trả lời câu thứ hai của tôi. Cái tình yêu vĩ đại của chị ra sao?"

"Anh có tin không? Anh có tin là có người yêu tôi không?"

"Sao lại không nhỉ?"

Hồng sửa điều bộ đứng, một bàn tay chống đỡ cằm, đầu nghiêng quan sát tôi, môi dưới trề ra một vẻ giễu cợt. Nàng luôn luôn sợ thua ngay trong những chuyện lật vạt không đâu trước đàn ông. Nàng tự vệ bằng sự kiêu hãnh thừa thãi. Trong tình thế này, tôi phải tỏ ra nghiêm trang.

"Anh có hiểu tại sao lúc này tôi bảo anh nói dối không?"

"Quên, tôi cũng định hỏi chị..."

"Anh thật tình không biết hay làm bộ không biết?"

Không khí đột nhiên nghiêm trọng. Hồng mất hẳn vẻ bông đùa, nét mặt bất động cứng cõi.

"Tôi gặp ông Nguyễn".

Hồng buông câu nói và chờ phản ứng. Sự im lặng vây quanh. Con chim rừng không còn thấy hót. Sự im lặng nhẹ thênh lả lùng đẩy xa thêm các khung cửa sáng trên nhà sàn.

"Ông Nguyễn là ông..."

Tôi gật đầu như không. Nhưng tôi vẫn im, chỉ tủm tỉm cười. Tôi không hiểu do đâu Hồng rõ được mối quan hệ giữa người đàn ông ấy và tôi.

"Anh thấy không, tôi hiểu khá nhiều về anh. Cả ông Nguyễn nữa..."

Tôi bắt buộc phải đối diện với Hồng, nhìn thẳng vào mắt nàng. Đôi mắt lúc ấy sâu tối như khoảng đất rộng ngả thẫm màu. Con trăng gầy yếu đang bị mây che. Tôi không nhìn thấy gì cả.

"Anh ngạc nhiên lắm phải không?... Đó là tình yêu vĩ đại của tôi đó".

Hồng xoay lưng bước, dẫn dụ. Chúng tôi đi theo những cây cọc sát theo bờ rừng. Và tôi chờ đợi Hồng tiếp lời. Nhưng Hồng thôi không nói nữa. Nàng tiếp tục bước chậm, ngó thẳng trước, thỉnh thoảng quay sang nhìn tôi. Trên môi nàng thoáng nở nụ cười hóm hỉnh.

Tôi không hiểu ý định người bạn gái. Chúng tôi đã tiến đến góc sân và Hồng vượt qua giới hạn các cây cọc. Cánh rừng dứt ở đây, chúng tôi bước lên đường dẫn vào đồn điền. Con đường bụi đỏ uốn lượn dưới ánh trăng đã sáng trở lại, chạy về phía ngọn đồi thấp.

"Anh không có ý kiến gì hết cả à?"

"Ý kiến gì chị?"

"Về mối tình vĩ đại của tôi... mà anh nói..."

"Tôi không hiểu..."

Hồng đứng khựng ngó tôi chằm chằm. Nhìn mặt người đàn bà, tôi không thể đoán nàng đang giận hay đang buồn. Thật tình tôi không mảy may xúc động. Tôi đang lâng lâng hít mùi hoa dại nồng nàn bên đường. Tôi đã ở thật xa cái khung cảnh tụ tập của bọn trưởng giả mới từ Sài Gòn lên. Chắc chắn ngày mai tôi rời chỗ này, nơi tôi định nằm nghỉ ngơi đến hết mùa hè, để khỏi gây rắc rối phiền phức cho Khả.

"Anh không hiểu? Như tôi không hiểu vậy. Tôi không ngờ gặp anh ở đây. Anh đâu có thích cái không khí này. Chẳng lẽ mai anh cũng đi săn với bọn họ. Hay ngồi nhà tán gẫu với bọn đàn bà?"

"Khả với tôi là chỗ thân tình. Tôi ghé chơi, không ở được thì mình đi. Có gì là khó khăn..."

"Anh sống thật sung sướng".

"Cám ơn chị... Tôi không lo nghĩ..."

Hồng ghé vào vệ đường ngắt một cánh hoa trong bụi, cầm xoay xoay trước mũi. Chúng tôi đã đến gần ngọn đồi trọc, con đường đắp nghiêng leo một độ dốc thoải. Tôi bật cười nhưng không khiến Hồng sửng sốt. Chúng tôi vẫn bước song song, giữ khoảng cách khá xa.

"Tại sao anh lại cười?"

Tôi không sao trả lời câu hỏi của Hồng. Tại sao tôi cười? Ừ, tại sao tôi lại cười? Tôi sung sướng. Buồn cười thật. Sung sướng cũng là thứ quái quỷ cần triệt hạ. Tôi không sao giải thích cho người bạn gái cô đơn này hiểu sự sung sướng, cái ý niệm hạnh phúc như mầm độc tác hại, đã bị loại trừ đối với tôi. Hạnh phúc nào cũng là cảnh đầy đoạ. Sống không phải là cuộc kiếm tìm hạnh phúc miệt mài như mang án khổ sai. Không bao giờ tôi đại dột như mang án khổ sai. Không bao giờ tôi đại dột muốn hỏi tôi: Mà sướng hay mà khổ? Không bao giờ. Không nói ra, ban nãy Khả có vẻ thương hại tôi; cái đầu trục trặc của tôi làm tôi khổ, bây giờ Hồng nhìn thấy tôi sung sướng. Và tôi không sao nín cười.

"Tôi hỏi tại sao anh cười?"

"Thôi. Nếu chị không thích tôi cười, thì thôi. Tôi chợt nghĩ đến câu chuyện buồn cười".

"Chuyện gì thế?"

"Khó nói lắm..."

"Anh mà cũng có chuyện khó nói cơ à? Tôi tưởng anh còn kể vô số chuyện gì với chuyện gì nữa".

"Ấy là chị tưởng thế..."

Tôi quay nhìn lại phía sau. Chúng tôi đã qua khỏi khúc quanh. Lốp nhà ở của đồn điền không còn thấy. Nhưng tiếng nhạc vẫn vẳng tới.

Cơn thịnh nộ dữ dội của hành âm nghe xa vô nghĩa, chỉ là một thứ tiếng vang mất hút trong cảnh rộng.

"Chị vẫn chưa nói rõ..."

Hồng dừng bước. Chúng tôi đã đứng dưới chân đồi. Con đường dốc thẳng chạy khuất vào giữa hai cánh rừng dày.

"Hình như anh không thích nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến ông Nguyễn... Tôi có cảm tưởng như thế... Anh thù ông Nguyễn lắm? Anh có biết là ông ấy nhắc đến anh với tôi luôn..."

"Cám ơn. Cám ơn chị. Nhưng đó không phải là điều tôi muốn biết. Nếu ông ấy còn... tôi cũng đã nhờ chị chuyển đến ông rằng tôi cũng thường nhắc đến ông luôn... Nhưng ông ấy không còn nữa và như thế là tôi..."

"Anh vẫn không thể bỏ giọng ấy đi sao?"

"Nếu chị không thích... Chị cũng đứng về phe ông ấy. Ai cũng đứng về phe ông ấy cả. Tôi một mình một phe..."

"Từ ngày xưa anh vẫn thế. Anh thích làm trái ngược với đa số mà... Phải không?"

Chúng tôi tiến lên đồi, theo một con đường mòn mờ hiện giữa những bụi cỏ khô. Con trăng bây giờ chéch trên đỉnh đầu chúng tôi nghiêng hai chiếc bóng. Tôi theo sau gót Hồng.

"Có cái gì đâu mà nói rõ... Tôi đã yêu ông Nguyễn và ông Nguyễn dường như cũng biết. Đạo ấy, tôi tìm đến thăm ông luôn. Tôi săn sóc ông, lo lắng cho ông. Ông cho phép tôi... Chỉ có thế thôi. Rồi một ngày tôi không đến nữa thì tôi biết là... tôi không thể đóng trọn đời vai trò của người điều dưỡng... Giả dụ là như thế. Nhưng bè bạn thì đồn um sùm là một mối tình vĩ đại..."

"Chị không thấy nó vĩ đại ư? Một nhà cách mạng lão thành... và..."

"Và cái gì?"

"Và một... nữ luật sư... thành tích tranh đấu từ ngày sinh viên, đâu phải thường..."

Hồng vẫn đều bước, không chú ý đến lời lẽ của tôi. Chúng tôi lên đến đỉnh đồi, khu đồn điền hiện dưới thấp. Từ những khung ánh sáng nhỏ thoát toả điệu nhạc khiêu vũ. Bao giờ người ta mở cuộc dạ vũ thân mật.

"Kể cũng vui... Dưới Sài Gòn bây giờ làm sao được tự do như thế kia".

"Chị cũng bớt khó tính đấy..."

"Có lẽ tại mình đứng đây... Nếu ở trong chắc là cũng thấy bực".

"Việc gì mà bực?"

"Anh sẽ phải nghe mấy câu chuyện tầm phào, nghe mãi... Quanh quẩn về cái gia đình họ Ngô, về vụ Luật gia đình, về Nguyễn Hữu Châu, vụ bà cố bị thương vì bom..., nhất là cái nhan sắc của bà Nhu. Tôi lúc này đã nghe chán rồi".

"Chị nghĩ là những chuyện mình nói với nhau này giờ không tầm phào hay sao?"

"Anh đùa nhằm thật... Tối thiểu anh phải giữ... chút gì với người quá cố chứ".

"Chút gì? Chị không thấy... tôi vẫn là... chút gì đấy à. Nếu tôi rũ bỏ hoàn toàn..."

Dường như cảnh trên đồi cao làm tôi nghiêm chỉnh hơn. Sự nghiêm chỉnh lúc nào cũng khiến tôi ngập trong cảm giác bất hảo vằng vắt. Buổi trưa, gió ào ào ngoài trời nắng thổi tung cả giấc ngủ đáng lẽ phải tới sau cuộc hành trình bằng xe đò nhọc nhằn. Bây giờ tôi mới cảm thấy sự thiếu thốn nôn nao. Mặt mũi ỉ ê bứt rứt như có đàn kiến bò nhột.

"Tôi hỏi chị một câu nhé... Giả thiết như bây giờ tôi ôm hôn chị... ừ, giả thử... tôi hôn chị... chị có nghĩ mình "loạn luân" không?"

Hồng há hốc miệng, đôi mày chau nhú. Mặt nàng xanh mét như trúng gió, môi dưới run run mất tự chủ. Tôi trông rõ người bạn gái đang uất nghẹn trong cổ. Trong trông rõ... Tà áo của Hồng bị gió thổi bay phát lên mặt nàng, tôi tưởng như nhìn thấy người đàn bà có tang chế trùng mặt khóc ngất. Hồng gỡ tà áo xuống, tay buông xuôi

nắm giữ hai bên mép. Nàng ngó quanh quẩn rồi ngồi xuống trên đám cỏ.

"Anh "xì níc" quá thể".

"Đó không phải là câu trả lời... Chị nhớ đây chỉ là một câu hỏi, một trò..."

"Anh không thể nào đứng đắn? Anh định cứ như thế..."

"Tôi không định. Tôi không định gì cả. Tôi chỉ muốn hỏi chị một câu... Chị sợ tôi làm ầu à? Đùa đấy thôi... Tôi hiểu chị nặng tình với ông Nguyễn thật... Chị không đùa... như thế là vĩ đại đấy thôi".

Hồng cúi đầu như thừa nhận. Tôi ngồi xuống bên Hồng, nghe rõ hơi thở bất thường của người bạn gái. Tôi phát giác Hồng cũng thay đổi, nàng chẳng còn mấy tự do như tôi tưởng. Người đàn ông ấy có biệt tài làm cho mọi sự chung quanh mình trở thành thiêng liêng. Sự thiêng liêng giá buốt vô cùng.

Tôi đành im. Sự im lặng dòn như một sức mạnh thật khó cưỡng, tôi bị đẩy trôi vào trong quên lãng ngây ngất. Chúng tôi ngồi im không rõ bao lâu. Sương đêm xuống lạnh. Một lúc Hồng nắm lấy bàn tay tôi thân ái. Bàn tay người bạn gái thật khô.

"Anh Phúc. Tôi xin lỗi anh. Tôi hiểu anh".

"Cám ơn chị... chị lại đang tưởng..."

"Thì anh cứ để cho tôi tưởng có được không nào? Tại sao anh cứ thích phá những cái tưởng của người khác thế?"

Tôi không đáp. Không thể có lời giải thích nào. Mỗi lời nói chỉ càng gia tăng sự ngộ nhận mà tôi muốn đánh tan. Bây giờ thì Hồng đang nghĩ trái ngược tôi là kẻ đau khổ, đáng thương. Tôi cũng không thể cười. Tiếng cười vang của tôi sẽ đào cái lỗ huyết trống trải mà trí tưởng tượng của Hồng sẽ mang đặt tôi nằm trong đó. Tôi bị gói kín trong sự riêng lẻ đáng lẽ không có. Nếu Hồng dừng căn vặn. Nếu như thời trước Hồng đã nói: "Không đời nào tôi để anh hôn tôi đâu hay anh thử hôn tôi xem nào. Có gì đâu, chuyện tầm phào..." Hồng không còn ưa chuyện tầm phào. Giữa chúng tôi chẳng còn chuyện gì nữa.

Tôi đứng lên trước. Hồng vẫn ngồi im và tôi ngó mông lung. Đáng lý tôi có thể nói bao nhiêu điều nữa với người bạn gái lâu ngày không gặp nhưng sao bỗng không được, người đàn bà nào đến một lúc cũng khớp mồm tôi lại. Người đàn bà nào cũng xô tôi vào chốn riêng rẽ mù mịt.

"Anh Phúc... Suốt đời anh cứ trốn chạy... anh không mệt à?"

"Tôi trốn chạy cái gì?"

"Tôi làm sao biết được..."

"Giả thiết là chị nghĩ đúng đi. Ừ thì tôi trốn chạy... nhưng trốn chạy hay không trốn chạy thì khác nhau chỗ nào... Tôi đoán không làm thì chắc trong thời gian đó, ông Nguyễn và chị hay lấy tôi làm đề tài cho câu chuyện giữa hai người".

Hồng khoanh tay bó gối, mặt ngược nhìn áng mây trên đỉnh đầu. Nàng nghĩ lâu. Mặt Hồng nhìn nghiêng phớt dưới ánh đêm trong thanh thoát. Tôi đang muốn nhìn người bạn gái khác hơn cái ảnh tượng nàng đã cố tạo từ buổi tối.

"Anh không biết là ông ấy hiểu anh rất nhiều... ông ấy thương anh... Tôi bảo đảm với anh điều ấy..."

Ông ta thương tôi cũng như tôi có lúc thương hại ông. Lòng thương hại là thứ tình cảm lem nhem mập mờ nhất. Nó bôi xóa mọi chân tướng. Mối quan hệ giữa đàn ông làm sao có thể chỉ kết bằng cách hư nguy ấy.

"Tôi lại phải cảm ơn chị nữa".

"Anh không tin... Tôi tin là ông ấy thương tôi như tôi cũng biết thương ông ấy chứ. Nhưng cái đó... không phải là chuyện đáng nói giữa chúng tôi..."

Dưới khu đèn điện, một bóng người từ hành lang xuống sân. Cái bóng bé nhỏ quay nhìn, có lẽ tìm kiếm chúng tôi. Những cử động rõ rệt, khoan thai. Tôi nhận ra Khả. Khả hướng mặt về phía đồi nơi tôi đứng, dáng điệu trong ngần ngơ.

"Thôi mình về... Người ta đang kiếm mình dưới kia".

Chúng tôi bước xuống đồi, trở về. Con đường ngược chiều bày cảnh lạ lẫm. Lúc ấy trăng lu, chúng tôi đi, độ dốc kéo nhanh bước và tưởng bị dẫn vào cánh rừng rậm rịt bên dưới. Tiếng chim rừng quanh quẩn vài nốt đều đặn đã quen thuộc.

Hồng đi hai tay quần giữ mép tà áo trước vai hơi co. Dáng điệu của nàng là dáng điệu của người con gái học trò đi trên một hè phố mùa đông mưa phùn rả rích. Tôi thấy cần nói với Hồng một lời nào đó, lời nó chỉ có nghĩa lấp đầy nỗi trống vắng ngăn cách chúng tôi. Lời nói như sự vuốt ve một nỗi cô đơn chung. Nhưng tôi ngại... Hồng không giấu vẻ chán nản vì thái độ của tôi.

Trông thấy bóng Khả còn ngoài sân, tôi chậm bước đợi Hồng lên ngang hàng.

"Chị hãy tưởng tượng xem người đứng kia nếu không phải là Khả nhìn mình đi về thế này sẽ nghĩ gì?... Và cả Khả nữa, chị tưởng tượng xem hắn ta nghĩ gì? Người ta nghĩ gì nào?"

Hồng lặng thinh không đáp. Tôi choàng tay làm bộ ôm vai người bạn gái nói khế. Mình hãy cố tạo cho người ta đầy đủ một khúc phim... Một khúc phim mà người ta muốn xem.

Hồng vẫn lặng thinh và tôi nắm giữ đầu khớp xương vai nhỏ của người bạn gái.

8.

Nửa đêm mưa thành linh. Tôi choàng thức khỏi cơn mơ. Gian phòng nhỏ kín quây bằng thứ tôn men bạc không hấp nhiệt giống như một cabin tàu biển lênh đênh trên giông bão. Mưa vĩa dập cuồng bạo dữ dằn vào các vách nhà và gió lẫn lộn trên các từng cây xa. Nước đổ ào như thác lũ tưởng chừng đã cuốn trôi các ngọn đồi khô và ngôi nhà rộng trong đêm rung rinh, có lẽ lênh lánng ướt mềm. Tôi chấp chờn tưởng còn trợ trợ một mình giữa chốn này. Không còn gì khác ngoài sự vỗ về mơn trớn trên da thịt đang căng nở dịu dàng và hơi thở rất khế của chính tôi nhưng không hề bị lẫn nhoà trong các tiếng động rần rần vang trời đất.

Lâu lắm, hôm nay tôi mới còn giữ được nguyên vẹn một cơn mộng khi đã tỉnh. Tôi thường bị chìm sâu trong một giấc ngủ nghe chậ những xô đẩy không hình tượng hay bị vùi dập trong từng chuỗi mộng tung liệng mình lẫn lóc không ngừng nghỉ cho tới lúc thức dậy hoảng hốt chẳng còn ghi nhớ được gì. Những chuỗi mộng ở đâu ngoài thần trí, chụp tới, quật ném tôi như trái banh trong bàn tay trẻ nhỏ. Tôi vô giác hoàn toàn. Nhiều lúc quay nhìn, như người đi trong đêm nghe tiếng động sau lưng chỉ thấy bóng tối dày đặc.

Nhưng bây giờ tôi nằm nhớ được rành mạch mỗi chi tiết giấc mộng vừa qua. Trong đêm mưa lòng lộng bủa vây, tôi mang soi rất lâu mỗi hình ảnh đã gặp, như người thợ chụp hình tôi chăm chú tô điểm những bóng mờ, những nét đậm một cách say mê. Giấc mộng liên tục lớp lang như một câu chuyện nhưng lại do một kẻ hốt hoảng, thất thần kể.

Tôi thấy người đàn ông ấy, chính ông ta không thể lẫn với ai khác, đứng bên bờ sông. Chấn thật hoang dã. Ông đứng trên một chiếc thuyền tay bưng mặt. Trời đen kịt, thuyền bật một ngọn đuốc leo lét. Ngọn đuốc cháy không người cầm.

Tiếng chèo gõ lộc cộc. Tóc người đàn ông xoả dài như tên phù thủy, mái tóc chuốt óng lạ lùng như của đàn bà, và khi người đàn ông buông thõng tay, múa máy như người điên, khuôn mặt hiện lồ lộ trong bóng lửa là một người đàn bà. Tiếng gọi rợn óc vang một dải sông dài.

Và mưa to đổ trắng xóa buổi sáng. Buổi sáng ngập ngừng chưa muốn lên của một ngày thật xa vời. Tôi chạy đuổi theo bóng người mập mờ xa khuất như hiệu còi tàu rúc văng vẳng, bóng người không rõ đàn ông đàn bà. Tôi ngã chúi, xây xát mình mấy vật lộn với kẻ thù địch. Cuộc vật lộn im lìm như không như một trò đùa ngỡ ngác. Tôi nhìn thấy Hằng và hỏi: Hằng đấy ư? Em đấy ư? Em có biết anh là ai không? Hằng khóc vùi, khóc điếng hồn và tôi giận dữ vô kể. Tôi gào to hơn người đàn bà. Rồi tôi gào không còn tiếng, rớt rã lòng thòng như con chó dại.

Cuối cùng tôi cũng thấy tôi khóc, khóc mùi mẫn như người đàn bà. Lúc ấy rõ ràng tôi nghe tôi khóc thành thật và tôi cố vùng thoát khỏi giấc mộng, tỉnh táo trong khoảnh khắc để kiểm chứng, nhưng đó chỉ là những nhịp đẩy dồn ứ ứ trong ngực mà thôi. Tôi sụp xuống ngay sau đó vào giấc ngủ và mộng nối tiếp tức thì như không hề bị ngắt quãng. Tôi khoẻ êm ái hơn một mình. Không còn ai ở cạnh.

Người đàn ông lững thững từ trên thang lầu xuống và gặp người ăn mày ngủ cong queo dưới chân thang trong ngõ hẻm chung của một dãy phố lâu. Ông cúi xuống chuyện trò với gã ăn mày bần thủ, cầm cái ống lon của gã gõ loong coong lên tường. Ông hỏi tôi: "Con thấy không?"

Tôi hỏi lại: "Thấy gì?" Ông nhặt cái nón nỉ dưới đất chùi lên đầu như anh hàng phở, bước ra hè phố. Tôi cùng đi với ông trong một buổi chiều đông lúc nắng chưa tắt. Chúng tôi đi hoài và không ai nói. Tôi nghe thấy tiếng người gọi từ bên đường: "Anh Trường, anh Trường..."

Tôi giới thiệu với ông: "Đây là Xuân Hồng, ông nhớ không?" Ông nói: "Hồng hả, tôi biết..." Và đó là Hồng. Hồng xanh mượt như tàu lá. Ông giữ mặt Hồng và hôn. Nàng nhìn tôi bằng đôi mắt gian xảo. Tôi hỏi ông biết ai đó không?... Ông không đáp, cắm cúi đi nhanh hơn. Tôi theo bèn gót hỏi ông đi đâu thế?

Người đàn ông dòm tôi, mặt mũi khó chịu: "Anh kỳ khôi quá, không chịu thấu..." Tôi cười chọc giận nhăn nhó khả ố. Ông lẩn nhanh vào đám đông chen chúc xô chạy rầm rập không duyên cớ. Trong khi tôi chạy lung tung len lách và la vang: "Ông chết rồi, ông biết không... ông chết rồi..." Tôi bị xô té sấp té ngựa. Đám đông ủa tràn xéo đạp

trên mình. Tôi vẫn lẫn trở tức nghẹn họng, vùng vẫy và không nghe tiếng gọi: "Anh Phúc, anh Phúc... Trường... Trường..." Xong một lúc tôi nghe mình lênh bênh trôi dạt dờ trên một dòng sông mưa ngát những hương bay.

Lúc ấy mưa đổ bên ngoài, vọng sâu trong giấc thiếp, chuyển trong vòm nhịp phủ kín những mơ màng lặng lẽ. Tôi nghe như bày lá dài khua đong miên man, lả tả trên sân vắng của ngôi nhà cũ một thời đầy hoang lạnh mà tôi thấy mình trở về đi lại nơi đó. Tôi trở về nhìn cảnh tượng khác xưa biết bao nhiêu hiện trong nắng quái bàng hoàng.

Dường như tôi vừa trải qua cuộc hành trình, tôi mệt nhọc buồn bã. Tôi bước theo lối mòn ra đồng, ở đó lỗ huyết đang lấp. Đứng vây quanh nắm mộ, những người lạ chưa từng gặp. Tôi đứng bên gốc tre ngắm cảnh tượng, không nghe một tiếng khóc. Ông ta chết im lìm như tiếng tù và khuất tắt trong buổi chiều nhạt, mênh mông.

Người đàn bà kiềng diêm, không hề bị tuổi tác tàn phá, trang diêm diêm dứa như bộ mặt sân khấu, trong một vai đào thương, mắt đắm lệ tiến đến phía tôi hỏi: "Sao anh không đến dự?" Chúng tôi quay về lối cũ, trở về nhà. Tôi bảo: "Thưa bà, ông đã chết... cuối cùng ông đã chết..." Người đàn bà rút khăn tay hỉ mũi: "Anh thấy, dù thế nào, tôi không bao giờ quên..." Tôi nói: "Tôi sợ bà không hay tin..." Chúng tôi im lặng rất lâu không còn gì để nói với nhau nữa.

Tôi hỏi: "Thưa bà, bà vẫn mạnh khỏe?" Người đàn bà cười buồn: "Dạo này, tôi hay bị mệt bất thường. Còn anh?" Tôi không đáp, bước nhanh hơn, đẩy cửa rào. Chúng tôi bước vào trong nhưng tôi nhận ra tôi đã vào lầm. Đây không phải là ngôi nhà của tôi. Chúng tôi đi thẳng vào vườn sau, rẽ sang vườn bên... Chúng tôi đi qua suốt mấy khu vườn mà vẫn không tìm thấy vườn nhà. Một hồi chúng tôi bỗng thấy lạc vào trong thị trấn nghèo nàn. Tôi hỏi: "Bà có biết ông ngụ ở đâu không?" Người đàn bà đáp: "Tôi làm sao biết... ông là người phi thường... đàn bà như tôi chỉ sống bình thường, tôi không thể theo nổi ông, ông hiểu cho tôi". Tôi cười dài nho nhỏ, đau thốn trong ngực: "Tôi hiểu hết chớ... có cái gì mà tôi không hiểu..." Mưa đổ hiu hắt trên đường phố lầy lội. Tôi đứng nép vào một mái hiên, ngẩng nhìn trời. Trời mờ ảo như gương mặt của người đứng bên.

Tôi hỏi: "Bà có nghĩ ông thật là phi thường không? Hay bà chỉ nói thể thôi..." Người đàn bà ngửa mặt ướm miệng tội nghiệp. Tôi chỉ vào cánh cửa đóng kín sau lưng: "Ông ấy ở trong này... ông ấy đánh lừa bà, ông ấy không chết đâu, tôi biết..." Người đàn bà vụt biến đâu. Tôi còn một mình nhìn mưa thốc, dưới mái hiên hẹp...

Trong kẹt góc cửa thần trí chưa bị diu ngập vọng tới những ý nghĩ âm vang bình thản: đó là thứ *complexe* rẻ tiền, vụng vãi... mà có nó trước hay mà lấy nó trong sách nhét vào đầu óc... trước khi thức vì những lay động ù choáng bao bọc.

Tôi còn nằm lâu hồi nữa, biết mình khó tìm gặp giấc ngủ đã mất. Tôi mò mẫm trong bóng tối kín ra ngoài phòng khách, ngồi trong chiếc ghế bành ẩn một góc làm quen với cảnh tượng khuất chìm sau màn đen dày khít, đám mưa lê thê sẽ có thể kéo dài trong ngày.

Trong nhiều ngày, tôi sẽ bị cầm chân ở đây, sẽ phải chạm mặt với những kẻ không mấy ưa thích. Tôi nghe thoáng vài tiếng động mập mờ quanh gian phòng thật rộng. Có lẽ một người cũng thức dậy trong đêm, một người nào cũng không ngủ yên, không sao nằm trong buồng riêng. Tôi cố dỏng tai xuyên qua cơn náo động của đám mưa dữ dội lắng nghe xem còn không tiếng máy điện nổ dưới nhà ngang.

Trong một lúc mưa thoát lui xa nhưng gió còn lộng chập chùng. Tiếng nước chảy vẳng gần như một con suối tuôn tràn. Tôi nghe qua sự lảng bở của tâm thần chênh chao như cỏ rạp dưới luồng nước mạnh những tiếng thì thào quanh quẩn. Bóng tối lảng nhạt, lung linh vì những tiếng động khuất chìm và giọng người nổi trôi nồng nàn.

"Anh, anh vẫn còn đấy ư..."

"Làm sao anh chết được..."

"Tại sao anh không nói gì với em hết vậy?"

"Anh nói gì... Gần em, anh không biết nói gì".

"Anh ở đâu?"

"Thì anh đang ở đây".

"Không, em muốn hỏi hiện giờ anh ở đâu? Nếu em xuống Sài Gòn, em sẽ tìm anh ở đâu? Tại sao anh cứ dẫu chỗ ở với em? Em không thích mỗi một lần... em phải chờ đợi anh ở một nơi..."

"Anh giữ cho em".

"Không, anh giữ cho anh... Em không có cái gì phải giữ..."

"Đừng... đừng... đừng điên cái đầu... Dù sao..."

"Em muốn được điên. Anh không thích điên sao?"

"Anh còn nhiều việc... phải làm..."

"Lúc nào... anh cũng nhiều việc..."

"Anh nhiều việc thật..."

"Em biết anh bận việc... Nhưng còn tình yêu của chúng mình..."

Người đàn ông bật cười khế nhưng tiếng cười bị bịt gấn. Sự nín lặng xô dồn những quán quýt tràn ngập những nhịp thở ngắn của đôi tình nhân. Tôi ngồi cứng trong ghế bành như bị chôn chặt ở đấy.

"Suyt..."

"Em không sợ bất cứ sự gì..."

"Chắc không?"

"Anh có muốn em la lên không? Em la cho mà xem..."

"Hystérique. Tu es hystérique..."

"Anh sợ..."

"Có lẽ".

"Anh sợ gì?"

"Anh sợ cho em".

"Không, anh sợ".

"Thì anh sợ..."

"Anh sợ gì? Sợ em?"

"Có lẽ".

"Nhưng anh nhớ anh không thể nào bỏ em... Anh mà bỏ em, em giết chết..."

"Đừng đùa... Anh không thích đùa..."

"Anh sợ... Em không đùa..."

"Anh cũng không đùa..."

"Anh giận em đấy à?"

Tôi nhướng rảo mắt khắp phòng, nhận dần được một số hình thù các đồ vật nhưng không thấy bóng người. Có lẽ đôi tình nhân nằm trong chiếc sofa lưng quay chếch về hướng tôi.

"Cứng... cứng ơ".

"Thôi vượt giận, cứng".

"Em có biết anh đang mệt lắm không?"

"Tại sao cứng mệt?"

"Anh nhức óc vì em".

"Thôi, em xin lỗi".

"Em xin lỗi xong rồi em lại tái diễn..."

"Em xin lỗi. Nhưng em yêu anh... Anh không yêu em sao?"

"Yêu... yêu... Em bằng lòng chưa?"

"Anh không yêu em".

"Nếu em thích thế..."

"Anh nói gì lạ... Anh..."

Mưa lại từ những rừng cây và sau các ngọn đồi chạy ủa tới, âm ỉ một cách tẻ nhạt. Những đợt mưa dội mạnh mẽ, có lẽ còn hơn trước nhưng tôi chỉ nghe ồn sự buồn bã buông tung trong không gian. Tôi cảm rõ trời như sẽ chỉ sáng đến một độ rồi thôi và ngày sẽ kéo dài mãi trong màu đen lúc này.

Tôi không còn nghe lọt những lời trao đổi nhảm nhăng của đôi tình nhân, lẫn chìm trong từng hồi ào ạt. Rồi tôi quên bằng hẳn sự hiện

diện của họ trong cùng một nơi với tôi. Tôi bó gối trong ghế bỏ mặc những vũng tối ngậm gió trôi dạt vào đầu óc trống.

Người đàn bà thốt kêu tục tĩu. Tôi giật mình ớn lạnh. Rõ ràng đôi tình nhân đang ân ái. Tôi bị chóng mặt, đầu bưng bưng, phải nín hơi, nghe mình như chiếc thùng trống rỗng khua vang tiếng chày đập. Người đàn bà rên lắm nhảm, trong khi người đàn ông rít khẽ: Im, im...

Tôi muốn đứng lên, trở vào phòng riêng nhưng như thế tôi sẽ phải vòng qua trước ghế có hai người. Và tôi bị xem phải thu hình kín tiếng, cố giữ như câm điếc, vô tình đóng vai đồng loa.

Người ta bật quẹt châm thuốc. Ánh quẹt soi một vài giây những bóng đen méo mó trên vách. Tôi hy vọng sẽ bị phát giác và tôi sẽ thản nhiên rời chỗ thoát khỏi cảnh kỳ cục.

"Em biết không? Mỗi lần... anh đều buồn lạ..."

"Anh không bằng lòng..."

"Không... Anh buồn, cũng không hiểu sao".

"Tại mình không được tự do... Em sẵn sàng..."

"Không phải thế... Anh thấy như..."

"Em chỉ thấy ở gần anh, em không nghĩ đến gì khác. Anh không thể được sao?"

"Anh thấy như..."

"Anh chán".

"Không... Anh không biết diễn tả thế nào. Em, em là một cái vực..."

"Còn anh?"

Mưa đã ngớt. Không khí se lạnh trong gió lùa qua các khe hở của ván cây. Miệng tôi nhạt nhẽo, thèm hơi thuốc. Tôi tính tiến tới sau chiếc ghế dài nói bằng giọng trêu chọc, như buổi tối: "Cho tôi xin điều thuốc đi... tôi giải thích hộ anh cho... Après des cochonneries, des saloperies... Çà, c'est catho". Nhưng tôi không nỡ, quả thật tôi không nỡ.

Người đàn ông ấy nghĩ cũng tội nghiệp, không thoát khỏi những huyền hoặc muôn mặt của một cảm xúc đơn giản, không thoát nổi cái úp chụp của một vài phút giây tuyệt vời gây những ảo giác triền miên về vĩnh viễn... Người đàn ông ấy... Tôi không nhớ...

Buổi sáng ử dột trong cơn mưa chát nặng rình rập trút đổ chưa biết lúc nào. Ánh ngày lờ lững bề bồng đậu trên đồ đạc, trên các phiến gỗ xẫm màu véc ni của sàn vách lấp lánh ánh điện nhòa nhạt bật sớm.

Bữa điểm tâm dọn trên bàn ăn dài thành phần riêng biệt bày sẵn, đợi khách. Hồng đã ngồi một mình ở đầu bàn, chăm chú đọc một tập vở học trò chi chít những chữ mực. Chúng tôi trao đổi vài câu thăm hỏi thường tình. Hồng vẫn cắm cúi theo đuổi công việc riêng, nét mặt lặng trang.

Tôi ngồi xuống đối diện với Hồng, mở phích nước sôi để sẵn pha cà phê vào tích, đẩy đến mặt người bạn gái. Tôi bảo ai ra trước ăn trước, ai ra sau ăn sau, tôi đói ngấu. Hồng nhám nháp cà phê không chú ý. Một lát, Khả ra đĩnh nụ cười hết sức lơ ngơ. Vợ Khả xuất hiện trang điểm cẩn thận, mặc bộ áo đầm trắng ngần vẻ nhờn nhờn của người đàn bà không chút bận tâm lo nghĩ. Lúc tôi đã gần xong bữa ăn sáng, khách khứa vào bàn đông đủ và Hồng cũng đọc hết tập vở.

Trong câu chuyện rời rạc tẻ nhạt như bầu trời chật những đám mây khói bên ngoài. Vợ Khả sẵn sóc từng khách mời, hết sức bật thiệp, cố gây bầu không khí linh hoạt. Khả theo dõi vợ bằng đôi mắt bình thần bao dung.

Người đàn ông tên Bảo ngồi cạnh tôi. Hắn nói chuyện với Hồng về tập vở nàng đọc. Đó là một trong những tập vở của người đã chết để lại cho Bảo, Bảo mang theo sát bên mình và đã đưa Hồng mượn từ buổi tối. Suốt đêm, Hồng đã thức đọc. Bên phía Hồng, ba người đàn bà nữa đang bàn tán về mùa nắng Sài Gòn, sự lợi hại của máy điều hoà không khí mới được nhập cảng. Một trong ba người mặc chiếc áo dài khoét cổ. Một người đàn ông phốp pháp ăn uống nhồm nhoàm, chốc chốc phát những nhíp cười hể hả yêu đời. Khả đã giới thiệu hắn như một chính khách chờ thời trông nom khai thác một xưởng cưa, hắn có liên lạc mật thiết với một lãnh tụ lưu vong nổi danh. Một người đàn ông khác lúc nào cũng tùm tùm ít nói, hay bị

phụ nữ trêu chọc. Hắn đối đáp bình thường nhưng ánh mắt chiếu vào đám phụ nữ một cách bệnh hoạn. Người đàn ông thứ ba, tôi nhớ vẫn thường gặp luôn ở những chốn hay lui tới nhưng không quen. Người ta đồn hắn hợp tác với sở nghiên cứu chính trị. Hắn là người cái gì cũng biết chẳng rõ đúng hay sai, nói thao thao về mọi chuyện, nhìn thấy mọi khúc nối, ẩn tình. Người hắn gầy gò hom hem với chòm râu mọc dưới cằm, mắt lồi như hai con ốc.

Tôi bảo với Hồng và Khả: Tôi phải về Sài Gòn bữa nay. Thật sự tôi chưa biết đi đâu nhưng tôi không thể ở lại trong vũng lầy nhầy như mặt sân đất. Khả nói: "*Moa* sẽ đưa *toa* ra phố". Tôi rời bàn trở về phòng riêng. Hồng hỏi: "Anh về Sài Gòn thật? Anh nhất định trốn..." Tôi cười: "Tôi trốn thì tôi trốn, biết làm sao..." Trong hành lang, tôi còn nghe văng giọng cười ôn tồn của Khả. Tôi nằm dài trên giường chờ đợi. Gian phòng bí bưng khó chịu. Khả bước vào phòng, ghé ngồi lên mép giường, hỏi tôi: "Cậu nhất định về đấy hả?"

Khả trở về phòng riêng. Tôi vòng lối sau xuống sân ngồi đợi trước trên xe díp. Hồng xuất hiện đột ngột hỏi một câu thừa: "Anh đi đâu thế?" Tôi chào nàng lần nữa nói về Sài Gòn. Hồng tiến gần thành xe định nói xong lại thôi. Tôi quả thật không nghĩ đến việc khơi mào bất cứ chuyện gì lúc này. Tôi châm thuốc hút, dòm lẳng lên ngọn đèn mà Hồng và tôi đã đến, thấp bé trong buổi sáng ngầu đục. Phía chân trời, mưa mù mịt đang chạy tới. Khả bước xuống sân chụp chiếc mũ da lưới trai trông lạ lẫm.

Lúc xe rồ máy chạy, Hồng cười bảo Khả bằng giọng vui đùa: "Anh đưa anh Phúc đi trốn đấy hả?"

"Vâng. Tôi trốn. Gửi lời chị chào các bà..."

"Anh yên chí. Tôi sẽ chụp được anh dưới Sài Gòn".

"Khó lắm... khó lắm... Chị Hồng ơi..."

Xe chạy chậm trên đường dính lép nhép. Trời trĩu buồn trên những rừng cây sũng nước, Khả bám tay ôm vô lăng, lái thận trọng, mặt lằm lì u ám.

"Tối hôm qua tôi vừa nói với cậu xong nhỉ... Đời tịch mịch lặng lẽ... như nước trôi xuôi. Tôi không chịu cái đầu trục trặc của cậu".

Nhưng lúc về phòng thì tôi tự hỏi: Tại sao lại thế? Có thật tôi đều giả đến cái mức ấy... Sự đau đớn ngấm dần rõ ràng khuấy động tôi không ngủ... Buổi sáng, lúc trong bữa ăn, trong một vài giây thoáng, lúc tôi cầm con dao, tôi lóe thấy tôi có thể đứng lên thanh thân tiến đến sau lưng ghế đấm một nhát vào sau lưng nó, rồi bình tĩnh tiến tiếp "en"... Cũng không sao... không hận thù... Thêm một hành động hay bớt một hành động, đời sống có thay đổi gì khác... Vậy tại sao mình lại bớt hay thêm?

Bớt hay thêm sự vô định vẫn trơ trơ ra đấy thôi phải không? Hành động nào cũng có đủ những lý lẽ động cơ ngang nhau cả... làm gì có thứ acte gratuit... tôi hoàn toàn tàn nhạt... Cậu hiểu chứ... hoàn toàn bấp bênh... Tôi điên, điên tỉnh táo vô chừng... Tôi để nguyên mọi sự và tôi đùa rỡn, tôi sẽ thêm hay bớt... tôi đợi một cái gì mù tối đẩy tôi thêm hay bớt... làm sao có nỗi sự mù tối ấy... Đúng, "en" nhìn tôi đúng, tôi raté. Tôi điên... điên thật... điên với một cái mặt nạ bình thân...

Xe chúi vào trong trận mưa dày nặng, chậm thêm và ngừng hẳn. Khả kéo bạt che chỗ ngồi, xong châm thuốc hút, mở pha. Cây quạt nước trên kính hư. Mưa trắng xóa trong thứ ánh sáng thăm tối lờ mờ những khối cây đen rung động ào ào.

"Đành ngồi đây chơi. Mưa này không thể đi được. Ngày thường thì chẳng sao nhưng hôm nay lỡ chẳng may xe lủ xuống hố, có bề nào người ta lại bảo là mình có ý định tự tử... tự tử cũng chẳng sao... phải không? Cái gì cũng biện minh được cả và rốt cuộc cũng chẳng thể biện minh được. Mà sao cứ tìm cách biện minh cơ chứ?"

"...Đời đáng chán biết thôi là đủ... Sự chán đời xin nhủ lại tri âm... Nên chẳng nghĩ lại kéo làm... Cậu có thấy Tản Đà tuyệt không? Cái câu chuyện đời đáng chán hay không đáng chán chỉ có thể "cát chén quỳnh riêng hỏi bạn tri âm". Chỉ có thể "riêng hỏi bạn tri âm" thôi và khi đã riêng hỏi với nhau thì, câu trả lời "biết thôi là đủ" là nhất... Biết thôi là đủ... Thứ Camus thắm tháp vào đâu... Cái gì mà còn phải tưởng tượng là mình sung sướng, sung sướng là cái quái gì biết là đủ... nhất... Ngẫm nghĩ mà xem..."

Khung cảnh giam hãm dật dờ trở thành một thế giới mộng lung, không còn gì nơi đây, ngoài khoảnh khắc ngẫu nhiên đầy áp và hun hút, khoảnh khắc trôi nổi giữa mịt mù như hòn đảo giữa đại dương, khoảnh khắc ma túy làm ngây ngật tâm thần. Tôi bị xô đẩy cuốn trôi quay tròn như trong cơn xoáy nước.

Khả cho xe chạy. Đèn pha của chiếc xe díp không đục thủng nổi màn mưa. Ánh ngày như đang về chiều.

9.

"A, bông dưa me sừ. Lâu quá không thấy ông chủ".

Chú Tàu barman cười nhe răng vàng, cầm cái khăn lau thêm một lượt nữa mặt bàn kính còn sạch nguyên mới bày ra ngoài vỉa hè.

"Lâu quá phải không?"

"Mấy ông bạn hỏi thăm ông hoài... Dùng gì ông chủ?"

Tôi kêu tách cà phê, ngồi thoải mái trong chiếc ghế da cứng đặt trên thành gỗ, tựa vào vách tường thấp của hàng quán. Sau lưng, trong quày rượu, chú barman tiếp tục lau chùi các chai rượu bày trên các kệ gỗ, mặt quày thẫm đen. Mặt vỉa hè kẻ ô vuông nhỏ đã được quét sạch lá me rụng, các nút chai, giấy vụn gom thành đống trong luống đất quanh gốc cây me già xum xuê xanh ngắt trong mùa mưa. Cách mười bước, người cảnh sát đứng dưới tấm biển sắt cấm xe hai bánh lưu thông trên con phố trải ngang trước mắt canh chừng hiệu đèn lưu thông bật chớp. Buổi sáng còn mới trên các chòm cây lá nhỏ lăn tăn như vẩy trời xa, trên bãi cỏ nghiêng dốc mướt mịn bên góc phố, trên mặt nhựa phố vắng xem nổi mờ sự ẩm ướt.

Bên kia đường là toà nhà cao nhiều tầng phô màu xám không đổi theo thời tiết trên những mặt phẳng đứng gồ đẹp xen giữa những khuôn cửa rộng sau bao lơn bày lơ thơ một hai chậu kiểng bé xíu. Một vài khuôn cửa mở thấy hiện khoảng trống mờ của phòng ở trên cao. Một người đàn bà đứng ngoài bao lơn hút thuốc lá ngấm phố. Các cửa hiệu dưới đường tử gương bày hàng sạch boong chỉ mới có người bán qua lại bên trong. Trên vỉa hè chỗ tôi ngồi, những người đi chân né tránh dây bàn của quán, lạng ra bìa hè, bọc vòng ngoài gốc me.

Tôi nhấm nháp tách cà phê lâu mười lăm phút một mình dưới mái hiên như chờ đợi mà không chờ đợi ai hết. Bên phòng trà rộng của hàng quán, khách chốc chốc ra vào nhưng các bàn bày dưới mái hiên ngoài hè trước quán rượu vẫn trống trơn. Các khách quen chỗ này thường chín giờ mới bắt đầu kéo nhau tới và sẽ ngồi lại gần hết buổi sáng.

Tôi có thể gặp những mặt quen, quen phát ngáy, biết hoặc không biết nhau, khảo những chuyện quan trọng hay vụn vặt của thành phố này, nói tầm phào qua giờ. Tôi có thể quên khuấy dự tính của buổi sáng chẳng chút ngần ngại trong cảm giác mòn mỏi vui thú đôi lúc làm giật mình thảng thốt trong cay đắng nhòm lợm. Ở đây, tôi gặp những gương mặt phô diễn vẻ u ám nhợt nhạt phẳng lì bị ngày tháng mài gọt và ở kia là nơi tôi định tới, tôi cũng gặp những gương mặt bị bóp méo lệch lạc trong một vài phút thật thà hay cố tình giả trá trước một cái xác lạng lẽ hết nhãn nhó, nhưng vẫn không giấu nổi vẻ mệt mỏi suy nhược thất thần.

Người đàn ông thấp lùn tay đeo túi vải xanh, chùm chìa khoá rỗng rảng, đứng lại trước quán sách báo vừa mở, cười cợt với cô chủ quán, lật xem một tờ tranh ảnh.

"Lâu quá anh".

"Lâu quá".

Hắn bước vào trong quán rượu, bắt tay chú barman, loay hoay mở khoá bàn banh điện. Tiếng máy chạy xập xệ từng nhịp với dàn đèn bật tắt vui mắt. Hắn dốc học jeton, khoá máy, nhấn thử và mời tôi vào chơi, rồi ra đứng quầy đếm xía máy cọc jeton tính tiền với quán rượu. Cái trò cô độc hút trong tâm trí tôi dai dẳng nhậy nhưa như đĩa dói giống như ngày cũ.

"Anh biến đâu?"

Tôi giật thót mình như hụt chân suýt ngã. Chiếc bàn máy lắc mạnh điện tắt phụt. Hồng đứng ngoài hè, cạnh cái ghế tôi vừa ngồi, bụng tì áp vào thành tường thấp, lộ nửa thân.

Tôi nhìn khuôn mặt người bạn gái loáng thoáng như có màu xanh của lá cây chiếu dưới mái tóc mới uốn lạ mắt. Vẻ ngoài của tôi bình thường nhưng riêng bên trong tôi biết tôi đang trải một cơn khủng hoảng ngấm ngấm dữ dội. Hai bàn tay tôi vươn nắm chặt thành bàn máy, cố nắm chặt nhưng những ngón tay thì rung lẩy bẩy như đuôi thần lằn mới đứt.

Bỗng không đâu như thế, tôi tự dừng như bị xô ngã và tâm thần lay động xác xơ như tàu lá trước một cơn hoảng hốt vô lý. Tôi nín thở

lặng lẽ cười theo người bạn, vẫn đứng im chờ. Tôi biết chỉ trong khoảnh khắc thôi cơn chấn động bất thường sẽ ngưng tuyệt, sẽ chỉ còn để lại những kẽ rách buồn thảm tối tăm.

"Làm gì nhìn tôi dữ thế?"

"Chị có cái đầu mới".

"Lần thứ nhất, tôi thấy anh ngắm tôi đấy nhé".

Tôi quay vào trong quầy trả tiền, đợi cho những âm vang cuối cùng trôi tắt hẳn. Lòng bàn tay vã đầy mồ hôi. Tôi thoáng nghĩ tới một khoảng thời gian phơi nắng trên giường bệnh. Bao nhiêu năm nay, tôi chưa ngã bệnh, tôi rùng mình ghê sợ cho cái cơ thể sao chưa một rỗng, cái cơ thể mù loà còn đưa đẩy hoài.

"Chị định đi đâu bây giờ đây?"

"Không đi đâu cả. Còn anh?"

"Chốc nữa kia. Bây giờ không gấp".

"Tôi làm sao đưa chị nổi. Mình kiếm chỗ nào khác ngồi".

"Tại sao không ngồi đây? Tôi thích ngồi đây".

Hồng kéo ghế ngồi xuống, trong lúc một đám khách ồn ào kéo tới. Cái chợ vỉa hè của các tay rong chơi ngày tháng bắt đầu họp. Sự xuất hiện của Hồng như một nốt lạc gọi sự tò mò hay giả ngỡ. Tôi bắt buộc phải tiếp Hồng.

"Anh biến đâu?"

Tôi làm bộ mãi lo gọi tăng lò không đáp.

"Anh biến đâu? Tôi để ý tìm anh mấy tháng sao không gặp. Anh cũng không lại trường mà..."

"Tôi không đến trường".

"Anh chui vào đâu?"

"Rõ ràng tôi vẫn ở đây mà".

"Tôi nói đùa mà anh trốn thật. Anh sợ tôi thật hả?"

"Chị nói chuyện gì cứ như công an hỏi cung. Tôi không phải là kẻ tội đồ của chị đâu nhé".

Hồng cười vui vẻ hơi khác thường. Có lẽ nàng muốn xoá bỏ ở tôi cái kỷ niệm buổi nói chuyện trên đôn điền của Khả. Có lẽ nàng tưởng tôi vẫn còn bận tâm về buổi ấy. Tôi muốn bảo người bạn gái rằng chẳng còn gì nữa cả. Tôi không thích cứ phải nhắc nhở những chuyện đã qua. Hồng lại nhắc câu hỏi đầu tiên: "Anh biến đâu?" Tôi bỗng thấy tôi có thể nói với Hồng một vài điều, cũng là mở thoát cho nàng mỗi ám ảnh nếu có.

"Tôi đang viết một quyển tiểu thuyết. Có lạ không?"

"Một quyển tiểu thuyết, không có gì lạ cả".

"Chị làm tôi cụt hứng".

"Anh tức không?"

"Tức chứ. Vì chị là người đầu tiên tôi mang chuyện này ra nói".

Trong quán, người ta đang vây bàn banh điện mở cuộc đánh cá tài nghệ. Cuộc huyền não trong buổi sáng đang dần thấm mệt giữa ánh nắng lọc. Hồng ngó đám người lớn trững rỡ, tia mắt soi mói. Tôi tưởng Hồng dò xét chính tôi, không phải những kẻ lạ mặt ở trong.

Tôi không thích tia mắt ấy chút nào. Hồng hỏi về trò chơi, tôi giải thích cho nàng rõ và hỏi: "Chị cũng có thể chơi được". Hồng tìm lại được sự hóm hỉnh: "Tôi biết anh định nói gì... Anh vẫn không chừa cái tật thích xỏ tôi". Tôi trả tiền và đứng lên trước.

"Tại sao anh lại nói với tôi đầu tiên?"

"Chuyện gì?"

"Chuyện về quyển tiểu thuyết ấy..."

"À, quyển tiểu thuyết. Vì chị là người tôi gặp đầu tiên. Chị tức không?"

Hồng phì cười, đứng dừng trên vỉa hè đợi sang đường, nghiêng nhìn tôi. Đằng sau chúng tôi, hai ba cô cậu học trò tíu tít cãi nhau về một câu thơ dịch. Họ vượt qua mặt chúng tôi lúc bước xuống đường, tà áo bay phất. Tôi thấy bằng lòng về buổi sáng với Hồng,

buổi sáng này để nghe chuyện một câu thơ và nói chuyện về một quyển tiểu thuyết.

"Giản dị thế thôi? Tôi cứ tưởng quyển tiểu thuyết có liên quan đến tôi chứ".

"Sao lại liên quan đến chị? Mà chị muốn thì nó sẽ liên quan, cũng chẳng sao".

"Tôi muốn? Không tôi không muốn liên quan. Anh để tôi ra ngoài".

"Chị sợ rồi?"

"Không sợ, nhưng không thích. Thôi anh thử nói tôi nghe xem nào".

Tôi dừng chân, móc thuốc châm hút để suy nghĩ. Nhưng điều tôi tính nói với Hồng lúc còn ngồi ở hàng quán đầu mát. Tôi đang cố nhớ, nhưng những sự sẽ nảy ra đây tôi biết là những điều khác. Nếu tôi lại gặp Hồng một lúc khác nữa tôi sẽ lại nói những điều khác nữa. Quyển tiểu thuyết lúc nào cũng xong, cũng bắt đầu ở trong đầu tôi thôi. Vì thế tôi không sao viết nổi nó chẳng, hay tôi sẽ viết hoài không khi nào dứt được.

"Quyển tiểu thuyết tôi định viết... Nhưng trước tiên tôi phải nói cho chị nghe cái nguyên do đã khiến cho tôi có ý định viết quyển tiểu thuyết này đã... Chị lại đã... biết cả tôi nói dối, đóng kịch nữa. Mà thôi bỏ qua chuyện ấy đi. Tôi chưa hề bao giờ có ý định làm nhà văn cả, ngay lúc này nữa. Mặc dầu tôi đã có nguyên một quyển tiểu thuyết trong đầu tôi này này. Sở dĩ tôi có cái ý nghĩ viết một quyển tiểu thuyết là vì theo lời yêu cầu của một người".

"Ai? Đàn ông hay đàn bà?"

"Đàn bà. Chị không biết đâu".

"Thân hay sơ?"

"Gọi là thân cũng được. Gọi là sơ cũng được".

"Vậy là người yêu của anh chứ gì?"

"Chị làm tôi buồn cười quá. Đừng chọc tôi cười, cười là tôi quên ngang chuyện mất..."

"Thôi được. Anh nói đi".

Chúng tôi đã qua hết đoạn vỉa hè dọc theo bên công viên nằm cao. Trong công viên, một chị người làm đất con chó xù thấp bé quần trên bãi cỏ, dưới vòm tò vò gỗ đan, nước sơn xanh đỏ đã phai, trên băng đá người đàn ông chăm chú đọc báo. Máy cô cậu học sinh đứng tán gẫu trước thư viện đợi giờ mở cửa.

"Tôi có một quyển tiểu thuyết..."

Tôi dửng dưng không sao tiếp lời. Hồng có vẻ sốt ruột: "Biết rồi sao nữa? Một quyển tiểu thuyết, sao nữa? Mọi ý tưởng bay tản như đàn chim sẻ trong sân nghe động. Một quyển tiểu thuyết, một câu thơ... cũng chỉ là một cái có bề quặt những giây phút đang tới vào miền hoang vu lánh khuất. Những giây phút sống treo lơ ngơ ngác".

"Tôi chưa biết phải viết quyển tiểu thuyết của tôi như thế nào... Đại khái một người đàn bà có một cuộc đời muốn nhờ tôi kể lại. Cô ta nghĩ rằng cuộc đời của cô từng trải là một cuộc đời khá éo le, nhiều tình tiết có thể làm cho kẻ khác say mê cảm động. Cuộc đời từ buổi ấu thơ cho đến... Cái khó là ở chỗ ấy. Cho đến lúc nào? Tôi không biết phải ngừng chỗ nào cả... Rồi tôi quay trở lại tôi không biết nên bắt đầu từ chỗ nào. Bắt đầu từ chỗ nào vẫn cứ phải trở lui như thường. Không biết chỗ bắt đầu, không biết chỗ kết thúc, thành thử bất cứ lúc nào tôi bắt đầu và chẳng bao giờ tôi muốn kết thúc cả. Rốt cuộc loay hoay, tôi có mà chưa có. Tôi không sao viết..."

"Cứ bắt đầu đại rồi kết thúc đại, có sao đâu? Anh không phải nhà văn thì cần gì, loay hoay làm gì cho mệt".

"Nghiêm trọng lắm chứ, chị không biết. Giá tôi là nhà văn thì tôi có nghề. Tôi sẽ biết phải bắt đầu như thế nào, kết thúc như thế nào, khôn nổi, tôi không phải mà tôi cũng không thích nên nó mới buồn cười. Mỗi lúc trong đầu tôi, cái dự tính nó tự rồi tán. Nó tán rồi tụ.

Mỗi lần nó tụ, tôi lạc vào cái cõi phân tán hết bản ngã mà tôi thêm muốn, mỗi lần nó tán, tôi rớt trụ vào trong cái bản ngã trơ trẽn. Tôi thêm hoài cái lúc tụ, tôi muốn được mãi những lúc ấy và tôi biết như thế không thể nào được..."

"Như thế thì anh có nhiều quyền tiểu thuyết".

"Nhiều quyền tiểu thuyết thì tôi thành nhà văn".

"Thành nhà văn cũng được có sao?"

"Tôi chưa nghĩ đến chỗ ấy... Nhưng tôi sợ cái gì thành thói quen ghê lắm".

Vô tình chúng tôi đã bước sang con phố trước bệnh viện nơi tôi định đến đưa đám táng của Phú. Tôi nhìn đồng hồ đã hơn chín giờ. Đám táng có lẽ đã đi khỏi.

"Anh là tay giỏi nguy hiểm lắm. Nhưng điều chính anh vẫn chưa nói gì cho tôi biết hết".

"Điều chính, điều nào là điều chính mà chị muốn biết".

"Vẫn chỉ là quyền tiểu thuyết của anh thôi. Người đàn bà nhờ anh viết kể đời của... cô hay bà, tôi không biết? Cuộc đời ấy như thế nào?"

"Cuộc đời ấy như thế nào, điều ấy đâu có gì gọi là quan trọng".

"Điều gì mới quan trọng?"

"Điều chính... Chị thông minh kinh khủng. Điều chính là câu chị hỏi tôi suốt từ sáng tôi không trả lời là tôi biến đâu. Bây giờ tôi trả lời đây: Tôi sống chung với người đàn bà ấy mấy tháng nay... Đó, đó, quyền tiểu thuyết đó. Có phải chị muốn biết thế chứ gì? Tôi sống chung với một người đàn bà. Chị có ngạc nhiên không? Một người đàn bà muốn trở thành một nhân vật tiểu thuyết. Đại khái thế".

"Bây giờ hình như tôi hiểu anh... Anh làm cái gì cũng được tuốt".

"Tại sao thế chị Hồng".

Hồng ngược mắt, phớt thoáng trên mặt tôi, rợn những dao động mơ hồ của một ý chưa hiển hiện sáng tỏ. Trên áo người bạn gái, màu nắng sáng lóe qua đám lá rơi rơi lấp loáng, Hồng như đang theo dõi những tia nắng chuyển động đậu đáp vào mình.

"Anh thực có ngây thơ không?"

"Tôi chắc là không. Chị nghĩ là tôi ngây thơ à?"

"Không... nhưng mà..."

Trên những tầng hành lang dài, vài bệnh nhân chậm chạp qua lại, ngồi trên ghế bất động. Ngoài vườn, những con đường chạy giữa những bờ cỏ, luống bụi cắt xén kỹ lưỡng. Băng đá trống phơ nhìn ra ngoài. Tôi trông xuống con đường dốc nhỏ trước cổng vào nhà thương, bờ sông hút sáng trong phía dưới. Trước mặt chúng tôi, trên cuối đỉnh vòm cây dựng cái mặt tiền thâm nghiêm u uất của một tu viện trong bờ tường cao.

"Anh Phúc này".

"Chị làm rồi. Cái tên ấy bỏ rồi. Bây giờ tôi là Phong, Huy Phong".

Tôi cười phá loãng bầu không khí nghiêm chỉnh hờ hững và bước sát chạm vào cánh tay người bạn gái một cách thân mật. Hồng vẫn lặng lẽ theo đuổi những ý nghĩ riêng. Tôi bắt gặp ở người bạn gái sự mềm mại chùng buông khác thường trái với tính quen thủ thế của nàng.

"Tôi bậy... Tôi chỉ mãi nói chuyện của mình không thôi. Còn chị thế nào? Chị kiếm tôi chắc là phải có việc gì phải không?"

10.

Hồng tỉnh giấc đăm chiêu, nàng như tự phóng mình tới trước những ý nghĩ đột ngột của mình. Nàng vuốt lọn tóc rơi xuống gương trên trán, sóng bước kề vai tôi, không giữ một khoảng cách nào.

"Chuyện tôi định nói với anh thì nhiều lắm... Nhưng bây giờ anh bận đi đâu đã?"

"Tôi định đi đưa đám Phú".

"Phú nào? Có phải Phú...? À, tôi có đọc thấy trên báo. Tôi tưởng chôn rồi đâu biết hôm nay".

"Nhưng có lẽ giờ này đám ma đã đi rồi".

"Nếu cần, mình có thể nhảy tắc xi đuổi theo".

"Cũng chẳng cần".

Chúng tôi dừng chân bên góc đường dẫn tới nhà xác của bệnh viện. Hồng tiếp tục bước về phía nhà xác vắng hoe. Chúng tôi nhìn cái cổng sắt xám nhiều chỗ hoen rỉ.

"Bữa nay, anh mời tôi đi ăn cơm trưa đi. Đồng ý không? Anh có bắt buộc phải về với nhân vật tiểu thuyết của anh không? Từ giờ đến trưa cũng còn lâu. Tốt hơn là mình chạy theo đám Phú, chứ chẳng lẽ cứ đi lêu bêu đợi giờ ăn sao? Anh nghĩ sao? Tôi bắt cóc anh một buổi được không?"

"Hân hạnh. Chị bắt cóc tôi cả ngày cũng được. Đừng bắt cóc tôi cả đời là được rồi".

"Lỡ thì sao?"

"Không thể lỡ được".

"Anh đừng tưởng bở nhé... Tôi còn tỉnh lắm. Anh yên chí đi".

Hồng vẫy tắc xi, tự mở cửa xe trèo lên. Tôi còn đứng dưới đường trước cánh cửa mở, nhìn vào trong, cười cợt. Tôi trông rõ nét mặt tưởng chừng đang bình tĩnh lắm của người đang nhào tới trong trận đấu đầy nghi hoặc.

Hồng nhìn trả, ánh mắt dịu dàng hiếm thấy. Tôi không muốn mất công đoán hiểu ý của nàng, chỉ biết trong buổi sáng đang đứng đậu tít trên cây hai bên đường, Hồng thay đổi rõ rệt. Cô gái già nghiêm nghị khắc khổ đã biến thành người phụ nữ chấp chới bất định".

"Sáng nay chị đẹp lắm".

"Cám ơn anh. Nhưng không phải anh khen xong để chạy chứ".

Trên tắc xi, Hồng lại thu rút vào trong nín lặng. Tôi không dám phá khuấy người bạn gái, ngại những phản ứng bất thường làm như cuộc gặp gỡ đang hồi thú vị. Tôi nghĩ vợ vẫn đến cái chết đột ngột của Phú. Phú chết, Luce sẽ tự do. Tôi thử tưởng tượng nét mặt Luce theo sau quan tài của chồng nhưng không thấy gì rõ rệt.

"Anh Phú chết bất ngờ quá nhỉ? Anh biết Luce chứ? Đạo sau này, tôi nghe đồn Phú sống không chính thức với cô y tá của mình, còn Luce thì..."

Tôi gõ nhịp mấy ngón tay trên lưng ghế trống đằng trước, gục gặc đầu giữ thái độ lừng khừng.

"Tại sao thế?"

"Chị định hỏi về cái gì?"

"Tại sao các anh...? Tôi không hiểu tại sao các anh cứ không thể sống yên được? Anh biết chuyện vợ chồng Khả chứ?"

"Tôi hỏi chị sống có yên không đã nào?"

"Tôi muốn sống yên nhưng không được. Còn các anh thì khác, các anh không muốn... Các anh thích rắc rối phiền lụy".

"Trong ấy không có tôi nhé".

Ngay từ cửa nghĩa trang, tôi đã trông thấy đám đông tụ tập ở một góc xa. Tôi đứng khựng lại, bỗng không muốn bước tới nữa.

Tôi thấy tất cả sự vô vị phi lý của cái ý muốn hồi sớm mai thức giấc tìm gặp những bè bạn cũ lâu ngày không thấy mặt. Hồng lơ đãng bước quá lên trước tôi trên con đường chính của nghĩa trang, đá lót thẫm đen. Nàng chợt nhận ra vắng tôi bên cạnh, ngừng chân quay hỏi:

"Đi chớ. Anh lúc nào cũng chỉ rình thoát chạy".

Tôi nhăn nhó làm bộ khổ sở, chỉ tay về phía đám đông bây giờ lấp sau những hàng mộ bia xây cao.

"Đến lúc này bất tiện quá".

"Tôi thích đến. Anh Phúc, đừng trẻ con anh".

Tôi tiến ngang hàng với người bạn gái. Nàng nắm lấy cánh tay tôi, những ngón tay dài, cứng như kim chặt chẽ bắt buộc tôi sánh bước.

Chúng tôi thủng thỉnh tới gần đám người như chết lặng trong điệu dáng nghiêm trang, không nghe một tiếng nức nở thút thít nào. Từ phía ngoài bờ tường vọng vào tiếng kèn xe kêu inh. Buổi sáng như già cõi rớt ngã từ trên các ngọn cây cao đập xuống các khối mộ đá.

Chúng tôi đứng ngoài vòng người, không trông thấy cảnh tượng bên trong, nghe những tiếng xầm xì khe khẽ của những người trước mặt. Người ta đang kể lại cái chết của Phú. Chiều hôm trước còn dự tiệc chung vui với bạn, xếp đặt bao nhiêu dự tính, về đến nhà, mười một giờ đêm chở vào bệnh viện và mười một giờ rưỡi trút hơi thở vĩnh viễn. Ôi, đời người phù du, hết còn ham muốn. Bây giờ mặc những người sống tranh giành, chẳng còn gì đáng kể nữa. Tại sao người ta không tỉnh ngộ? Còn gì đáng kể? Phải không?

"Chị có tỉnh ngộ không? Chị phải tỉnh ngộ đi chớ".

Tôi ghé sát vào tai Hồng thì thầm giễu. Nàng ngắt mạnh bấp tay tôi đau điếng, mắng: "Anh "xi níc" vừa vừa chớ". Tôi gỡ tay Hồng, kéo nàng tránh xa đám đông: "Chị đừng đứng đây nếu chị sợ tỉnh ngộ. Tôi thì cứ trông thấy mấy bộ mặt cũ kỹ này là tôi tỉnh ngộ rồi".

Chúng tôi đi vào giữa những hàng mộ chen chúc. Tôi tò mò ngắm đọc những tấm bia đủ kiểu, đặc biệt những chân dung làm bằng men sứ lạ mắt. Một đôi xa tôi giật mình thấy Hồng vẫn ngoan ngoãn để mặc tôi nắm tay dẫn đi. Bàn tay của người bạn gái khô ran lắm ướt mồ hôi của bàn tay tôi truyền sang. Tôi ngoảnh cười hoà.

"Xin lỗi chị. Tôi ghét những cái chết ồn ào".

"Xin lỗi. Anh thật nhiều thủ đoạn hay... Anh xin lỗi để rồi lại tái diễn".

"Tôi đã sợ là chị thông minh kinh khủng. Thảo nào... Tôi chắc là ông ấy cũng ngán chị".

"Ông ấy? À... hôm nay anh không còn ngán ông ấy nữa sao?"

"Không. Chị yên chí. Hôm nay chị tha hồ. Chị có thể nói chuyện ông Nguyễn cũng không sao. Tôi sẽ nghe hết. Chị toàn quyền. Hình như ông ấy nằm đây phải không chị? Chị có thể đưa tôi tới thăm ông..."

Hồng ngó thẳng vào mắt tôi, nàng như muốn trông suốt tôi, không hiểu nàng thấy được những gì? Cái bộ điệu tôi mang phô phang đây chắc nàng không muốn nhận. Nhưng sau cái dáng ấy thực sự tôi thế nào? Tôi thế nào trong đôi mắt vẫn trông ngóng tìm gặp một thời khắc nào?

"Chị thấy thế nào?"

Đám đông phía sau chúng tôi đang bắt đầu phân tán dần thành từng nhóm nhỏ lan rộng hơn... Một vài người bước ra khỏi khu mộ, đi chậm trên đường thắp thoáng sau hàng cây thân gầy khỏng. Đã nghe vài tiếng nói lớn vọng trong những tiếng còn lại.

"Phú chết đâu có ồn ào? Chết nhanh như thế chắc chỉ có đứt gân máu..."

"Tôi muốn nói đến cái đám đứng vây quanh ấy, ồn ào ở đấy. Chị không nghe thấy sao? Tôi còn nghe đến những tiếng khua, họ sẽ làm rộn với nhau trong nhiều ngày nữa. Tôi chắc chị cũng biết thừa đi. Trong bữa cơm, trong bữa tiệc họp mặt, trong cô đơn... bọn ấy kêu ầm ĩ, nhất là kêu ầm ĩ riêng trong mình. Chị không nổi".

"Anh đòi cái gì?"

"Sự im lặng hèn mọn. Tôi biết chị không đồng ý đâu. Sự hèn mọn... hèn mọn như cộng rác vậy".

Tôi tưởng cái giọng xẵng bất ngờ của tôi ít nhất cũng làm phật ý Hồng. Nhưng tôi lầm. Hồng bình tĩnh như không.

"Tại sao anh không nghe thấy đúng như ý anh... xét cho cùng những ồn ào kia cũng là một thứ im lặng chứ là gì đâu?"

"Cũng có lý".

Tôi dịu giọng, bắt đầu chóng mặt. Bóng Luce tắt tả đi ra cổng giữa hai người đàn ông. Tiếng giầy của nàng gõ lộp cộp. Luce mặc tang chế kiểu Tây phương.

"Anh là thứ kiêu hãnh, kiêu hãnh dị thường. Anh biết không?"

"Tôi chịu thua chị. Tôi lúc nào cũng chịu thua chị..."

"Anh bất khả..."

Hồng dừng chân ngó quanh quất. Nàng dẫn tôi len vào một lối mòn giữa hai ngôi mộ đồ sộ tới trước một ngôi mộ thấp bằng. Mộ của ông Nguyễn. Bia khắc ngay trên nắp mộ.

"Đây".

Tôi đọc mấy hàng chữ đơn sơ ánh vàng. Tên tuổi ghi khắp không nhắc nhở một kỷ niệm rõ rệt nào. Không một kỷ niệm nào. Hồng cố tình lui lại sau lưng tôi, nàng có ý nhường tôi một mình đối diện với người đã mất. Tôi mỉm cười băng khuâng lạ.

"Có đúng là đây không, chị Hồng? Tôi hỏi thật đấy, chị đừng bảo tôi "xì níc". Cái tên khắc trên bia mộ này lạ hoắc đối với tôi. Thật tình tôi không biết tên thật của ông. Chúng tôi chưa hề sống chung một ngày nào với nhau. Tất nhiên không kể cái thời tôi bé tí xiu chưa hay biết gì. Khi tôi đến tuổi lấy căn cước thì tôi đã chọn xong sẵn cho tôi từ lâu cả tên tôi lẫn tên bố mẹ của tôi. Tôi tạo cho tôi cả một đời riêng không dính dáng quan hệ tới ai cả. Chắc chị cũng chỉ nghe ông ấy nhắc đến tôi qua cái tên Phúc. Tôi nghĩ có thể ông ấy cũng quên phứt cả cái tên của đứa con ông.

Ông chỉ biết có đứa con trai và người đàn bà đã sinh ra nó, người chỉ vào tôi bảo: "Đấy con ông đấy", khi bà tìm ông giao trả tôi để sống cuộc đời của riêng bà và ông thì khổ sở không muốn nhận. Cả hai người đều làm, lúc ấy tôi đã dựng xong cho tôi ở phía sau và tôi đã sắp sửa để sống tiếp. Tôi có một nguồn gốc của tôi và tôi sẽ có một kết thúc của tôi.

Chị biết không, tôi chưa từng bao giờ gọi ông là bố cả. Một cuộc đời do mình tạo ra, lúc nào mình cũng có thể tự thay đổi được, thành thử chị đừng ngạc nhiên thấy tôi cứ nay thế này mai thế khác. Tôi thay nguồn gốc nên tôi phải thay luôn tất cả... Tôi phóng tưởng đến

hồi kết thúc của mình. Chị nên tin tôi, tôi không còn hiểu sau rốt tôi phải ở đâu mới đúng.

Tôi không hiểu ông Nguyễn, ông có nhìn thấy trước hồi kết thúc của ông không? Chị nhớ câu tôi hỏi bữa hôm ấy không? Người ta có thể nào lấy cái chết để gạt người và gạt luôn mình? Bây giờ chị thừa hiểu là câu ấy tôi hỏi chính tôi trước ai hết. Cho nên gọi tôi là "xì níc" cũng chỉ là cách gọi cho tiện, nhưng riêng tôi, tôi bực mình hết sức với những cái chết của người khác. Không. Cái chết mà tôi cứ thấy như có vẻ gặt gẫm.

Ông tự tử. Được đi. Tôi cũng có thể làm như thế chứ. Ông tự tử vì thất vọng, vì bị thúc bách, vì thấy mình không mong thực hiện giấc mộng một đời, vì mệt mỏi già cả hay vì gặp chị, nhưng biết mình bất lực không còn có thể yêu được chị. Tôi xin lỗi chị, thành thật xin lỗi chị, có thể như thế lắm chứ.

Cái gì cũng được cả, phải không? Đối với tôi như thế đấy. Tôi có thể chết chỉ vì cái thói lấy đời mình mà đùa cợt, chết lãng xẹt. Nhưng tôi không chịu rằng sau khi chết lại còn muốn mọi người gần gũi phải coi như cái chết của mình hữu ký nhất, xứng đáng nhất, đáng nêu gương.

Tôi không chịu như quyền tiểu thuyết của tôi vậy đó chị. Nó sẽ phải có chỗ bắt đầu, nó phải kết thúc chứ. Nhưng nào có gì đâu, thế này hay thế khác nào có cái gì đâu. Hoặc cái lý của nó là ở chỗ tôi khi không muốn viết nó như thế.

Nói khi không, người ta sẽ bảo là mình hư vô, nhưng thật sự khi không thì nó cũng giống như nó có vô vàn lý do, nguyên nhân, động lực hỗn độn trong ngoài đan rối vào nhau đến kỳ cùng. Chị thấy không?

... Có lẽ ông không nghĩ ông nằm đây đâu. Tôi cũng chẳng hề tính tôi sẽ đến đây trước mộ ông. Vậy mà tôi đến đây với chị. Nên tôi mới hỏi có đúng thật không. Chị có thể chỉ cho tôi bất cứ ngôi mộ nào bảo là của ông cũng thế mà thôi. Chị nghĩ lại xem, chị có thể làm chứ..."

"Không, tôi không làm. Cái bó hoá kia tôi mới mang lên đặt cách đây hai hôm. Thịnh thoảng tôi vẫn lên đây, khi tôi thật trống trải không

còn biết làm gì".

"Chị chắc không làm. Nếu thế thì cái đầu tôi nó trục trục kỳ cục, đến bây giờ tôi vẫn cứ nghĩ là chị làm".

"Anh có cái ý gì?"

Tôi có cái ý gì? Cái ý gì? Nếu tôi truy tầm tôi sẽ phải chọn lấy một mối nào đó. Mối nào đó cũng được và cũng không được. Chắc chắn tôi sẽ chọn những mối sao cho trùng hợp với người đứng bên hay ít ra nối kết được lúc này và thời gian luôn luôn lìa cách hai người.

Tại sao tôi cứ đĩnh ninh như vậy? Tôi không thể bảo là chẳng tại sao cả. Tôi nói một hồi theo những nhịp đẩy liên miên, đẩy mở tung các khoảng bưng bít trong tôi. Những lời lẽ cuốn nhau trôi phẳng thành một dòng siết và ý tưởng tan như bọt nước sủi. Và tôi thì ướt mềm lạnh lẽo quá chừng.

Nào có gì đâu, tôi nào có ý gì đâu. Những ý bầu bám tôi như lũ ruồi nặng bần thiêu bị lời lẽ ào qua dìm chết đuối. Hồng nhìn tôi qua những xác ruồi nặng ấy, tôi, tôi cũng không thể nhìn tôi khác hơn trừ phi tôi thả mình chìm xuống tận đáy không cùng.

"Chị đứng gần lên đây".

Đến lúc này tôi mới chú ý đến màu áo dài đỏ tía của người bạn gái, màu áo tương phản rực rỡ trên vĩa hè rợp bóng me hồi sáng, lấp loáng như trong cảm giác mơ màng trước nhà thương, đang tan trong ánh nắng dằng loá mắt của khoảng trống giữa nghĩa trang. Hồng nhích bước. Gương mặt nàng hồng au rã rượi như đã trút rơi chiếc mặt nạ thường ngày. Trong đôi mắt nàng đã lụi ỉn hết những tia nhọn sắc châm chích. Ngực thở phập phồng.

"Chị khóc đi. Chị khóc hộ tôi đi vậy".

"Anh Phúc. Anh phải vào nhà thương dưỡng bệnh..."

Mắt Hồng hoe đỏ dần, lệ nổi dâng như một màng sương trên cỏ nắng chưa làm tan hết. Tôi châm thuốc hút, nghe lại những đoạn âm vang lời đã nói, đã biến hoà vào trong màn tối của những ngõ ngách mờ mịt nơi tôi. Cả khu nghĩa trang hiện im. Những phố quanh bao bọc chảy đều tiếng xe cộ.

"Cám ơn chị. Chị muốn tôi vào dưỡng trí viện phải không? Khởi cần, chị Hồng. Tôi có nhiều lúc khủng nhưng tôi không điên thì... xong hết. Xong hết rồi... Cái cối điên là cối tôi muốn tới lắm chứ, nhưng tôi không mở nổi mấy cái cửa ấy".

Hồng hỉ mũi vào khăn tay, lau chấm những dòng nước mắt hoen trên má. Nàng dáo dác ngó quanh, vòng lên phía đầu mộ cao, tay vồ vồ lên thành mộ. Trông nàng như người đang bước trên cái cầu khi chênh vênh tìm chỗ vịn tay.

"Buồn cười. Tôi nghĩ tôi khóc hộ anh thật... mới khi".

"Chị thấy không? Làm sao tôi điên nổi... Chị thấy không? Khi mà tôi trông đợi thấy điều gì, điều ấy đều xảy ra. Tôi trông chị sẽ cười và chị cười rồi này. Tôi nào có ý gì, mọi ý đều ở quanh tôi, ở người khác cả... Tôi nói thật điều này riêng chị nghe thôi nhé: Tôi nghĩ ông Nguyễn tự tử, tôi mong trước từ lâu như thế. Và ông ấy thế thật. Chị sợ tôi không nào?"

"Tôi bắt đầu sợ anh. Anh là đồ ma quỷ..."

"Bây giờ chị mới biết, hơi muộn. Chị đã bị tôi thấy rồi".

"Anh nhìn thấy tôi thế nào? Anh thấy gì ở tôi đây..."

Hồng đứng ngay người, nàng đối diện với tôi cách chiều dài của ngôi mộ. Nụ cười của nàng đọng nguyên trên môi như để chụp một bức hình.

Tôi nheo mắt. Khum hai bàn tay giống như chiếc ống dòm. Những tia nắng chiếu làm hồng những tia máu. Hình ảnh Hồng thu gọn lại xa lắc.

"Tôi thấy chị sắp đi xa. Chị phải đi... phải không chị Hồng? Chị đến từ biệt tôi chứ gì. Đáng lẽ cũng chẳng cần phải phiền nhiễu thế..."

Bao giờ chị đi đây? Chị khởi cần trả lời... Chị chỉ việc nói thầm với người nằm dưới mộ là tôi nghe thấy... Chị nói: Chị sợ không dám nói phải không nào? Chị sợ tôi chưa?"

Hồng đưa hai tay lên bưng mặt hồi lâu. Trên cao vắng tiếng rơi gậy của cành khô. Mẩu thuốc dư ném trên đất bốc khói um. Cánh cổng

sắt lớn kéo đẩy kêu ngấn ngủi. Hồng bông tay che mặt, nàng ngồi phệt xuống trên thành ngói mộ nghỉ duỗi cẳng.

11.

Buổi trưa đến như một niềm bàng hoàng tốt cùng. Trời vàng trong, chớm những đợt gió luân của cơn mưa chiều sẽ tới. Phố lóe sáng lim dim trên những mặt đường trống. Tiệm ăn quây kín những cửa gương kéo rèm. Bầu không khí được máy điều hoà rì rì trong màu buồn in như mưa đã thôi đổ rồi, chạng vạng hiu hắt giữa người ngọn điện bật sớm.

Những ngọn đèn chụp trên mỗi bàn dăng toả thứ ánh thừa dư, tạo thêm vẻ tối thân mật của cuộc đối mặt. Người ta nói khẽ. Giữa bàn trong chiếc cốc pha lê tùm loe miệng như một búp hoa thon dài, nhô một đoá hồng màu đỏ máu. Cô hầu bàn người Trung Hoa, môi cũng thắm như màu hoa nhúm, gương mặt lạnh như màu trắng khắp phòng, gấp những chiếc khăn bông hấp nóng trao.

"Cô ta đẹp phải không anh?"

"Cô ta là một công chúa lưu vong sang đây. Mình hân hạnh lắm mới được công chúa hầu. Chị nhìn xem cái dáng eo kia đâu phải hạng thường dân. Chị thấy đôi mắt không? Đôi mắt cúp mọng như khép kín không cho ai thấy gì cả. Trong ấy tôi đoán chị giấu những gì. Những sân cung... những hàng liễu... những hồ trắng... Và vườn ngự thật hiu quạnh... Chị uống rượu với tôi nhé".

"Anh uống đi. Tôi xem anh uống cũng đủ".

"Chị uống một ít thôi không sao đâu..."

Bữa cơm chậm chạp với những quãng cách im qua trong đầu như một đoạn phim mờ... Rượu đỏ chát, pha nhạt cho người đàn bà đối diện. Rồi cuộc Hồng vẫn là người đàn bà mắc bẫy trong tấm lưới của mọi người.

"Anh có vẻ muốn đau".

"Không. Có lẽ tại cái phòng lạnh".

"Mặt của anh tái xanh à".

"Chị đừng ngại. Tôi hồi phục mau lắm".

Cô hầu bàn khoanh tay nép gần lối cửa vào cùng một cô đồng nghiệp. Chỉ nghe líu ríu tiếng nói của người khác thôi. Trong phòng chỉ còn khách ở hai bàn và những tiếng động vô ý băng quơ.

"Người đẹp của anh im lặng ghê".

"Người đẹp của tôi..."

Tôi ngoảnh đầu đột ngột về phía cô hầu bàn. Cô ta tưởng tôi cần món gì, tiến đến.

"Chị cần gì không?"

"Không".

"Chị bạn tôi bảo cô đẹp lắm".

Cô gái Trung Hoa ngỡ ngác, mắt mở to hơn lúc thường. Tôi tủm tỉm cười: "Xin lỗi cô nhé". Cô gái rời bàn, rơi hút vào trong vẻ lặng lẽ cố hữu.

"Chị thấy không thể nào đánh thức cô ấy dậy nổi. Tôi đã thử nhiều lần. Sự im lặng của cô quý phái không thể tả được. Mỗi lần đến đây tôi nhìn cô và tôi cứ nghĩ đến cái gót chân của cô. Cái gót chân tròn đầy, mềm mại nhưng không còn máu. Sự xanh xao của nó cũng quý phái..."

"Hợp ý anh rồi còn gì nữa?"

"Cũng không hợp đâu. Đó không phải là sự im lặng tôi mong đợi. Tôi phá cô ta hoài. Chị vẫn ở chỗ cũ chứ? Nó giống như vẻ im lặng của chỗ chị ở, tôi không thích tí nào. Tôi nhớ đã một lần tôi đưa chị về mà. Chị nhớ không nào? Tôi không trở lại nữa vì thế..."

"Hôm nay anh trở lại được chứ?"

"Được, được nếu chị muốn..."

Con phố Hồng sẽ trở về nhỏ thảng tắp giữa một khu vực sang trọng trong cư xá do mấy di phước trông nom mở một cánh cổng sắt bé lấp trong bờ tường dài. Trong sân, cây cối um tùm, tôi ngừng nhìn như đứng ở một góc rừng lớn tới đầu. Cành lá rậm rạp miên man không biết chạy dài đến đâu.

Gian phòng khách âm u, sạch sẽ không mảy bụi. Những mặt bàn, mặt ghế gỗ lên nước bóng nhẵn một vẻ nghiêm nghị khắc khổ như những gương mặt tiếp đón. Tôi đã nghe tiếng mình dội lớn cùng tiếng cười nổi kỳ quái tưởng vùi lấp luôn người bạn gái như một bóng vang.

"Chắc chắn thứ Ba chị xuống tàu". Hồng gật đầu. "Tôi nghĩ lại chị sang bên ấy, chị nên chọn một chỗ trọ nào khả dĩ... Năm sáu năm chị nhốt mình trong tu viện thế là quá đủ rồi".

"Lần đầu tiên tôi được nghe anh khuyên tôi đấy nhé..."

"Nói tôi đề nghị thì đúng hơn. Tôi đề nghị vì biết đâu đấy có dịp sang thăm chị, tôi còn dám tới".

Hồng mỉm cười khoan dung. Nàng bưng cốc rượu lên môi uống một hơi dài. Từ đầu bữa ăn, Hồng chỉ nhấm nháp cho ướt môi.

"Tại sao anh sợ phải khuyên tôi?"

"Tôi sợ... không, tôi không thích..."

Bàn ăn đã dọn trống. Chiếc khăn trải hoen bẩn đã được thay. Hai cốc rượu còn lưng vẫn bày. Hơi men nhẹ bốc lên mặt người bạn gái. Tôi biết những lúc này tôi có bổn phận phải đi trước những ý nghĩ của người đàn bà. Tôi gọi hai tách cà phê, uống cạn cốc rượu của mình.

"Tại sao anh không chịu đi nhỉ?"

"Chị bảo tôi đi đâu mới được. Đi đâu tôi chắc tôi cũng vác theo cái đầu lão đảo nặng trĩu, không thấy thú vị gì... Vả lại, tôi là thứ casanier. Đi quanh quẩn thôi, đi xa tôi đi không nổi".

"Sao thế?"

Tôi nguậy đường vào cà phê, đặt một tách trước mặt Hồng bảo: Chị uống đi cho tỉnh. Hồng hớp thử một ngụm, nhíu mày, xong nàng lại bưng cốc rượu, uống lẫn. Dáng điệu của Hồng bắt đầu lộ vẻ kịch.

"Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi".

"Có chị đi rồi, tôi còn đi làm gì nữa... Bạn mình đi thì cũng như mình đi vậy. Trong đám bạn bè, người nào cũng đi cả thành thử có lẽ tôi

muốn ở lại... Đi hết thì ra ngoài lại cũng vẫn từng ấy mặt tìm gặp nhau... Ít nhất phải có người ở lại một chỗ nào chứ. Tôi chọn cho tôi cái vai ấy. Tôi chọn làm cái trí nhớ của mọi người... Một trí nhớ kể thì cũng không hay ho gì... Chẳng hạn như chị là chắc có thể biệt biệt luôn, nhưng nếu giả thử một ngày nào chị trở về, chị chỉ cần gặp tôi là chị gặp lại cả một quãng thời gian cách biệt... Lưu Nguyễn trở về trần chẳng? Cứ cho là như thế đi. Bởi tôi nghĩ người nào đi là đều có ý tìm kiếm một chốn nào đó cho là quê hương mình phải không? Trở về còn có tôi đỡ lạc lõng biết mấy, nếu ngày nào động lòng trần.

Chị thấy có phải không? Một ngày nào chị bắt nhớ và chị nghĩ là Phúc, Phúc "xi níc" vẫn còn ở đó. Khoảng đất chị nghĩ tới bốt hoang vu đi chứ".

"Anh cho tôi xin điều thuốc lá".

Tôi trợn mắt ngộ nghĩnh ngắm người bạn gái, xong vẫn rút trao cho nàng một điều thuốc. Hồng gõ gõ điều thuốc trên móng tay cái của mình chờ xem phản ứng của tôi. Tôi mỉm cười khuyến khích cầm diêm định bật lửa.

Hồng với hộp diêm trong tay tôi, đánh lửa châm môi. Nàng bập cụng điều thuốc giữa đôi môi, cánh môi dưới của Hồng lúc thường trề xuống một vẻ nũng nịu bây giờ cuốn kín lại. Nàng cầm que diêm cháy mòn tàn cong veo đợi ngọn lửa tắt sát tới cuối mới ném bỏ vào trong gạt tàn. Nàng hít một hơi thuốc dài, sặc khẽ, mắt đỏ hoe, rút điều ra khỏi môi, chìa đưa sang phía tôi.

"Anh hút đi. Tôi châm hộ anh đây. Tôi chỉ nghiện cái hơi thuốc đầu tiên châm bằng diêm sinh thôi. Tôi vẫn châm thuốc cho ông Nguyễn mà".

Tôi không nở trông thẳng vào mắt Hồng, cầm ngang điều thuốc ngó vết son môi, trước khi ngậm lên miệng.

"Chị làm cho tôi nhớ đến Goethe quá... Tiếc là mình không còn trẻ".

"Goethe? Sao lại Goethe?"

"Ờ... nói đúng. Phải nói tôi nhớ đến cái thời mình còn đọc những Paul et Virginie, Graziella... Tôi nhớ đến Goethe là vì nhớ đến một

đoạn trong *Les souffrances du jeune Werther*. Chị có nhớ đoạn ấy không nhỉ?"

"Đoạn nào?"

Tôi cầm cốc rượu của Hồng bảo: "Để tôi uống nốt hộ chị nhé..." Trong phòng ăn kín không còn ai, độ lạnh như tăng thêm. Hồng chống hai khuỷu tay trên bàn, đan úp hai bàn tay với nhau đỡ lấy cằm, mặt hơi nghiêng lả. Những nét cứng mạnh ở nàng nhoà bớt. Tôi nhận ra, Hồng có vẻ đẹp khô khan của lối kiến trúc mới.

"À... à... cái đoạn ở trong sân nhà người tình mơ tưởng, anh chàng Werther ngây ngất khi người đàn bà ôm hôn con chim bồ câu... Tôi nhớ mang máng hình như đó là một buổi sáng ở thôn quê... Tôi nghĩ cái thi vị ấy khơi nguồn cho cả một cái thời lãng mạn. Mà mình như mất cái thời ấy".

Hồng lim dim như sắp ngủ gật. Vòng trán vuông của nàng phẳng lờ.

"Tôi tưởng anh có chứ... Tôi trông anh lúc nào cũng như về thất tình. Ngay từ hồi còn đi học".

"Tôi vẫn sống nhăn mà thất tình nỗi gì".

"Tôi thỉnh thoảng vẫn nghĩ: Tại sao tôi không yêu anh? Hay anh không yêu tôi? Anh có nghĩ thế không?"

"Có chứ".

Tôi đáp tự động, Hồng vẫn không mở mắt. Tôi không trông thấy gì khác ngoài khuôn mặt lênh đênh của người đàn bà như mùi hương thơm hắc của hoa sói. Chúng tôi ngồi thừ không thốt lời nào nữa cho đến khi cô hầu bàn xinh đẹp mang lại lần thứ hai tấm khăn nóng như nhắc nhở bữa ăn đã chấm dứt quá lâu.

"Còn gì nữa không nhỉ?"

"Còn chứ. Tối nay tôi muốn đi nghe hát. Anh mời tôi không?"

"Mời thì được. Nhưng còn từ giờ đến tối?"

"Bây giờ tôi về nhà, ngủ một giấc, chiều thu xếp vài việc cần rồi đợi anh đến đón tôi".

"Nhưng còn tôi?"

"Anh cũng về chứ gì? Hay anh sợ bị nhân vật tiểu thuyết của anh cầm chân".

"Không, không phải thế. Tính tôi vui đâu đâu đấy. Nhớ từ giờ đến tối, tôi ngã vào đâu rồi quên khuấy... là hồng".

Hồng nhìn xoáy trong mắt tôi, nói như truyền lệnh:

"Riêng hôm nay, anh không được thế. Anh phải cố gắng làm tròn bổn phận. Một bữa nay với tôi thôi".

Tôi kéo ghế đứng lên đợi Hồng, nghĩ vụt: Cũng đã lâu tôi không trở lại mấy chốn hộp đêm.

"Ờ, ờ... tôi sẽ phải cố thử. Bây giờ tôi đưa chị về".

Bên ngoài, buổi trưa đã trốn núp trong màu sắt xỉn của đám bụi mưa chờ rớt. Chúng tôi thả bộ trên những con đường khuất chỉ có những hăng xường còn trong giờ ngơi nghỉ. Hồng bước chậm như chìm đắm trong giấc say đang lay động. Hai lượt tắc xi chạy ngang qua có ý trông đón khách, Hồng vẫn làm thinh. Hồng cứ như thuận theo tiếng bước chân dẫn dụ của nàng, tiếng bước chân âm thầm của trí tưởng nàng không dứt được, như tôi từng trải khi hơi rượu làm tim vỗ đập mạnh vọng trong màng nhĩ. Đôi mắt người đàn bà lúc ngừng nhìn, lúc cảm cúi, đang hoang vu như những cánh rừng già thăm mịt. Tôi không muốn gọi Hồng trở về với những xếp đặt dự tính của nàng.

Tôi chỉ biết trước theo sự chờ đợi một cách thú vị muốn kéo dài mãi những thời khắc bỏ không đong đưa giữa chúng tôi. Nhưng tôi cũng biết không thể được. Tôi thấp thỏm trông đợi sự ra thoát toàn vẹn của chúng tôi không làm hư những thời khắc này để chúng còn có thể tiếp được vào buổi tối.

Mưa thoáng bay bụi lấm tẩm không ướt hết mặt đường vì hai hàng me cao che phủ. Trên khuôn mặt ngựa của Hồng, tôi nhìn thấy nàng lạc trong ngọn gió vui đùa quán quýt quanh người. Mắt người đàn bà đại dột thơ trẻ. Nàng đang trút lốt như con ve sầu giữa mùa mưa. Nàng nho nhỏ vụng về.

"Anh hút thuốc đi. Đưa tôi châm cho..."

Chúng tôi núp vào bên đường, dưới mái tôn dài chạy dọc theo bờ tường, chỗ để xe của một công xưởng. Một vài đám thợ trải chiếu nằm nghỉ trưa hay ngồi trò chuyện đợi còi tàu. Tôi che tay gió, quẹt một lúc hai que diêm đốt điếu thuốc gắn trên môi Hồng.

Tôi ghé mái tóc còn nguyên nếp cứng mới chải cố tình cười chọc ghẹo người bạn gái, muốn nhắc nhở với nàng chúng tôi đang chụp những bức ảnh kỷ niệm dán riêng trong ký ức mỗi người. Tôi trông rõ những đường chỉ nhỏ trên môi nàng cùng những rung động của làn môi dưới, khiến điếu thuốc lật bật tránh ngọn lửa xoè. Đôi mắt Hồng cười ướt, nàng phà khói thuốc toả um quanh mặt.

"Anh Phúc, anh cho tôi về".

Tôi cầm điếu thuốc Hồng trao lại, nhìn lên đầu phố thấp thoáng bóng mấy nữ sinh đến trường sớm. Chúng tôi trở xuống đường và ngược lên đầu phố đón xe. Trên bờ hè nơi góc đường vẫn còn nguyên sự vắng tĩnh, dưới bóng cây che, đột nhiên cơn ham muốn xô áp đến, ngân nga như hồi chuông lộng rền rung động. Cơn ham muốn mờ mịt, vật vã. Tôi hút thuốc lá liên tiếp, vò nát bao thuốc không, ném lăn trên đường. Sự cảm cú nín lặng phập phồng của người đàn bà kề sát bên như kêu gọi thúc hối.

Một chiếc tắc xi đậu sát vào lề, người tài xế tự động mở cửa. Hồng vô tình cầm lấy tay tôi, giật gọi trước khi vào xe. Tôi không muốn bước lên nữa. Hồng vỗ vỗ nệm xe ra hiệu cho tôi. Tôi hoàn toàn ngỡ ngẩn, cử động trong cơn mê. Tôi biết tôi không sao tự chủ nổi và tôi kêu inh trong đầu: Tội nghiệp, tội nghiệp Hồng.

12.

Tôi không muốn nhớ nhưng tôi vẫn phải nhớ lại. Nói cho đúng hơn ham muốn ồn ào giữa buổi trưa nín và người đàn bà như nhắc bỗng tôi tách sang bên lề của thời khắc và khi sức quay của cơn cuồng nộ bỏ rơi, bỏ rơi đột ngột như lúc ập đến, tôi bị ném trả về chốn cũ ở đó mọi dấu vết còn hằn nguyên chưa bị bôi xóa.

Tôi nhớ chúng tôi đã thất bại nào nề. Tôi nghĩ ngay đến câu nói của một người đàn bà nào đã xa lâu: Tôi không thể còn gặp một người đàn bà khác... bật cười khan. Tôi biết không phải thế. Dường như tiếng cười ấy là âm thanh đầu tiên phát ra miệng kể từ lúc tôi trèo lên tắc xi.

Trong đầu tôi linh binh hỗn độn nhưng miệng lưỡi tôi thì như bị trám kín. Một mình Hồng nói, nàng nói thay luôn cho tôi. Tôi cố rón sống trở lại trong những câu nói của người bạn gái và tự hỏi có sao tôi không thốt được một lời. Tôi tin chỉ một lời thôi chúng tôi đã không đang nằm đây... hoặc có thể không đến nỗi thảm hại như vừa giờ.

Chúng tôi thật thảm hại. Tôi thật tệ mạt bản thủ. Bản thủ như cái hang ổ của tôi đã bao nhiêu ngày tôi không héo lánh về. Xe vừa chạy, Hồng bảo: "Anh cho tôi về xem chỗ anh ở đi". Tôi không tin vào thánh giác của tôi. Tôi ngó nàng bằng đôi con mắt sắp bật khỏi tròng và tôi thấy đôi mắt nàng đang chống cự không chịu thua cái nhìn sỗ sàng ấy. Mặt nàng xanh lét, cánh môi dưới kéo trề thêm rõ ràng. Tôi muốn bảo: "Thôi chị về... về đi... mình còn buổi tối nữa", nhưng lời nói không thể nào vượt khỏi cổ họng tắc nghẽn. Tôi nuốt nước miếng thôi. Rồi Hồng gật đầu xác nhận, nàng cười cho có vẻ tự nhiên với người tài xế. "Tôi muốn biết chỗ anh ở như thế nào... anh bê bối đến cái mức nào". Lúc ấy người tài xế tắc xi nhoẽn miệng cười phụ họa với khách. Hai bàn tay tôi đút trong túi quần nắm chặt vĩ mồ hôi. Tôi chỉ muốn trút cơn thô bạo lên cái mặt nhăn nhúm hiện một nửa trong kính chiếu hậu.

Xuống khỏi tắc xi, tôi bước làm lũi như bị ma đuổi vào trong ngõ, không một lần ngoái cổ lại sau. Tôi cứ cười vang trong đầu: "Nếu chị muốn... nếu chị thích..." Có lúc tôi nghĩ khi tôi quay ngó phía sau Hồng đã biến mất. Nhưng lúc tôi leo chiếc cầu thang nằm trước nhà để lên gian gác riêng nhìn xuống tôi thấy Hồng đang ở dưới đất gỡ

sợi dây kẽm vướng gót giày vàng. Hồng nói lớn: "Anh ở trên ấy hả... chỗ anh ở ly kỳ nhỉ..."

Tôi nhớ tay tôi lật bật mãi không mở nổi cái khoá chữ. Hồng đã lên trông thấy nhưng tảng lờ ra đứng tựa lan can nhìn xuống ngõ. Tôi kêu trong đầu: "Mày không còn là con trai nữa... kỳ quá..." Tôi mở được cửa, vào trước, thở dốc như vừa vượt qua một cuộc chạy đua, đi thẳng vào phía sau đứng ngó mặt sông mờ đục để lấy lại bình tĩnh. Nhưng tôi cũng chẳng bình tĩnh hơn chút nào, trái lại tôi thấy chỗ tôi đứng như cao hơn lên và có vẻ đang chông chênh.

Ở ngoài, Hồng đi quanh quan sát nơi chốn. Nàng hỏi: "Anh ở thế này đây, không có cô nào đến thăm anh ở đây sao?" Tiếng giày của nàng làm rung chuyển gian nhà. Rồi nàng bước vào chỗ tôi đứng cũng nhìn ra sông. Tôi liếc Hồng lén lút, lắng rình hơi thở nàng trong khi gió thốc tạt vạt áo nàng quấn lấy nửa người tôi. Hồng còn nói với những gì nữa lắm nhằm như hỏi: "Ông Nguyễn đã đến đây bao giờ chưa", cái gì về sự im lặng hay ồn ào của ngõ xóm, cái gì về những ngày vui chóng phai tàn, về vài câu thơ, quyển tiểu thuyết về đời mình đời người, về kỷ niệm về tương lai... tôi nghe cứ loáng thoáng phấp phới.

Tôi vờ lấy Hồng như một con mồi khi nàng nhợt nhạt sắp xiu. Đôi giày nàng rớt lục cục trên ván. Nàng rũ người như trúng gió, miệng lấp bắp hỏn hển. "Anh nói cái gì đi... Anh nói... Anh nói đi". Tôi nói cái gì được. Tôi bịt miệng người đàn bà bằng những chiếc hôn vũ phu. Nhưng Hồng không chịu ngừng nói, nàng vùng vẫy để chỉ nói, tôi nói. "Anh phải nói đi, anh phải nói..." Có lúc nàng như chết lặng cứng đờ không còn thở nổi, nhưng có lúc nàng choàng tỉnh bất ngờ và rên rỉ đau đớn tiếp tục: "Anh nói đi... anh Phúc... anh nói đi..."

Lúc Hồng đã nhắm chặt mắt, các thớ thịt trên mặt đờ đẫn, đầu tóc xô lệch rồi bù nghẹo một bên, hai tay bám cứng lấy lưng tôi, nàng vẫn còn lấp bắp một câu ngớ ngẩn: "Tại sao... anh... không... đến trường?" Trong cơn xô dồn hung bạo, tai tôi ù điếc. Hồng lăn trở dầy dụa, hơi thở đứt nối, như bị đè nén trong một giấc chiêm bao dữ dội, kêu cứu tuyệt vọng: "Tôi chết mất... tôi chết mất... Anh Phúc..." Tôi vừa giận, vừa thương nhưng không sao ngừng nửa vời.

Hồng tìm hết cách khép trốn, rồi xa, cuối cùng khi tôi đột nhập được nàng thì chúng tôi chẳng còn gì nữa. Chúng tôi im cứng bên nhau, buồn bã nghe những rung chuyển hấp hối lìa bỏ. Cơ lạnh lẽo tràn trề héo ướp băng da thịt.

Bây giờ Hồng nằm co quắp quần mình trong chăn quay vào vách. Tôi nằm ngoài chăn nghe cơ dục lây lất không biết sắp tắt hẳn hay sắp khởi dậy. Thân thể tôi ẩm ướt nhầy nhợt hơi nồng như không khí trong gian nhà cũ mốc đống kín lâu ngày. Hồng có lẽ đã thiếp ngủ nhọc nhằn hoặc bị vây phủ trong ủ ê rã rượi không nhúc nhích. Trời bên ngoài lửng lơ như nổi niêm băng lạnh ngắt cách.

Sự hoảng sợ len lén loang chiếm cùng mình rộn óc khi tôi sức nghĩ Hồng có thể lịm chết thật hoặc đau lớn đến phát bệnh trọng. Tôi đưa tay sờ trán Hồng. Tay tôi héo lạnh như ngâm nước thái quá.

Tôi nhòm đầu ghé nhìn người đàn bà. Mặt Hồng đang ửng đỏ dần cùng với hơi thở quánh nặng, và tôi ngửi ra mùi rượi phảng phất. Các thớ thịt trên mặt Hồng chùng dần, các nét vẽ đang trở lại như lúc bình thường. Tôi ngả lưng xuống như cũ, nghe Hồng thở dài. Tôi muốn đánh tiếng, nói với Hồng về sự thất bại của hai chúng tôi.

Tôi muốn nói rằng chính những lời nói trào dâng cứ buột khỏi môi như những ngọn sóng phủ lấp hết cảm xúc thực thà. Lời nói như chiếc mặt nạ dính chặt che đậy kín mít những rung động, lời nói tước đoạt và thay thế những nhịp sống không phải của nó.

Tôi tự hỏi giữa Hồng và tôi chúng tôi còn con đường nào khác tới được với nhau. Một con đường nào khác? Hồng cần những lời mơn trớn lột bóc cái vỏ của nàng mà nàng tưởng nó gói kín lấy nàng nhưng thật sự... Thật sự thế nào? Cái hạt nhân rỗng im làm sao đập bể? Cái hạt nhân rỗng im ấy...

Chúng tôi thiếp ngủ một giấc riêng lẻ trơ trọi như những cây cành trụi lá giữa trời mùa đông. Lúc chúng tôi tỉnh dậy, trời đã chiều, Hồng nằm duỗi thẳng thành thoi, ngửa nhìn trần. Trong căn gác phủ đầy mạng nhện, Hồng đã phủ hộ tấm chăn cho tôi nhưng chúng tôi vẫn giữ nguyên khoảng cách biệt trong khi ngủ. Từ hai tấm thân còn bỏ trần toả hơi ẩm vương vấn hững hờ. Chúng tôi mặc nhiên, như thoả thuận cố né tránh không muốn tái diễn tấn trò đã thất bại. Một lúc lâu

sự êm ái nhẹ nhõm của buổi chiều trên sông sau đã thắm đậm, giúp chúng tôi làm quen trở lại, bớt sự bẽ bàng.

"Tại sao điên vậy, chị Hồng?"

"Tôi điên? Đừng đổ thừa... Anh còn sợ cái gì nữa..."

Tôi cảm thấy thoải mái, bắt gặp lại giọng điệu quen của người bạn và tôi trở mình quay nghiêng nhìn Hồng. Từ bếp nhà dưới, mùi nấu nướng bay lên. Tiếng chân ra vào kéo lệt xệt rung rinh cả nhà. Ngoài ngõ, những tiếng động rời rạc vọng tới như nhắc nhở thời khắc cho chúng tôi. Chỉ có tiếng đàn bà và trẻ con cười rớn âm âm. Trời còn lâu mới tối.

"Xin lỗi chị nhé".

Tôi nhìn vành tai bé nhỏ, cánh má dựng thẳng như vách thành, những sợi tóc mai hung hung trong ánh mờ và hàng lông mi mở cao lung lay nhẹ. Rồi tôi nhìn xuống trong bóng tôi dưới tấm chăn hình thể lập lờ của Hồng như một khối đục.

"Mình vẫn là bạn phải không? Chị giận tôi không?" Giờ đến phiên tôi phải dùng lời lẽ thay cho sự vuốt ve cần thiết. Tôi tự dựng tê tái rùng mình và tôi khiếp đảm không hiểu mình sẽ mò mẫm được đến đâu trong cái tối nín thình không bến bờ. Tôi muốn Hồng quay nhìn tôi nhưng tôi biết nàng sẽ không làm như thế, còn tôi thì không dám đưa tay vòng kéo nàng. Sự cách trở vẫn êm ả như tiếng nước vỗ lóc bóc đầu dây và tôi bại liệt ngu muội trong mỗi khuấy động thâm thì dâng dưới thân.

Hồng nghiêng mặt nhìn tôi dịu dàng thân ái, môi dưới trề thêm theo thói quen mỗi lần phát biểu kín đáo mỗi bất bình trước đám bạn trai ngày nào trong sân trường đại học hay trong các buổi hội họp khi mọi người quá ồn tranh giành thủ thắng với lý lẽ cù nhày. Hồi đó, bọn con trai gọi Hồng là "bà già khó tính" và trêu tôi "cậu gánh dùm bà già khó tính cho em nhè".

Tôi bỗng nhớ đến những ngày trôi nổi của đời sinh viên, nhớ đến hình như trong một giấc mơ nào, tôi đã hôn Hồng và tưởng tượng người bạn gái đã nói: "Anh Phúc ơi, đưa nào xúi anh hôn tôi... Anh coi chừng..." Bản năng làm mẹ của Hồng quả là mạnh, nàng đứng

vững chân trên mặt đất cứng. Tôi xẹp xuống, mềm nhão trong cái cảm tưởng chúng tôi đã lìa bỏ cơn lốc mù bước vào vùng bình yên thoáng khí.

Tôi bạo dạn quàng tay ôm ngang ngực người bạn gái và Hồng tụt dần ra khỏi gối tựa vào tay tôi. Chưa khi nào tôi hưởng được những giây phút thanh thản đến như thế. Tôi muốn thiếp ngủ bên cạnh Hồng với sự trống trải của chúng tôi ủ dười lần chần mông. Thân nhiệt ở Hồng điều hoà bình tĩnh như làn nước dưới mặt hồ phẳng. Có lẽ sự căng thẳng trong ngày đã giựt đứt mọi giây trôi quá lâu ở nàng và lúc này chỉ còn sự tả tơi mơ mộng ở lại trên da thịt nàng.

"Chị Hồng. Chị cần về chưa?"

"Đuổi tôi hả? Anh đuổi, tôi về ngay".

"Không. Không đời nào. Tôi đang thật sung sướng. Tôi muốn giữ chị ở lại mãi".

Tôi bóp giữ cánh tay xa của Hồng, giọng tôi không ngờ nồng nàn đến độ ấy. Hồng hơi cựa quậy, chỉ cốt ý tìm thế nằm tự nhiên thoải mái.

"Thật không? Anh là chúa nói dối. Anh đang thương tôi phải không?"

"Chị cứ nghĩ thế, tôi làm sao trả lời với chị... Chị nên vứt cái trí thông minh chị đi. Cái đó không dùng làm gì cả. Tôi nghĩ đến chị cần phải thu xếp công việc..."

"Anh nên nghĩ đến anh thì hơn... Mặc tôi. Vả lại cũng đã chiều rồi, anh không thấy sao?"

Tôi ngừng ra khỏi màu tóc đen của Hồng. Trời thẫm nhưng cơn mưa đã tan. Gió lùa vào nhà thổi bay đống giấy xếp trong góc. Xe cộ ầm ỉ ở xa. Trong ngõ người đi làm các sở đã về tới. Tự nhiên Hồng chấn động tấm thân, úp kín mặt vào cổ tôi trong cơn hốt hoảng như nàng vừa thoáng nhận ra sự gì bất thường. Tôi đồng tai nghe ngóng.

Dưới nhà tiếng máy phanh phạch của chiếc Vespa ngừng tắt. Anh chàng thuỷ binh chung cư bước vào hồ hoán gọi mấy đứa con bé của mình. Ngoài sông tiếng mái chèo của một chiếc thuyền lớn bán

đồ bách hoá ngang qua với tiếng reo mời chua lét của một thiếu nữ. Tôi vỗ vỗ và xoa nhẹ trên lưng của Hồng trấn an. Hơi thở của Hồng nóng nẩy bất thường.

"Tôi xấu hổ quá... Anh có khinh tôi không?"

"Chị Hồng..."

Tôi kinh ngạc không biết nói sao nữa đành nằm chết trân. Một chút sau tôi nghe những giọt nước mắt ấm vướt trên vai mình, khuôn ngực mỏng còn cào áp sát. Tôi cũng hồi hộp theo chuyển biến đang trôi dạt ở người bạn gái. Tôi bắt buộc phải lên tiếng:

"Sao thế chị Hồng?"

"Không sao... không sao..."

Anh chàng thuỷ binh mở lớn máy thu thanh trong nhà, hát nhái ông ổng theo giọng ca xứ lạ. Anh vừa hát vừa đùa với con, chờ bữa ăn. Người vợ dưới bếp la bai bãi, anh chỉ cười hếch hếch. Anh đang được tuần lên bộ ở nhà, hồn nhiên thơ thới. Người vợ tắt máy thu thanh nhưng giọng ca vẫn nguyên ở gian bên và anh chồng cười hô hố thích chí. Suốt dọc xóm dài ven sông ồn khu chương trình nhạc kích động. Hồng im thít như tan lẫn vào trong cảnh vỡ lở của khu xóm lao động. Buổi chiều mùa mưa, trời nhẹ bồng.

13.

"Anh có nhớ lúc ăn cơm buổi trưa anh nói... mình mát... mình mát cái thời trẻ lãng mạn của mình. Các anh đàn ông, các anh tìm được nhiều sự bù đắp. Còn đàn bà con gái quả là hết phương cứu gỡ. Tôi hiểu rõ dưới mắt anh tôi là thứ femme de tête... Phải không anh Phúc? Cái thứ garçon manqué chẳng ra đâu vào đâu... Tôi cũng thấy ở tôi thừa thứ gì ấy.

Anh thì bảo tôi thừa trí thông minh. Tôi cho chỉ đúng phần nào... Như buổi nay này, anh thấy đó, tôi có còn thông minh gì đâu. Tôi như đứa con nít. Tôi lãng mạn đấy chứ, nhưng cái gì ở tôi cản tôi lại... Tôi không muốn giấu gì anh nữa cả. Anh Phúc, anh có thích nghe tôi nói không? Hay anh muốn tôi im?

Anh có ân hận vì tôi không?... Lỗi tại tôi... Tôi biết anh thương hại tôi, anh chiều tôi. Anh nghĩ mai một tôi đi xa rồi, chúng mình chưa biết còn gặp lại nhau nữa không nên anh mới chiều tôi. Nếu tôi còn ở đây, chắc chắn anh vẫn còn né tránh tôi như ngày trước. Anh không nghĩ gì hết? Cảm ơn anh. Nhưng chắc chắn là anh không yêu được tôi như tôi không yêu được anh vậy. Buổi sáng nay tôi hiểu anh, tôi hiểu anh muốn cái gì... lúc ở nghĩa địa ấy... Thú thực trước kia tôi hiểu lầm anh, tôi nghĩ anh hồng lắm... Nhưng sáng nay, tôi đã thay đổi ý kiến. Tôi nghĩ anh cũng đáng thương như tôi... Tôi ân hận đã không gần anh nhiều... Tôi cũng muốn anh thay đổi ý kiến về tôi. Tôi cũng đáng thương phải không anh? Anh có thấy như thế không? Tôi cũng đáng thương chứ...

Anh đáng thương vì anh có quá nhiều cuộc đời phải sống, rốt cuộc là anh chẳng có gì... Anh có thể lấy đó là hạnh phúc của anh nhưng tôi thấy là anh khổ. Còn tôi đáng thương vì tôi có mỗi một cuộc đời để sống mà sống không nên hồn..."

"Hạnh phúc... đáng thương... ân hận..., những chữ ấy rỗng tuếch. Đối với tôi... thôi chị cứ nói".

"Tôi hiểu. Các anh có đủ hết các chữ, vứt bỏ vài chữ chẳng sao. Nhưng tôi... tôi không sao được như anh. Tôi đau đớn vì một vài chữ. Tôi không vứt, không quên được. Hôm nay tôi sẽ nói hết cho anh nghe. Tôi nói với tôi hoài vô ích. Tôi là con bệnh, anh cứ coi tôi

là con bệnh. Anh thử đóng vai psychanalyste hộ tôi. Biết đâu, anh chẳng phát giác giúp tôi chữa khỏi... Biết đâu? Anh bằng lòng không?

Lần thứ nhất trong đời tôi, tôi nằm như thế này với một người đàn ông. Anh đừng sợ, không phải tôi định bắt chẹt anh đâu. Tôi chỉ muốn anh hiểu. Đúng thế, lần đầu tiên. Tôi hai mươi tám tuổi, hai mươi tám tuổi... Trời còn sáng quá, phải không anh.

Anh chịu khó cho tôi nói. Tôi không thể rời đây lúc này, tôi tưởng tượng đến người ta sẽ dòm rõ mặt tôi, dù mai một chẳng bao giờ tôi đặt chân đến căn gác này của anh nữa... tôi không thể chịu ai nhìn thấy... Chỉ có anh nhìn thấy, anh có đủ điều kiện để làm ông thầy phân tâm... Và còn cả buổi tối nay. Anh vẫn đưa tôi đi nốt tối nay chứ?"

Hồng rời xa tôi, đầu đặt trên gối riêng, mắt nàng khép như nhìn vào trong mình, đuổi bắt những ý nghĩ đang bay tung rớt lả tả như những miếng bóng tối trong nhà. Nàng duỗi tay trần, đặt bên ngoài chần làm thành một cái lũng ngăn cách chúng tôi. Tôi cũng sửa bộ nằm suông đuột mặc cho các bắp thịt lặn chìm vô giác, mở trống đầu óc đón những lời của người bạn gái không muốn có một xúc động phản ứng nào. Tôi muốn mình như dòng nước sông đang dâng, dưới trời chiều soi ánh nơi mình, vừa lặng lẽ vừa xôn xao.

"Tôi hai mươi tám tuổi. Và đây là lần đầu tiên lúc ấy... Tôi nhớ lúc chúng ta rời chỗ núp tôi còn quần lầy cổ anh hôn trên mặt anh và cười như nắc nẻ. Cho nên tôi tự hỏi có phải tôi ngây thơ thật không? Lúc ấy... lúc ấy... tôi thế nào... Tôi không nhớ. Nhưng tôi nhớ chắc có chuyện xảy ra. Có và chỉ hai đứa biết. Sau không còn chuyện gì xảy ra nữa. Không ai biết.

Chỉ còn một mình tôi biết nhưng tôi... tôi... Tôi lúc ấy... tôi không nhớ gì. Nhưng sao tôi lại nhớ rõ rệt trước và sau đó? Dường như... lúc ấy chỉ là sự nín lặng, tôi nghĩ lại, sự nín lặng trấu âm như bầu trời mùa thu... Nhưng chính lúc ấy... tôi như thế nào... tôi không hay biết..."

"Chị Hồng, chị thử nhớ kỹ lại xem chị đã đọc Freud trước hay sau khi chị nhớ lại cái biến cố thời thơ ấu... Chị nhớ kỹ lại xem".

"Trước hay sau, làm sao tôi nhớ? Nhưng điều ấy có quan hệ gì?"

"Tôi nghĩ là quan hệ. Câu chuyện của chị có thể đã không sống lại, không ám ảnh chị nếu chị không đọc Freud. Chị sẽ không thấy gì cả. Mọi sự rồi trôi qua tâm hồn. Nhưng vì chị đã đọc tâm phân và chị nhiễm bệnh. Chị không còn thấy tự nhiên nữa... Rất có thể chuyện đó không hề bao giờ xảy ra và chị đã phải cố tìm, tìm cho ra một điều gì... điều gì đó phải có để biện minh cho một sự trục trặc hiện thời... Cái việc không là biến cố hoá thành ra biến cố trọng đại, có thể là vết trầy xước sơ xia bị khoét moi móc thành vết thương... Sự trục trặc có thể qua khỏi nghiêm nhiên trở thành tật chứng có căn rễ sâu xa..., chị sẽ nhìn thấy những vực thẳm nơi mình, vực thẳm không đáy... Làm gì có vực. Chỉ có ảo tưởng của chính mình thôi".

"Có Freud hay không có Freud thì tình trạng của tôi vẫn rõ ràng... làm sao tôi chối được? Anh lại cho tôi là giàu tưởng tượng... Tại sao thế? Tôi đã nói là tôi nhớ... và anh thấy đó, tôi hai mươi tám tuổi đầu... tôi vẫn như đứa con nít... Tại sao thế?"

"Nhưng thế thì đã sao cơ chứ... Chị sợ sự bất bình thường phải không? Tại sao lại sợ? Ừ cứ coi mình là bất bình thường một chút, một lúc nào đấy thì đã sao... Mười tám... hai mươi tám... ba mươi tám... cái gì cũng thế mà thôi... Chị thử nghĩ mà xem, nếu tôi nghĩ như chị thì tôi sẽ khổ đến chừng nào... Có lẽ tôi không sống nổi... Chị thử nghĩ lối đó xem thì tôi là cái giống gì? Mình đang nằm đây, tôi với chị này, là cái sự thể gì vậy? *Comlexe d'Oedipe* chứ còn gì nữa. Tôi thù ông bố tôi, chiếm đoạt người yêu của ông bố... Chúng ta vừa đi thăm mộ ông về rồi thì... Chị thấy không, tôi bệnh, đứt đuôi con nòng nọc chứ còn gì nữa... Như thế thì chị là hình ảnh của người mẹ đối với tôi, chị không còn là Hồng nữa... Chị nghĩ thử xem".

"Có thể đúng chứ? Nếu không là cái gì..."

Tôi cười dài, luồn tay dưới cổ người bạn gái kéo nàng tới gần. Hồng phản ứng xoay mình, xong lại thôi, rút đầu trên vai tôi và thở nhẹ nhẹ.

"Chị cho là đúng hả? Chị Hồng, chị cứ muốn đóng vai người mẹ... nhưng rốt cuộc chị vẫn là trẻ con như chị thú nhận đấy phải không

nào? Tại sao mình không nghĩ ngược lại là chị từ trong tiềm thức, chị đi tìm tôi qua ông Nguyễn chẳng hạn, nghĩ thế cũng có thể đúng chứ sao... Nhưng thật ra nào có gì, chẳng là cái gì ráo... Mình vẫn là bạn, chỉ là bạn thôi, chị Hồng ạ. Chị có đồng ý thế không?"

"Bạn... bạn... Anh thấy như thế này là bạn?"

"Tại sao không nhỉ?"

"Anh quan niệm thật..."

"Không phải. Không phải là quan niệm đâu... Chị vẫn còn nghĩ theo cái trí thông minh của chị... Rõ ràng giữa chúng ta kể cả lúc này... có gì đâu nào? Hoặc là muốn cho văn chương thì mình là thứ Tiêu Nhiên Mỹ Cơ đi... Ông vua Marc đã chết... Tình vô vọng nếu chị thích".

"Có lẽ như thế mơ mộng hơn? Một chút gì hơn phải không anh?"

Giọng Hồng êm thoảng, đầu nàng dựa nặng thêm trên ngực tôi. Tôi vuốt ve người đàn bà, áp lòng bàn tay trên chỗ kín, tôi không nói nữa. Thân thể Hồng như mặt nước lăn tăn trong cơn gió nhẹ. Hồng kín đáo nuốt chửng một nhịp thở dài.

"Thôi, chị kể tiếp câu chuyện của chị đi".

"Sau đó, tôi nhớ rõ anh thay đổi hẳn thái độ. Trong bữa cơm, anh buồn bã, tôi vẫn như thường tìm cách trêu ghẹo anh và anh gắt với tôi. Tôi không hiểu gì cả. Tôi vẫn quán quýt bên anh, tôi vẫn nhẩy ngòi trong lòng anh, bá cổ hôn anh đòi anh hôn tôi. Trước anh còn xô đẩy tỏ vẻ khó chịu, tôi làm nũng bám riết không buông tha. Và một bữa anh đã không dằn tức giận, anh tát tôi hẳn cả dẫu tay trên má. Tôi nhớ tôi đau rát và tôi giận anh đến độ không khóc nổi. Nước mắt tôi chảy nhưng tôi mím chặt môi. Anh bối rối sợ hãi không dám ngừng nhìn tôi.

Tôi tầy chay không chơi đùa với anh từ hôm ấy. Anh mặc tôi, anh không an ủi, xin lỗi tôi như những lần trước. Chúng ta giận đối nhau cho đến ngày anh không ở nhà tôi nữa. Nhiều lần tôi muốn làm quen trở lại với anh, anh đều tỏ vẻ hắt hủi tôi ngay từ khi tôi vừa sán gần... Tôi chỉ biết nhìn anh, theo dõi anh. Anh đối với tôi là người tôi

quý nhất trong nhà hồi bấy giờ. Và thái độ kỳ lạ của anh hồi ấy tôi không hiểu khiến tôi đau khổ ghê gớm.

Con bé con buồn ốm, cả nhà không ai hay biết chuyện gì. Một hôm, tôi thoáng nghe anh nói với ông cụ về tôi, anh bảo: "Hồng nó ranh khôn quá, sau này sợ nó khổ..." Tôi nhớ rõ.. cho nên sau này tôi hiểu, tôi cứ tự hỏi có thật hồi ấy tôi còn ngây thơ như bây giờ tôi tưởng không..."

Trời đã tối. Bữa cơm ở nhà dưới đã xong, người vợ đang dọn dẹp. Ánh điện câu yếu hắt lên qua khe ván hở. Chúng tôi không còn trông rõ nhau. Tôi tiếp tục mơn man da thịt Hồng như ru nàng trong cõi mộng của nàng để nàng còn có thể nói tiếp. Riêng tôi như một ngọn lửa ủ vùi dưới tro.

"Hôm anh rời nhà tôi đi, tôi mới thấy anh tươi cười. Đối với tôi anh đã coi tôi bằng như những đứa em khác. Anh vuốt tóc tôi, xoa má tôi như với những đứa khác. Anh ngồi xuống bên cạnh chiếc va ly của anh và đưa má cho mấy đứa trẻ hôn. Đến lượt tôi, tôi khăng khăng từ chối.

Cậu mợ tôi thúc giục, anh cũng thúc giục, tôi miễn cưỡng phải hôn anh trong khi ấy thì anh tức phát khóc. Lúc ấy, tôi thù ghét anh. Nhưng sau này, trong bao nhiêu năm tôi yêu anh.

Khi tôi yêu anh, tôi chưa hề nhớ câu chuyện đã xảy ra ngày nhỏ. Rời khỏi nhà tôi, thỉnh thoảng anh vẫn đến chơi. Tôi lớn dần và tình thân giữa chúng ta nảy nở lại ở ngoài... những chuyện đã qua. Khi tôi đã cập tóc, anh đến ngồi chuyện trò với tôi như một người thân của gia đình.

Chúng ta lại đùa cợt chọc ghẹo nhau như thường. Rồi suốt thời kháng chiến, lúc gia đình tôi hồi cư, tôi đi học và tôi nhận ra tôi nhớ anh, tôi yêu anh suốt mấy năm ấy. Tôi đã sống trong sự thờ phụng hình ảnh anh, tôi chờ đợi ngày anh về... Tôi yêu anh một mình và tôi không còn trông thấy ai quanh tôi nữa. Tôi yêu anh suốt một thời con gái của tôi. Trong những đêm ngồi học thi, tôi viết nhật ký, tôi viết thư cho anh để đọc với mình...

Đó, đó là mối tình của tôi. Thứ tình yêu mọi năm vào mùa thu lại cháy bùng lên như ngọn lửa hồng ấm áp. Tôi đan những chiếc áo,

dấu kín hết mọi người những chiếc áo không bao giờ được gửi đi... Tôi tham gia hoạt động nội thành, tôi bị bắt, bị tra khảo và tôi trở thành thú dữ khiến gia đình bè bạn đều ngạc nhiên, không ngờ cũng là vì tôi có được hình ảnh của anh, vì tôi có cái tình yêu ấy... Gia đình tôi phải đổ vào đây vì ông cụ tôi sợ những hoạt động như mù quáng của tôi..."

"Chị thấy không, chuyện gì cũng xưa như trái đất? Chị làm tôi nhớ quá... Chị nhớ không: Heureux qui comme Ulysse a fait un beau Voyage... Chị là Pénélope, chị có tháo những chiếc áo để đan lại không chị Hồng!... Tôi nhớ quá".

Tôi như nhìn thấy thành phố những ngày nào ngây ngất, những lối heo may quanh quẽ, những thức mây khói đùn trên mặt bờ hồ mờ ảo, những màu biếc lục âm u suốt phố lao xao, những tà áo nhờn như một mối luyến tiếc kín đáo... Mùa thu và mối tình của Hồng, chất men cất từ một thời xa lắc xa lơ, tôi ném trên đầu lưới, thè liếm quanh môi, cố sức hồi tưởng như một mùi vị rượu đỏ chôn lâu ngày.

"Anh hút thuốc đi..."

Tôi quờ tay rảnh rang kiểm gói thuốc rút trên sàn. Lần này, Hồng quẹt diêm đốt thuốc cho tôi. Nàng phải ngồi bật dậy tránh tàn lửa rút xuống người. Chiếc chăn phủ bị kéo giật xuống mở trống một mảnh thân tôi.

"Tôi tưởng đàn ông các anh thường hút thuốc..."

Bây giờ Hồng ngồi im, vòng tay bó gối. Chiếc khăn trắng quấn kín lấy mình và tôi nằm trơ ở ngoài phập phồng lo ngại phản ứng của người bạn gái. Trong bóng mờ, tôi không hiểu Hồng đang nhìn ra ngoài cánh cửa sổ đóng kín hay nhìn trên thân tôi. Đầu thuốc cháy đỏ lập lòe trong gian nhà hiu quạnh. Vợ chồng con cái anh chàng thủy binh ở dưới đã bỏ ra đầu ngõ.

"Anh Phúc... anh có tin những chuyện tôi kể không? Anh nghĩ thế nào?"

"Chị vẫn chưa nói hết. Chị nghĩ lại mà xem... Nếu chị cứ nhất định phanh phui mình, chị sẽ phải nói hết ngày này qua ngày khác... Cũng vẫn còn như thường. Có khi suốt đời chị nói cũng chẳng

hết...? Chị càng nói càng thấy chị mất hút. Giống như quyển tiểu thuyết tôi nghĩ đến vậy".

"Anh cho là tôi cũng đang viết một quyển tiểu thuyết về đời mình chẳng?"

"Tôi không sao biết được".

Tôi hết sức dụi dàng vì nghe trong giọng của người bạn gái có vẻ ám ức bất mãn. Tôi vẫn nằm phơi ló bịch trong sự lo ngại nhưng tôi không biết cách nào ra thoát. Mọi cử động lúc này đều có thể làm cho Hồng sững sốt. Hồng sẽ phải ngó thấy tôi. Tôi biết rõ Hồng dồn tôi vào lẩn trong bóng tối đồng loã chỉ còn là thứ tiếng vang đáp ứng những câu hỏi của nàng.

"Như thế anh bảo tôi nên im... Tôi đã im bao nhiêu năm và có lẽ tôi sẽ im nữa. Anh Phúc, quả là anh khinh tôi. Anh đừng chối..."

"Không, không bao giờ. Chị con nít quá..."

"... Đúng, đúng như thế, không việc gì anh phải chối. Tôi cũng là thứ nhân vật tiểu thuyết..."

Hồng gục mặt trên đầu gối, vai rung lắc. Tôi bị bất ngờ, càng thêm khô cứng vụng về, không biết gì hơn là lải nhải vứt bỏ cái trí thông minh đi... vứt bỏ đi... một cách vô vị. Tiếng khóc rầm rứt, đay nghiến lay thúc tôi dữ dội. Thói quen hùng hổ. Cơn nức nở dụi bớt nhưng còn ngân dài, rõ ràng ý nghĩ vũ phu trở dậy. Tôi muốn vùi dập người bạn gái và tôi phải cố đè nén.

"Anh nói đúng... Tôi không sao nói hết được. Anh biết không, tôi còn nói chưa hết... Lần đầu tiên, tôi như thế này... nhưng không phải là lần đầu tiên... Hồi tôi bị bắt, phải hỏi đó... Anh hiểu tôi định nói gì chứ... Bọn công an chúng cười vào mặt tôi: "Tưởng thế nào, tưởng mấy cố thế nào... không ngờ... không ngờ..." Chúng tưởng tôi là con gái trong trắng... Và tôi đã là đàn bà... Anh hiểu chứ, một người đàn bà..."

Tôi khiếp hãi giọng nức nở của người đàn bà đang khuấy tan chút hương thoảng tình cờ của mớ hoài niệm vừa từng trải. Gian phòng ngột như bị bít kín hun lửa. Hồng không hiểu nỗi sự đứt quãng của đời sống, sự đứt quãng tuyệt vời của hơi thở, của nhịp tim đập.

Những ý nghĩa, những xúc động, những lời lẽ cũng nhảy nhót theo những người rún rẩy chên vên hồi hộp. Không hề có xâu chuỗi như người ta mơ màng quàng quần trên cổ mình và gọi bên bằng Định mệnh. Định mệnh cũng là thứ hạnh phúc trang điểm cho đời người thêm rực rỡ. Hồng khóc hả hê, run rẩy, nàng đang như một cành lá bị gió thúc quật.

"Anh còn muốn nghe nữa không?"

"Thôi... thôi đi chị Hồng".

Hồng rũ lả truồi tuột thân nằm xuống trở lại, bị nén ép. Tôi quàng tay ôm xiết người bạn gái, lần đầu tiên tôi ôm nàng chặt như một người tình bé bỏng cần được an ủi. Hồng chịu đựng không một phản ứng. Buổi tối đầy chặt trong mắt chúng tôi.

"Chị có thể nói nữa... nếu chị thấy cần..."

14.

Ra khỏi ngõ, tôi mới thấy mình mệt nhoài vì vai trò đã phải đóng. Tôi mong Hồng đổi ý, bỏ không buổi tối này. Tôi muốn được đi một mình như chiếc bóng lủi thủi., có thể hết đêm nay, không một thứ gì còn lồi cuốn được tôi vào trong vòng quay rối mù. Tôi sẽ dật dờ mù mờ không kết nhập vào một không gian nào. Nhưng Hồng chưa tan tỉnh. Tôi ghê ớn sự mê muội của người bạn gái mỗi lúc thêm trĩu nặng đeo cứng bên mình.

Trong bữa ăn muộn màng, tôi nghe mình sắp sửa lên cơn nóng lạnh. Đầu óc tay chân mỗi thứ mỗi nơi như không dính với nhau. Tôi cố gắng hết sức bảo Hồng có lẽ mình nên về. Mỗi người chú vào mỗi nơi ôm lấy sự lạnh lẽo tan hoang. Hồng không chịu, nàng muốn nghe nhạc, nàng muốn nếm cứng thêm những cảm xúc cho một ngày. Ngày chót nàng còn ở lại nước nhà, những ngày tới nàng đã nhìn như một giấc mơ khác. Tôi như bị vây trong một màng lưới không thiết vùng vẫy nữa. trong một giây tỉnh táo, tôi trông thẳng vào mắt người bạn gái bảo:

"Chỉ cần mai một thôi, nghĩ lại ngày này, chị sẽ thù hận tôi. Chị sẽ muốn cho tôi chết..."

"Tại sao thế?"

"Chỉ vì... chỉ vì..."

"Tôi hiểu rồi... Anh khỏi nói... Tôi không ân hận đâu".

Hồng không hiểu ý tôi. Nàng tưởng lầm. Hồng không hiểu... không thể hiểu... Chính vì thế nàng sẽ thù hận. Nhưng tôi không còn đâu hơi sức giảng giải. Nàng sẽ tưởng tôi ôm giữ hoài hình bóng của ngày này như báu vật, nàng sẽ tưởng dấu vết nàng ghi khắc ở trong tôi sẽ còn được lưu trữ mãi và một ngày nào, gặp dịp nàng có thể tìm lại... hoặc giả đổi thay, nàng sẽ nghĩ không còn cách sao bôi xoá.

Chúng tôi đang ngồi trong quán ăn bên bờ sông, nền xi măng lộ thiên nhô ra ngoài mặt nước như boong tàu. Trên nóc mái của ngôi nhà nằm trong bờ, cây cột thẳng cao giả làm cột buồm lớn với những dây buộc chằng chịt và ngọn đèn thấp chấp chới bay lẩn

trong một màu đen loáng vọng những hồi tuôn đọng của thành phố yên bình. Nước sông vỗ ì ọp vào kè đá. Bên kia bờ đêm khuya khuất hoàn toàn trong các hình bóng mịt mờ thấp lùn. Phía bên cách một ngã ba sông, con tàu thấp đèn sáng trưng kề cận một khu nhà um tùm cây cối không chút ánh sáng trong các khung cửa.

Ánh điện hắt lên không trung kéo dài một bên bờ sông như đám bụi vẩn của một dạ hội đã tắt tiếng. Cây cầu thấp nối hai vùng thành phố mới gần về ông hai bên thành hiu hắt vời vợi trong chuyện động thừa thớt của xe cộ không thấy tiếng. Trên sân cao của một hội quán tư, cách bàn chúng tôi ngồi, một công viên nhỏ người ta đang cười nói tỏ mở. Trong công viên, đôi ba cặp tình nhân thủ thỉ trên các ghế đá dưới các bóng cây leo. Những chiếc tàu nhỏ du thuyền nằm im quanh bến hội quán.

"Anh Phúc..."

Tôi không sao thức giấc nổi. Bóng sáng và bóng tối bập bênh trôi trong mắt miên man không ngớt, loáng thoáng hoài bên tai những lời của người bạn gái. Có khi nàng đã im rồi, tôi vẫn nghe ngân vang của một câu nói như một chiếc đĩa hát hay làm kim kẹt chạy quanh một chỗ.

Dường như Hồng nói đùa nàng có thể huỷ bỏ chuyến đi, nàng yêu cầu tôi bữa thứ ba đưa tiễn nàng ra phi trường, nàng nhờ tôi việc gì đó, nàng lại nói về ông Nguyễn... Ông Nguyễn ở gần đây, anh có biết chỗ không. Ông ở sâu trong một kẹt hẻm như tôi cũng trên một căn gác, lẫn lộn với người Trung Hoa, khu xóm ồn ào, tối tăm sát gần chợ, rác rưởi đầy mùi nước mắm lẫn mùi thuốc phiện, không ai biết đến ông, không ai ngờ ông ở đấy, nơi ông không tiếp ai, trừ Hồng... trừ Hồng... có phải như thế không? Ông có hút thuốc phiện không? Tập nhật ký của ông mà Hồng đã đọc, không thấy hình ảnh nào của ông, chỉ gồm toàn những suy nghĩ về chiến lược, chiến thuật cách mạng chính trị, về tình hình quốc tế, quốc nội biến chuyển sắp tới ông tiên liệu..., tóm lại những suy nghĩ hết sức phiêu diêu của một người càng ngày càng thấy mình bị gạt sang bên lề của dòng lịch sử làm kẻ bàng quan...

Ông nhận sự thất bại, ông nhận những lầm lẫn, ông nhận hết mọi thứ... Ông nhận hết mọi thứ, ông thất vọng, ông tuyệt vọng, ông

sáng suốt và ông lơ lửng... Anh có biết không? Anh nên tìm đọc để ít nhất hiểu ông như anh hiểu tôi... ngày hôm nay... Anh đã hiểu tôi chưa? Tôi không làm sao mở miệng nói rõ với người bạn gái: "Ça passe... Ça passe..." Cả những lời thú tội nữa. Tại sao lại phải thú cơ chứ? Tại sao?... Tôi đã thú với ai những gì? Những gì? Tôi đang quay như cái chong chóng trước ngọn gió. Cái chong chóng mơ màng...

Tôi bùng cốc cà phê Hồng gọi cho tôi đưa lên miệng uống. Tôi không thể không uống, mặc dù tôi biết sự kích thích đã quá mức chịu đựng. Ngực tôi trống rỗng xốn xang, một tách cà phê có thể vật ngã tôi bất cứ lúc nào không hay. Tôi muốn như thế, đột nhiên trời đất tối sầm trước mắt và tôi bần bật trong hôn mê chỉ còn một đốm sáng nào đó bay lượn quanh tôi thăm hại như một con vật hấp hối... Lúc ấy tôi như là một... một cái gì... tôi nào đâu cần biết... Tôi không còn là những tôi ngu ngơ cuồng phóng.

"Anh Phúc..."

Tôi buông xuôi theo sự dẫn dắt của thói quen nhập tâm từ những ngày nào. Tôi trở về với đêm tối mượt đẹp và hoang vu của thành phố. Những đại lộ im thẳng với những hàng đèn điện trôi lên đèn cuối tầm mắt. Những bóng đen rườm rà của cây lá ngủ lặng như những chùm viển vông của của ý nghĩ cứng chết và tan rối. Chiếc xe tắc xi chạy vùn vụt trong cảnh thênh thang trống trải và tôi thiếp ngủ quên hẳn Hồng ngồi bên.

"Anh Phúc..."

Tôi ngó Hồng như kẻ xa lạ mới gặp. Đôi mắt người bạn gái đen láy rờn rợn như đã thấm nhập được ánh đêm. Tôi mơ hoảng như gặp những ngọn gió buốt nhói bên trong đôi mắt không quen thuộc. Chỉ cần cơn đồng thiếp trên một đoạn đường, tất cả những ngồn ngang vướng mắc đã bị nghiền nát, tôi biết tôi lại còn đủ sức đi với Hồng hết đêm.

Chúng tôi bước vững vàng bình thản trong con ngõ rộng dẫn vào vũ trường. Con ngõ nằm giữa một bên là toà nhà cao mới cất. Quảng đường ngăn chúng tôi phải vượt qua cạnh sự hoang tàn tối tăm bên kia bức tường và những tầng nhà thẳng đứng ngất nghều, dưới bầu

trời như được đẩy cao thêm, đủ khiến tôi bắt gặp lại những đêm cũ. Chúng tôi bị chụp dưới vòm ánh sáng lặng ngắt ngoài hiên cửa vũ trường. Cánh cửa kính dày che các tiếng động bên trong. Chúng tôi ngó nhau dưới ánh sáng trở như qua một tấm gương. Mấy cô vũ nữ mới tới đứng soi lại nhan sắc, trò chuyện bông lông.

Từ ngoài sáng, chúng tôi lọt vào gian phòng rộng mờ tối, không thấy trần, mở ra sân vườn trồng ở một bên. Thính phòng đông chật.

Chúng tôi ngồi ở một bàn thật xa dàn nhạc. Cô ca sĩ nổi tiếng vừa ở ngoại quốc về đang ca giọng biểu diễn. Hồng chăm chú, tưởng chừng tiếng hát líu lo ồn ào đang cuốn nàng bay vào trong thế giới đã trục loại mọi ý nghĩ, chỉ còn những hồi dao động bơ vơ. Tôi bỏ những âm thanh trôi ngoài tai, nhìn ra sân vắng có những gốc cây xum xuê trong góc tường, lối đi trải sỏi dẫn tới vòng tròn xi măng làm nơi khiêu vũ giữa trời của những cặp tình nhân, những băng ghế dài khuất lủi thủi.

Người ca sĩ nghỉ hát. Gian phòng ồn lên một điệu lạc lõng. Bóng người loay hoay trên ghế quanh các bàn hình như múa rối. Hồng quan sát quanh mình, dường như nàng nhận ra một vài bóng dáng quen thuộc. Tôi ngoảnh mặt không muốn gặp một ai.

"Anh Phúc... Anh nhìn xem có phải là..."

Tôi tảng lờ. Hồng giật cánh tay tôi, chỉ một bàn phía trong khá đông người, ở đó một người đàn ông đang ngھn cổ dòm về bàn chúng tôi. Tôi không nhận ra ai.

"Anh Phúc... Hình như người quen của anh".

"Tôi tưởng là người quen của chị mới đáng kể. Người quen tôi thì quả là tôi không biết ai..."

Người đàn ông đứng lên, tìm lối tiến về chỗ chúng tôi. Tôi theo dõi cái bóng lom khom lách mình giữa những lưng ghế ngang dọc không trật tự bảo Hồng:

"Mình nên đi chỗ khác..."

Vừa lúc ấy tiếng vỗ tay rào rào khắp phòng. Cô ca sĩ xuất hiện trở lại trong vòng đèn chiếu vận bộ dạ phục phương Tây mới đổi. Cánh

cửa vào được đẩy mở. Giữa khung sáng của ngọn điện ngoài thềm. Hồng đứng im cùng một người đàn ông đang nhìn ngang ngửa làm quen với bóng mờ giăng trước mặt. Tôi đứng bên cạnh bàn. Hồng vẫn còn ngồi trên ghế, như tiếp đón anh chàng lạ mặt sắp tới. Anh chàng dùng chân giữa lối quay ngó lên dàn nhạc. Cô ca sĩ bắt đầu trở giọng. Tôi lảng lạng rút về chỗ ngồi, nghe mình bị bao vây tứ phía.

Hồng đứng nguyên trước tấm màn che cửa vào, suốt bài hát. Chiếc bóng ướp lạnh giữa mờ âm thanh đầu kỷ niệm. Ngoài sân kia, trên vòng tròn hiện nổi mập mờ như một hồ nước, mặt xi măng cát sạn động dưới gót giày nghiêng những đêm đã trôi tít bóng trở về trong khoảnh khắc giữa sự uốn lượn của những nốt nhạc cao tôi thường cười chọc phá. Chính cô ca sĩ này đã hát bài này cho Hồng và tôi nhảy trước kia. Chiếc bóng của người đàn bà nhìn thấy cũng nhòa nhạt mông lung theo tiếng hát mãi miết lao vút vào trong quầng đen ngòm của dĩ vãng như những tàn lửa bay ngược của con tàu hoá chạy mau giữa đồng không. Dường như Hồng hát theo một đôi khúc và cũng đang bâng khuâng. Bài hát dứt như niềm hoan lạc đã trôi qua.

Cô ca sĩ mỉm nụ cười cảm ơn kiểu cách trước sự tán thưởng nồng nhiệt không muốn dứt. Người ta đang chung nhau kéo dài, gói kín phút giây tuyệt vời. Tôi cứng mình trước mối tình đã chết, chết trước khi tôi kịp sống và hiểu thấu cái đám người trong gian phòng này chính là một xã hội đang rã mục cố gắn bó với nhau trong một vài phút giây cố níu cho bất tuyệt. Tôi hiểu thấu sự tách lìa sự lên đênh của tôi, của Hồng. Tôi hiểu thấu một vài phút ngắn ngủi nào trong đời ông Nguyễn, trong đời các bạn bè.

Hồng đã biến dạng trong gian phòng như mênh mông hơn với tiếng hát êm lặng như trời thật vào khuya. Anh chàng lạ mặt tự nhiên ngồi xuống ghế bên cạnh tôi, nói liền thoảng như không biết đến Hồng trong khi thực sự mọi điệu bộ của hắn đều nhắm để cho người đàn bà nhìn.

"Hoạt đây. Hoạt đây... Cậu nhớ tôi không nào? Trường, cậu là Trường chứ gì. Cậu không thay đổi tí nào. Tôi ngờ ngờ, rồi nhận ra ngay... Mười mấy năm... Vẫn thế... Tôi mới về gần năm nay. Ở

ngoại quốc thì nhớ quê hương không thể tả, nhưng về đến đây chán ghét... Có lẽ tôi lại phải đi nữa... Cậu bây giờ làm gì? Vợ con chưa? Gặp các bạn cũ tôi hỏi thăm tin tức cậu hoài mà chẳng đứa nào biết. Hôm nay thật may... Cậu sang bên kia ngồi với chúng tôi đi. Toàn bọn quen cả. Mời cả chị nữa... Chúng tôi là bạn thân lắm ngày trước. Lâu lắm chúng tôi mới gặp nhau. Mời chị... Trường sang bên kia đi. Cậu làm gì? Ở đâu? Trông cậu lại như trẻ ra ấy... Cậu thấy tôi thế nào?"

"Xin lỗi ông... Tôi không được hân hạnh".

Anh chàng khựng người, một tay vẫn còn quàng ngang vai tôi. Miệng anh chàng há hốc buồn cười. Hồng đưa mắt ngó tôi lo ngại. Tôi đứng đưng lạnh nhạt, người nặng cứng không buồn cử động. Anh chàng rút tay về bối rối:

"Xin lỗi".

"Tôi là Phúc. Còn đây là người bạn tôi: Cô Hồng. Không có gì, người ta lầm là thường. Tôi rất tiếc đã không phải là bạn của ông..."

"Xin lỗi... Tôi thành thật xin lỗi... Ông giống như ông bạn của tôi quá. Nhưng dù sao cũng cứ coi như mình đã quen nhau, mời qua bàn chúng tôi, mừng một tình bạn mới... biết đâu hay hơn..."

Anh chàng lấy lại bình tĩnh, niềm nở lịch sự. Tôi cũng tỏ vẻ xã giao xin lỗi thoái thác chúng tôi sửa soạn về. Anh chàng bắt tay tôi, còn nhìn thẳng vào mắt tôi kiểm lại trí nhớ của mình. Trở về đến bàn, hắn vẫn còn ngoái trông sang.

"Anh Phúc, anh làm gì lạ thế?"

"Chị yên tâm. Tôi vẫn bình thường".

Hồng không tin, nàng nhìn tôi chằm chằm không chớp mắt. Tôi đảo mắt tìm bóng dáng Hằng. Nàng lẫn lộn đâu trong đám người lộn nhồn ngây đực đàn độn trong ảo tưởng trùm toả như khói thuốc đặc đậm bay lượn. Hồng đã bị tôi kéo lìa khỏi bầu không khí mê hoặc cũng bắt đầu quan sát cảnh quanh mình.

"Mình ra ngoài đi".

Tôi nhường Hồng bước trước, có ý tỏ với người bạn gái tôi vẫn còn biết lễ phép. Tôi vấp phải một lưng ghế, cúi xuống xin lỗi và nhận ra Hằng ngồi trong chiếc ghế ấy. Chúng tôi nhìn nhau trong thoáng ngẩn, tôi nhắc lại lời xin lỗi của kẻ lạ mặt và hơi bối rối. Hồng dừng bước, quay nhìn chờ tôi.

"Anh có sao không?"

"Chị nghĩ tôi làm sao hả?"

"Tôi có cảm tưởng như thế".

Bên ngoài trời rộng thoáng nhẹ nhõm. Tôi lâng lâng như vừa ra thoát gian hầm tối. Đêm gần như còn nguyên vẹn với tôi, mặc dù chôn sâu trong tôi niềm rã rời ngọt ngào loang thắm.

"Cảm tưởng của chị thật hay".

"Anh làm sao?"

"Tôi vẫn thường trực trặc như thế... Có sao đâu. Bây giờ chị tính đi đâu nữa không?"

"Anh cứ coi như không có tôi. Tôi muốn biết thường nếu anh đi chơi một mình, ở đây ra anh sẽ đi những đâu".

"Tôi có thể đi hết đêm là thường..."

"Anh đi những đâu?"

"Làm sao mà định trước được".

Chúng tôi tiếp tục đi chân trên đường phố vắng. Con phố trải thẳng dài đằng trước. Chúng tôi khoác tay nhau, tự nhiên không một ý niệm. Tôi tưởng như chúng tôi vừa gặp lại nhau sau nhiều năm xa cách nơi một thành phố lạ.

"Tại sao anh không nhận bạn cũ?"

"Chị cũng tinh... Tôi không thích nhất là lại hôm nay... Chị nhớ là nếu tôi không đi với chị hôm nay, tôi đã không đến chỗ ấy... Và như thế coi như là không có cuộc gặp gỡ ấy... Một hôm khác, có thể..."

"Lúc này cái ông bạn gọi tên anh là gì nhỉ? Trường... Trường phải không? Tên thật anh đấy hả?"

"Tên ngày trước thì đúng hơn".

"Bạn lâu đến như thế, tôi tưởng gặp anh phải mừng chứ... Anh tàn nhẫn thật. Mai kia, lỡ chẳng may gặp lại anh chắc tôi không dám nhận trước đâu, lại bị bẽ thì thật... Tại sao anh kỳ thế?"

"Không kỳ đâu... Tôi cho như thế tiện hơn, cho cả đôi bên. Nếu người ta chịu nghĩ lại một tí... Mỗi ràng buộc đã là một thứ phiền lụy. Huống chi lại là sự ràng buộc của một vài kỷ niệm, ràng buộc trống không. Chị nghĩ coi mệt lắm. Mình sẽ phải tìm hết cách để nối kết cái thứ đã tung đứt rồi. Chẳng còn gì... Mình cứ phải ép buộc mình, tội lắm. Mà nếu không ép buộc thì sẽ nhạt phèo. Có cũng thế mà không cũng đến thế... Tôi nghĩ thế đấy... Vả lại... tôi không còn muốn nhập bọn từ lâu rồi... chị thấy không, chính chị cũng phải đi khỏi mà... Tôi quý chị ở chỗ ấy. Đáng lý nếu chị muốn và chị cố công thì chị cũng dư sức để trở thành một người đàn bà, một thứ phu nhân... ở đây chứ. Nhưng chị không thế... nào có gì đâu? Những thứ người mà tôi với chị bao lâu nay ràng buộc có ra cái hồn gì đâu... Mình cũng là một ở trong ấy. Ít nhất thì mình không muốn thế... Chị đồng ý không?"

Bước chân nhẹ thênh, người tôi như bị hút trống, lưng lay như một cánh lá mềm. Như một chiếc lá nô đùa chạy bên vệ đường. Hồng khoác hờ bên cánh tay tôi không gây một sức trĩu nào. Những lớp đêm lùa đắp tôi. Tiếng nói của tôi bây giờ vượt bay theo niềm hân hoan phơi phơi hiếm gặp, tôi đón lấy như không phải của tôi. Không phải của tôi, tiếng lạ lẫm dâng lên như thủy triều dưới một con trăng cao tỏ. Cái ánh sáng trôi chảy và bất động soi trên một mặt trăng dưng không. Thế thôi gọi là bất tuyệt. Tôi thấy tôi đã đi tới thật xa với người bạn gái.

"Bây giờ tôi chỉ chị nhé. Chị có gặp lại người ấy không? Phải chị tưởng tượng lúc chị gặp lại người ấy... như tôi này. Lúc này, tôi vừa gặp lại người đàn bà mà một thời tôi nghĩ tôi có thể chết vì nàng. Chúng tôi có khá nhiều kỷ niệm với nhau. Vây mà khi này chúng tôi đã nhìn nhau và thấy không còn gì nữa cả. Nàng đi với một người đàn ông khác và tôi... không mấy may xúc động. Quả cũng bồi rối một ít. Thỉnh thoảng nhiều lúc tôi nghĩ đến nàng, tôi cứ cho là nếu tôi gặp nàng chắc tôi sẽ khóc mất. Hôm nàng nhất định dứt khoát với

tôi, tôi đã khóc như con nít, van nài nàng ở lại, không phải chỉ có một mình nàng đâu, tôi khóc trước mặt khá nhiều người đàn ông đưa nàng tới gặp tôi... Thế mà bây giờ tôi như không. Thật tình tôi như không vậy. Tôi không nói dối đâu. Không biết một lần khác tôi như thế nào. Cái đó thì chưa biết, tôi không dám chắc... tôi không biết chị thế nào khi chị gặp người ấy".

"Người ấy? Người nào?... À, anh muốn nói... Anh ấy đã chết. Chết rồi... Nhưng tôi nghĩ giả thử tôi gặp lại anh ấy lại, chắc tôi không như anh đâu. Tôi nghĩ tôi có thể đóng mặt lạnh nhạt nhưng thâm tâm tôi không thể bình tĩnh dửng dưng được. Có lẽ vì tôi vẫn chỉ là đàn bà..."

"Cái khổ của chị là người ấy lại chết, chết trước khi chị gặp lại. Bây giờ nếu tôi chết, chị cũng sẽ bị... Nhưng tôi mong chúng mình sẽ còn gặp nhau... phải không chị Hồng?"

Tôi đưa Hồng đến quán ăn đêm đặt trên sân thượng thuộc khu trung tâm thành phố, nơi ngày trước tôi thường tới với Hằng. Viên quản lý niềm nở tiếp đón một người khách cũ. Hồng ngồi đúng trên chiếc ghế Hằng vẫn ngồi, cạnh bên một chậu kiểng lớn gần lan can trông xuống con đường chính dẫn đến bùng binh chợ. Không khí trên cao thanh tĩnh. Đèn thấp sáng trưng soi trên những bàn ghế trống vào lúc nửa đêm, đối với tôi, khi nào cũng vậy, buổi tối đến giờ đó mới thực sự bắt đầu. những chộn rộn huyền ảo đã lịm tắt nổi lên vòm đêm bát ngát chất chứa những man dại, ở đó tôi bị thu hút và tôi cũng thu hút vào mình. Tôi cũng là vòm đêm trống vắng, bóp thắt hoài không ngớt.

"Hằng vẫn ngồi đây..."

"Ai? À, tôi hiểu... Hằng".

"Chị thấy thế nào?"

"Chưa bao giờ tôi đi khuya như thế này... Hồi mới lớn, tôi hay mơ mộng một bữa nào tôi đi chơi một mình trong đêm. Đêm bất trắc, đêm như cái thế giới chỉ dành cho đàn ông. Đàn bà con gái không xâm nhập, trừ phi... Mà cho đến sau này, tôi sống một mình, tôi cũng không dám thực hiện và tôi vẫn tức như mình chỉ mới sống một nửa đời thôi... Tôi không hiểu cái hình bóng tôi nhập vào trong

đêm nó sẽ biến dạng như Nước Trời... Anh Phúc, tôi cảm ơn anh về ngày hôm nay... Chắc không bao giờ tôi quên..."

Tôi toan nói: "Chị Hồng, chị tuyệt vời. Chị sẽ quên, chị nên quên, quên hết và chị sẽ giữ lại được một thứ gì mong manh lắm như một màu đêm trong tưởng tượng", nhưng tôi kịp ngừng. Tôi ngắm người bạn gái rất lâu, ngắm tới nỗi không nhìn ra gương mặt quen.

Rồi chúng tôi trở lại xuống đường phố, bước hoài không biết đến đâu, bước trong thành phố không còn dấu sinh hoạt hiển hiện như món đồ vật trưng bày được tạo để đó như một cảnh trí. Một lúc, trên một quãng phố, dưới gốc điện sáng, chúng tôi dừng chân ghé sát mặt nhau, nhìn suốt mắt nhau, không thấy gì khác ngoài màu đen của hạt nhân được phóng lớn đến vô cùng. Chúng tôi hôn nhau, mơ hồ lơ lửng như thành phố chìm. Chiếc hôn trao đổi trong lặng thinh như một biến cố vừa cần thiết, vừa thừa thãi.

Hồng cất tiếng cười bất ngờ giòn tan. Tiếng cười vang dội vào trong tôi những nỗi niềm không bao giờ sáng tỏ, không khi nào có ý nghĩa cố định. Tiếng cười giống như bọt toả trên đầu ngọn sóng xô trên bờ đá, cũng giống như sự trôi dạt của lá cỏ trên dòng nước đũa. Tiếng cười ấy như một chấn động lây nhiễm mở những vòng tròn lan rộng của viên gạch ném lướt trên mặt nước lia chạy xong hụp lặn mạnh.

"Chị đã hiểu, phải không chị Hồng?"

"Tôi không hiểu gì hết. Tôi không muốn hiểu gì hết nữa..."

"Chị đã hiểu... Chắc chắn chị đã hiểu..."

"Anh lại muốn nói mình đã tạc một pho tượng cho thành phố, cho ký ức... phải không?"

"Mình có thể nói thế... nhưng không phải thế... Chị hiểu mà..."

"Tại sao cứ bắt hiểu?"

"Làm sao được... tôi không làm sao được... Bây giờ chị đã gặp đêm chưa?"

Trên không trời nhạt hoen màu thiếc. Những trận gió lạnh lùa chạt xung quanh bước của chúng tôi. Cơn mưa đang kéo tới sẽ đổ vào sáng đường như thu hẹp khoảng không gian của chúng tôi. Sự xê

dịch tưởng chừng chẳng đưa chúng tôi tới đâu hết. Hồng đánh thức tôi dưới một đám cây lá ào ào rụng chuyền.

"Đến nơi rồi".

Chúng tôi đứng trước cư xá dành cho nữ sinh viên. Tôi nhìn đồng hồ tay: đã hơn ba giờ sáng và hỏi Hồng làm cách nào nàng có thể vào được.

Hồng lại cười nhắc tôi đây không phải là chỗ ở cũ như tôi tưởng, không có mấy bà phước khắc khổ, nàng lại không còn là sinh viên nên không phải chịu kỷ luật khắc khe quá... và lại đây là lần đầu tiên nàng đi đêm... Tôi hôn Hồng thêm lần nữa. Lần này thì Hồng phải cố cười. Xong nàng bước vội vào sân biển trong bóng tối. Tôi đứng lặng tựa gốc cây, nghe tiếng giầy của nàng nổi rõ giữa cảnh hoang vắng. Nàng bước qua sân lên thềm trong hành lang, lên những bậc thang âm u mất hút.

Tôi châm thuốc lá một mình. Nuốt dần ngậm khói vào ngực và hát một bản tình ca cổ lỗ, ho sặc sụa. Trên bao lơn xuất hiện chiếc bóng mờ nhìn xuống đường. Tôi không rõ đó là người bạn gái của tôi hay một người khác. Tuy nhiên tôi vẫn bắc loa tay kêu lên:

"Thứ Ba, tôi sẽ tiễn chị ra phi trường... Tôi sẽ ra thẳng ngoài ấy..."

Nhưng còn từ giờ đến thứ Ba, tôi nghĩ nhọc mệt, trót gót ngừng nhìn trời khuya mưa bắt đầu rớt hột.

Thanh Tâm Tuyền

mù khơi

tiểu thuyết

KÊ SĨ